

DEN NY VERDENS.
unipowls

NUMMER 4 - SEPTEMBER 2013 - 31. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

Hvad åndsvidenskaben kan gøre

Hvad kan åndsvidenskaben gøre, hvordan kan den være til gavn for søgende mennesker? Det kan den derigennem, at det menneske, som er i besiddelse af et stort erfaringsmateriale, ved studiet af de kosmiske analyser kan få orden på dette materiale i sin bevidsthed. Det kan begynde at se sammenhængen og meningen bag tilsyneladende tilfældige og meningsløse begivenheder og oplevelser. Det får perspektiv bag sin oplevelse i stedet for, at livet tidligere syntes fladt og trivielt.

Men det er sit eget erfaringsmateriale, mennesket har som grundlag, og så har det mulighed for gennem arbejdet med sig selv, ved at følge åndsvidenskaben, ikke blot i teorien, men også i praksis, at styre mod den mentale havn, som er den fred, mennesket længes efter. Den vil blive en indre virkelighed hos mennesket, men den vil også blive en ydre realitet derigennem, at den vil komme til at stråle ud gennem menneskets tanker, følelser og handlinger i hverdagen.

(Martinus i sin tale i Klint d. 9/8 - 1948 "Den mentale kursændring")

Mennesker der således med stor interesse og sympati studerer åndsvidenskaben og alt efter evne gør den mere og mere til væremåde i deres daglige liv, skaber med denne væremåde den ny verdenskulturs første spæde morgengry. Den udgør den virkelige varige freds begyndende solopgang over verden. For dette Guds ånds evige lys må den ufærdige menneskeheds drabs- og krigsmentalitets mørke dødståger vige.

Og fra disse åndsvidenskabens eller lysets bærere vil denne kærlighedens verdenskultur vokse i udfoldelse fra generation til generation indtil Guds plan med hvert eneste enkelt menneske er fuldbyrdet, og det i Guds ånds strålevæld er bragt til at lyse og funkke som "mennesket i Guds billede efter hans lignelse". Og det evige ord på korset: "Det er fuldbragt", vibrerer som en kendsgerning over hele verden.

Indhold

3	<i>Martinus:</i>
Ydmyghed	30	<i>Marie-Louise Franz:</i>
Om synkronicitet og spådomskunst
7	<i>Kirsten Thurø:</i>
At læse ånd og at læse ord	31	<i>Aase Møller-Hansen:</i>
Kommentar til konflikten
Svar v/Ruth Olsen
16	<i>Peter Wraae:</i>
Første Martinus-foredrag i Nepal	32	<i>Robin Petersen:</i>
Det kosmiske slagsmål
17	<i>Walter Russell:</i>
Budskab til videnskaben	35	<i>Ruth Olsen:</i>
Kære Robin
19	<i>Ruth Olsen:</i>
Vor elektriske organisme	36	<i>Søren Ingemann Larsen:</i>
Hvorfor det er Martinus' førsteudgaver
som skal genoptrykkes
21	<i>Kurt Christiansen:</i>
Udvikling - i et åndsvidenskabeligt
perspektiv	37	Om rettelsen " <i>relativ-absolut</i> ":
27	BOGANMELDELSER:	38	KORT FORTALT
	<i>Eben Alexander:</i>
Proof of Heaven	49	<i>Ruth Olsen:</i>
Mineraler - mineralier
27	Henning Daverne:
Find din gnist	50	<i>Hanne Hulgaard:</i>
Referat fra Glamsbjerg
28	Louise Hay:
<i>Få et fantastisk liv</i>	51	Nyt fra Livets Skole
29	<i>Michael Newton:</i>
<i>Erindringer om sjælerejser</i>	52	<i>Jan Langekær:</i>
Martinus: Denne bog er ikke i orden
29	<i>Søren Hauge:</i>
Englen i dig		
30	<i>Niels Sandøe og Thomas Svaneborg:</i>
Andre folks penge		

Den Ny VerdensImpuls nr.4/2013

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
Giro 9 25 42 42

Tryk: Prinfo-Holbæk-Køge
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

200 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige 240 kr og Norge 230 kr, portofrit
tilsendt.

Dansk giro:(reg. 3208) 925 4242 - - Svensk giro:
39 27 16-7

Bladet udkommer 4 gange om året

Få prøvenummer tilsendt

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, **der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.**

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i litteratur i relation til
Martinus' verdensbillede.

Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

**Der må frit kopieres fra bladet, men med
kildeangivelse**

Da gebyrene for at have konto i Norge og Sverige er
blevet så store, er jeg ved at nedlægge disse konti.

Når det første blad i 2014 udkommer, kan man altså
kun betale til vor danske konto:

reg.nr. 3208 - konto 925 4242

(IBAN: DK61 3000 0009 2542 42)

Danske Bank

Jeg ville gerne undgå Danske Bank, men jeg kan
ikke lave det om foreløbig.

Hjælp!

Ja, nu er det anklagede "firklover" nødt til at bede
alle, der er enige med os om, at Martinus' ønsker bør
respekteres, om at hjælpe os økonomisk. Da Institutet
har afslået tilbuddet om retsmægling, og sagen der-
for kører videre, har vi været nødt til at søge juridisk
bistand. Det er meget kostbart, foreløbig har vi måttet
indbetale 200.000,- kr i depositum.

Vi har søgt at undgå, at gavepenge skulle bruges til
noget, som Martinus ikke ønskede hans "sag" skulle
give sig af med, men når gavegiverne blot ved, hvad de
giver til, kan det dog moralsk forsvares.

Vor fælles advokatregning betales over Kosmologisk
Informations regnskab, men da jeg har ønsket at ar-
bejde så lidt som muligt efter "forretningsprincippet",
er der ikke ret meget i den pengekasse.

Derfor – har du mulighed for at give os en skærv, så
send den til:

**Kosmologisk Information, reg.nr. 3208 konto
9254242**

Vi "fire" har ikke ønsket denne retssag, som vi ikke
mener løser noget som helst af det, som er det største
problem indenfor "sagen" – den manglende respekt for
en Verdensgenløser. Men hvad mon Martinus – for-
synet – vil med den? Måske få Martinus-folket til at
besinde sig på, hvad Det Tredie Testamente grundlæg-
gende handler om?

En ægte ment kærlig hilsen
Ruth

Ydmyghed

Af Martinus

Ydmyghed er selve ”nøglen til visdommens port”, idet det er den bevidsthedstilstand, der giver adgang for det jordiske menneske til den virkelige indvielse, det, jeg i mine kosmiske analyser kalder ”den store fødsel”, oplevelsen af kosmisk klarsyn.

For alle jordmennesker gælder det, at de er på vej mod denne ”port”. Det vil med andre ord sige, at selve det daglige liv på jorden er et stort eventyr. Dette eventyr adskiller sig fra alle andre eventyr derved, at det ikke som disse kun er digt eller fabel skabt af fantasien, men er selve virkeligheden. Dette virkelighedens eventyr overgår alle andre, det er selve åbenbaringen af en menneskehed på vandring fremad og opad mod en strålende oplevelse, en forløsning fra sorg og lidelser, et møde med selve Guddommen.

Denne vandring går hen over kontinenter og have, gennem golde ørkener og iskolde polarområder, gennem frodige blomsterfyldte enge, haver, marker og skove, opad stejle klippeskrænter og bjergskrånninger og nedad igennem dybe, mørke afgrunde med slimet kryb og giftige dunstarter, gennem solhede feberbefordrende terræner med junglekrat fyldt med farlige vilde dyr, over tundraer og sumpe, over floder og søer. Mange af disse områder er rene ”dødszoner”, og mennesker bukker under for naturens overmagt, men ifølge livets love og evige kredsløb fødes de igen og fortsætter deres vandring med nye erfaringer og genoptager deres kamp mod naturkræfterne for at gøre sig jorden underdanig. Og det er lykkedes for dem på så mange måder.

Gennem det sidste århundrede er menneskenes viden om den fysiske verden og deres evne til at få naturens kræfter til at arbejde for sig vokset med gigantisk kraft. Men endda er de ikke ved vejs ende, endnu er der mørke, farlige og højst uhyggelige ”dødszoner” at tilbagelægge for den jordiske menneskehed, inden alle jordmennesker har åbnet ”visdommens port”. Disse ”dødszoner” er ikke skabt af fysiske klimaforhold, men af tankeklimaer. Det er zoner, hvor hadets giftige flammer får de levende væsener til at lyve, bagtale, såre, lemlæste og dræbe hverandre, ikke fordi det som hos dyrene er en livsbetingelse, men for at erobre hinanden eventuelt mere fordelagtige plads i den store vandring mod, hvad menneskene kalder lykken.

Og henover valpladser med tanks, kanoner, maskingeværer, bomber og granater går den evige vandring, over ruinbyer, milevide soldatergrave, beskyttelsesrum og underjordiske bunkers. Og menneskene råber mod den himmel, de selv har formørket med røgen fra tusinder af eksplosioner og forgiftet med atomstøv og radioaktivitet, efter det eneste, der efterhånden kommer til at stå for dem som den virkelige lykke: fred! Alt andet bliver efterhånden ligegyldigt.

Hvad betyder det, at mennesker har en begavelse, der får elementerne til at arbejde for dem, når resultatet bliver ”den totale krig”? Hvad betyder det, at man kun behøver at trykke på knapper, så man fritages for meget arbejde og besvær, når man samtidig skal gå i angst for, at andre mennesker skal trykke på knapper, der kan udløse kræfter, som på sekunder lægger den by, hvor man bor, øde, så der kun bliver en rygende ruinhob tilbage?

Hvad glæde har vi af, at den himmelske magt og overlegenhed, hvilket vil sige: den tekniske kunnen, der jo i virkeligheden slet ikke hører dyreriget til, men ifølge LIVETS BOG er en rent menneskelig evne eller egenskab, tillader os at fare henover skyerne, hvis den samme magt og fart medfører, at vi dybt nede under os på jorden lader denne vor himmelske færd resultere i, at vi lægger byer i ruiner, dræber mennesker eller lemlæster dem og gør dem hjemløse?

Samtidig må vi selv på vor fart henover skyerne sidde i angst for de eventuelle forfølgere, der forsvarer den jord, de hjem og de mennesker, vi er sendt ud for at lægge øde. Disse resultater af menneskenes tekniske kunnen eller rent menneskelige begavelse er foreløbig mundet ud i forbandelse i stedet for velsignelse. Junglementaliteten eller ”den stærkestes ret” fejrer gennem den tekniske kunnen større triumfer på jorden end nogen sinde før.

Blot et stadium på livsvejen

Naturligvis tilsigter jeg ikke at anklage eller kritisere noget som helst enkelt folk eller nogen særlig nation med denne min berøring af den tekniske kunnens anvendelse i krigsøjemed eller i det dræbende principps tjeneste. Det er selve den anvendelse af den tekniske kunnen, den samlede jordmenneskehed i almindelighed udløser, jeg her har ønsket at påpege. Selve den situation, den jordiske menneskehed befinder sig i i øjeblikket, er et naturligt resultat af menneskehedens fortid, det er et stadium på livsvejen for menneskene, og det er lige så nødvendigt som alt andet, de i fortiden har været igennem.

Menneskene er ved at lære, at de med al deres fysiske viden og kunnen i virkeligheden ingenting ved og ingenting kan. Man skal erfare, at teknisk kunnen og viden i sig selv ikke er ”livet og lykken”, men derimod ”døden”. Menneskene vil opleve kapitulationen af deres egen selvtillid, den der er baseret alene på fysisk viden og kunnen og på en materialistisk livsanskuelse.

Den umådelige vandring igennem en kæde af fysiske inkarnationer, hvor den væsentlige del af oplevelserne har været lidelse, smerte og kamp for tilværelsen, har ikke været forgæves. Den har bragt menneskene en vis form for viden og kapacitet på tekniske og fysiske områder og udviklet en grad af humanitet i mange menneskers bevidsthed. Men da det jordiske menneske med en stor del af sin bevidsthed endnu er et ”rovdyr”, udfolder det rent vanemæssigt junglens principper i hverdagen og mangfoldiggør dem gennem sin tekniske kunnen og viden.

Det må nu opleve virkningerne deraf, for at det kan se, at det i virkeligheden ikke er den kapacitet i viden og ånd, som det tror om sig selv. Det skal få at vide, at det med al sit kendskab til mælkevejssystemer og atomsystemer og med sin evne til at granske detaljers detaljer i den fysiske materie ikke er ”homo sapiens” eller det ”vidende menneske”, som det så pralende har kaldt sig selv.

Dette at den fysiske viden alene ikke betyder noget, er den højeste viden, der kan erkendes eller tilegnes på den fysiske side af den ”himmelske port”, som fører til den virkelige viden om alle fysiske og åndelige realiteters kosmiske sammenhæng. Denne erkendelse er ”nøglen

til porten”. Det menneskelige hovmod eller troen på, at man med en materialistisk livsindstilling og teknisk kunnen kan ”klare det hele”, står for fald, og hvor hovmod fjernes fra bevidstheden, kan normalt kun ydmyghed blive tilbage.

Erkendelsen af egen underlegenhed

Som De her vil kunne forstå, er ydmyghed erkendelse af ens egen underlegenhed. Ydmyghed er ikke, som nogle måske tror, udtryk for en krybende slavenatur, der blindt underkaster sig ethvert tyranni. En sådan natur er ikke ydmyghed, det er en af frygt for brutalitet og terror fremkaldt dressur. En sådan tilstand har naturligvis intet at gøre med det store livsmål i form af absolut selverkendelse, som livsvandringens mange labyrinter, lidelser og besværligheder har tilsigtet.

Ydmyghed er en uforbeholden erkendelse af ens egen åndelige uformuenhed i forbindelse med en oprigtig trang til at nå frem til erkendelse af sandheden om livet og ens eget forhold til livet. Denne bevidsthedstilstand er det eneste, der kan åbne ”visdommens port”, dvs den eneste indstilling, der kan lukke op for ny viden og kundskab. Uden erkendelse af egen underlegenhed kan der umuligt blive tale om modtagelighed for belæring, undervisning og vejledning.

I sin bjergprædiken sagde Kristus: ”Salige er de fattige i ånden, thi himmeriges rige er deres”. Dermed mente han naturligvis ikke åndssvage mennesker og heller ikke mennesker, der er dumme og naive. Han talte netop om de mennesker, som besidder tilstrækkelig ydmyghed i deres sind til uforbeholdent at erkende deres egen åndelige uformuenhed og deres mangler og fejl. Og hvad er det for en salighed, disse mennesker besidder i modsætning til mennesker, der er så tilfredse med sig selv og alt det, de ved og kan, eller er så glade for deres magt, rigdom og position?

Saligheden består af det, Kristus kalder ”himmeriges rige”, og hvad er så det? Kristus har også sagt: ”Himmeriges rige er inden i eder”, det er altså en bevidsthedstilstand, ikke, som naive mennesker tror, et sted. Det er en

åndelig bølgelængde, et tankeklime, som netop er kontrasten til det tankeklime, hvor hadets, hævnens, vredens og bitterhedens dødbringende flammer skaber en dødszone for menneskene. Den dødszone, de jordiske mennesker befinder sig i i dag, skabt af deres egen bevidsthed. Kan de ikke komme ud af ved egen hjælp.

Det betyder ikke, at der skal ske mirakler, for at verden kan blive anderledes, og heller ikke, at jorden og menneskene går deres undergang i møde, men derimod at menneskene må lære, at der findes større kræfter og magter i universet end menneskenes intelligens, ja en magt, som er større og stærkere end alt andet: den evige Guddom, i hvis universelle organisme vi og alle andre levende væsener "lever, røres og ere".

Når det enkelte menneskes bevidsthed i ydmyghed og erkendelse af egen uformuenhed koncentrerer sig på denne magt, som Kristus har vist os det og lært os, vil bevidstheden lidt efter lidt forbindes med selve Guddommens tankeverden, med universets hav af viden. Det enkelte individ kobler dermed sig selv til udviklingens store kraftkilde og bliver af denne båret fremad og opad mod mentalitetens eller livets højeste tinder. Overfor den evige Guddom må vi erkende vor uformuenhed og vor uvidenhed, ikke i krybende underdanighed som en slave, der underkaster sig en tyrannisk hersker.

Det kunne være naturligt for fortidens mennesker, der var vant til den slags herskere og derfor også dannede deres guder i et sådant billede, men ikke for nutidens mennesker, der skal vokse frem til at gøre begreberne "frihed, lighed og broderskab" til mere end politiske slagord og virkelig skabe en verden, hvor princippet "en hjord og en hyrde" skal komme til at blive virkelighed. Det vil ikke ske ved nogen som helst form for politisk, religiøs eller nogen anden slags diktatur, men gennem det personlige guddomsforhold, der i kommende tider frit vil udvikles hos flere og flere mennesker.

Søg og du skal finde

Det moderne menneske, som har overstået den blinde tros stadium og har været igennem materialismens tro på den fysiske videns og tekniske kunnens triumfer, kan ikke inspireres gennem religiøs suggestion og finder den materialistiske livsindstilling utilstrækkelig. Det er blevet søgende, og det skal også blive i stand til at finde, efterhånden som det ændrer sin opfattelse af det, man kalder "værdier". Jeg tænker ikke her på værdier af den slags, som får folk til at føle sig "mere værd" end andre mennesker.

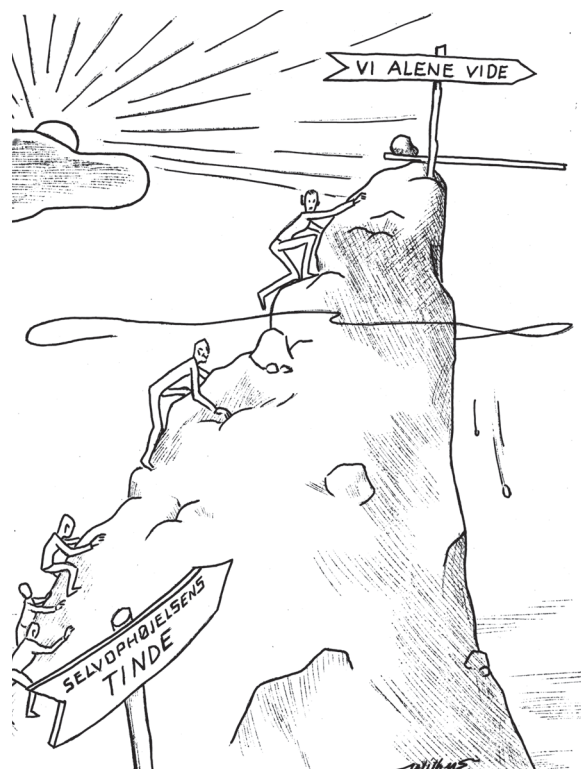
Nogle mennesker tror, de er mere værd end andre, fordi de tilhører en "overklasse", nogle fordi de har flere penge eller en større bil end andre. Der er også nogle,

der tror, de er mere værdifulde, fordi de er "frelste" og tilhører en bestemt religion eller sekt. Nogle mener, de er "finere mennesker", fordi deres hud er hvid og ikke "farvet", andre at de er så meget mere værdifulde, fordi de er kapaciteter inden for et eller andet speciale, hvor de betragtes som genier.

Men sådanne tanker skal livet nok læse korrektur på gennem de erfaringer, menneskene vil gøre. Intet menneske er for Gud mere værd end noget andet, og de er alle på vej mod den førømtalte "visdommens port", som kun ydmygheden kan føre væsenet igennem. Gennem denne bevidsthedstilstand vil mennesket finde værdier, som ingen anden kan røve fra det, og som ikke en gang døden kan fravriste det.

Når jeg i begyndelsen omtalte, at den fysiske viden og tekniske kunnen i sig selv eller alene er af negativ natur, var det ikke for at kritisere videnskab eller teknik. Begge dele vil i menneskehedens fremtid komme til at spille en stor og positiv rolle i den videre udvikling. Det var for at påpege, at en viden og kunnen, som kun er baseret på materialisme og ateisme, ikke fører til nogen løsning af livets problemer og heller ikke til fred mellem menneskene. Der kan kun den videnskab hjælpe til, som viser menneskene livets virkelige værdier, og som lidt efter lidt kan lære dem at tænke i andre baner end de tankebaner, som gør menneskenes verden til en dødszone.

Kun en videnskab om levende væsener og deres livsytringer i et levende univers, kan bibringe menneskene den viden om virkeligheden, de trænger til, for at deres livs-

oplevelse og livsudfoldelse kan blive den, Kristus kaldte "himmeriges rige". Det menneske, der har ydmygheden i sit hjerte, og som virkelig bruger åndsvidenskaben eller de kosmiske analyser i praksis, vil også gøre fysisk viden og kunnen til livgivende og positive faktorer. Det vil nemlig kun bruge dem til gavn for helheden og ikke bare for at berige sig selv eller overvinde andre.

Og dette menneskes forhold til sine omgivelser vil helt ændre karakter. Hovmod, egoisme, praleri og dømmesygdom vil lidt efter lidt forsvinde fra dets bevidsthed. Det har opdaget sin egen mikroskopiske lidenhed midt i det store univers, og at det ikke er den storhed eller kapacitet, det troede at være. Det har erkendt, at det i virkeligheden ingen ting ved, kosmisk set, og med denne viden er det først nu klar til at kunne lytte til Guddommens, hvilket vil sige sin næstes, tale.

Det som det oprigtigt søgende menneske først af alt bliver indviet i, er nemlig, at det overalt møder Gud. Vekselvirkningen med omgivelserne bliver nu noget andet end før, det bliver en interessesfære af en helt anden art. Vor næstes tale bliver noget, vi gerne lytter til, for vi kan lære noget overalt, og vi kan møde Gud gennem væsener, vi måske engang hånligt har overset eller er gået ligegyldigt forbi. "Den fortabte søn, der æder sammen med svinene"

er det menneske, der mangler ydmyghed, og livet vil bringe det i den situation, som er symboliseret med, at han råber til sin fader om at måtte blive en af hans daglejere.

Hovmod står for fald, og mennesket lærer, at dets værdi som menneske er dets værdi som medmenneske. Den før "fortabte", men nu ydmyge "søn" er det menneske, som i sin bevidsthed udvikler evnen til at se ind i alle hjerter og sind og se det guddommelige der. Også i den måske engang ringeagtede "proletar" vil han møde den evige fader.

Vejen til virkelig sandhed

Vejen til den virkelige Sandhed, Retfærdighed og Viden gaar saaledes gennem den offentlige Menings Skærsild, dens Korsfæstelse, dens laden haant om alt, hvad der ikke er sagt af den eller den for Tiden offentligt anerkendte Autoritet, dens Ringeagt eller Forhaandsafvisning af alt, hvad der ikke har et akademisk stempelt Ophav. Dens Ironi, Mistænksomhed, Bagtalelse og Latterliggørelse er de Realiteter, enhver Sandhedssøger, enhver Virkelighedsforsker maa overvinde, maa gøre sig immun overfor, før han kan begynde at erkende den virkelige Logik, begynde at opleve det virkelige Liv.

Logik side 32

At læse ind og at læse ord

v/Kirsten Thuro

Ligesom himmerigets rige er inden i os, er også sandheden inden i os om den konflikt, som for tiden udfoldes mellem forskellige grupper af medarbejdere indenfor Martinus' efterladte testamente. Martinus har påvist overfor os, at alkærlighed, sandhed og logik er een og samme livsudfoldelse. Derfor ville vi ikke have brug for hverken Martinus' anvisninger eller Samarbejds-Strukturen, hvis vi kunne tænke logisk. Det er naturligvis godt, at disse anvisninger som hjælpemiddel findes; men hvori består hjælpen, hvis man mener, man kan udlægge ordlyden således, at udfaldet bliver diskuterbart. Hvad betyder nu reelt denne eller hin udtalelse, som blev efterladt os? Alle udtalelser kan jo misforstås, dersom man endnu ikke besidder forståelses-erfaringernes baggrund i en given sag.

Alligevel findes der ingen grund til at diskutere, *hvad* Martinus har sagt og ønsket og givet udtryk for mht. fremtidens udbredelse på verdensplan af hans efterladte testamente. Sandheden herom ligger trygt og sikkert i den usminkede logik. Kunne vi tænke logisk, havde vi ingen brug for love; thi i så fald agerede vi i harmonisk virke i henhold til alkærlighed og sandhed. Disputen om hvorvidt værket skal opbevares eller bevares er absurd.

Der er naturligvis ikke tale om et «enten eller», men om et «både og». Det danske ord «bevares» betyder «konserveres». Ordet er latinsk: con + servare = bevare/vedligeholde uberørt i fremtiden. På dansk har det netop denne betydning. En «conservator» er en person, som beskytter og opretholder! «Bevar mig vel» betyder «rør mig ikke hverken nu eller i fremtiden». Er fortidsminder bevaringsværdige, betyder det, at de skal forblive i fremtiden, som de fremstod i fortiden. Ordet «opbevares» er udledt af det tyske «aufbewahren» og bruges, når man henstiller ting, man ikke konstant bruger; så opbevarer man dem f.eks. i et skab eller i en kælder indtil, de igen skal bruges.

Ordet «opbevares» blev *ikke* af Martinus anvendt i forbindelse med anvisningerne vedrørende *hvad*, som skulle ske med hans livsværk i fremtiden; idet det er/var en indlysende, underforstået selvfølgelighed, at MI til enhver tid må have Martinus' bøger, hæfter, symboler og alt vedrørende sagen til rådighed på Institutet. Det er dog en absurd tanke, at noget andet kunne foreligge. Naturligvis ville Martinus ikke anmode de ansvarshavende om at

erindre at opbevare hans værker på Institutet. Bøgerne er jo hele tiden bleven opbevaret i bogskabe indtil, de blev solgt, og man sørger naturligvis for, at der til stadighed er et oplag at sælge af.

Ordet «bevares» betyder ifølge det danske sprog klart og tydeligt, at man skal sørge for, at værket til stadighed eksisterer således, at skulle det på en eller anden måde forgå f. eks. grundet krige eller blive forfalsket af udefra kommende kræfter, så har man bevaret [og underforstået: opbevaret] alle de originale skrifter sikkert og uberørte på Institutet eller i sikkerhedsbox således, at eftertiden altid vil kunne få mulighed for at kende Martinus' direkte uforfalskede ord. Dette er en indiskutabel logisk og selvfølgelig pligt, de ansvarshavende har.

At værket skal «bevares» betyder klart, at det skal «forblive uberørt», som det foreligger fra Martinus' ånd og hånd, hvilket naturligvis tydeligt understreger, at ingen anden bevidsthed end Martinus' alkærligheds-bevidsthed har mandat til at ændre eller tilføje noget som helst ved hans efterladte testamente, - inklusive hans ufærdige arbejde.

Det Tredie Testamente er givet os fra et for os ubegribelig højt eksisterende alkærlighedens åndelige visdomsrige og er naturligvis ikke givet for, at vi skal behandle det på samme måde, som når en dyreflok slås om kødet fra et nedlagt bytte. Det er naturligvis kun *den*, der reelt erkender alkærlighedens budskab, som i ærbødighed, respekt og ydmyghed bøjer sig for Mesterens ord og erkender sig selv som værende et ufuldkomment jordisk menneske, og således i relation til Guds Sendebud er åndeligt umodent og totalt ude af stand til med rette at

redigere eller færdiggøre et kosmisk bevidst menneskes manifestationer. Vedkommende kan ikke bl.a. hverken se eller selvopleve det helhedsperspektiv, som manifesterede sig for Martinus ved arbejdets påbegyndelse; det arbejde, som han ikke fik tilstrækkelig tid til skriftligt at færdigfremføre.

Når Guds Sendebud blev kaldt hjem, og således ikke fik tid til fortsat at skrive, er det jo netop fordi, der er skrevet nok til at hjælpe menneskeheden i dens udvikling frem til Kosmisk Bevidsthed. Der findes intet behov eller mandat for fiks-fakserier med efterladte skrifter.

Følgelig må Det Tredie Testamente i respekt for livsanalytikeren Martinus, for dennes arbejde, for Gud, for menneskeheden, som ikke fortjener forfalskninger og for selve livets eksistens, forblive absolut uændret og uberørt i den stand, som Martinus og Gud skænkede det til jordklodens menneskehed; og det gælder naturligvis såvel færdigskrevne bøger som påbegyndte udkast til bøger eller symboler. At ændre på det efterladte materiale er at udvise disrespekt overfor Martinus samtidig med, at det er at rane fra sine medmennesker. Man røver først og fremmest af livsenergiene, af lyset som hviler i hvert eneste ord, hvert eneste bogstav, som Guds Sendebud i al-kærlighed nedfældede, og man kan som kosmisk ubevidst ændre en sætnings senere afslørende dybere mening ved at ændre et komma, der syntes på nærværende tidspunkt at skulle være netop dér, hvor man ønsker at indsætte det; ergo må der ikke ændres et komma, som Martinus klart gav udtryk for.

Hvor godt og hvor dybt, vi hver især forstår Sendebuddets ord, afhænger af vort personlige ståsted i udviklingen, og det er jo netop derfor, man igen og igen kan finde nye facetter, nye erkendelser ved genlæsningen. Mange mennesker, inklusive skriveren, har givet udtryk for følgende: Igen at læse Livets Bog efter en tids pause åbner op for nye erkendelser; åbner op for sider ved stoffet, som man simpelthen ikke opfattede eller havde erkendelsesmulighed for at se tidligere. Der findes så mange oplysninger skjult i teksten, som venter på at blive opfattet, når bevidstheden bliver modtagelig. Oplysninger af en art, vi end ikke på nuværende tidspunkt kan udtænke os til, og som venter på, at vi kommer nærmere den store fødsel. Hvordan, vi forstår mesterens ord, er klart afhængig af og har sit udgangspunkt i hvilken baggrundserfaring, vi hver især har. Selv for de, som mener at kunne alle 7 bind af Livets Bog udenad, er der endnu mange erkendelser at hente, for det drejer sig om slutresultatet og ikke om hukommelse, men om erkendelse, om intuitiv indsigt i stoffets udtryk for livsviden, og ikke om udsigt til genfortælling af stoffet.

Vi kan «alle» lære den ydre verdens tekster udenad; men har vi indsigten, er vi end ikke interesseret i udenadslæren ud over at vide, hvordan symboler og deres farver

skal aflæses; thi lyset i dybden og i bredden samt bevidsthedsudvidelsen, som opstår ved påvirkningens kraft fra Mesterens ord og dermed ånd, er af langt større betydning og værdi for vort sjæleliv end noget som hest andet. Vi bliver stille og ydmyge ved sådanne oplevelser. Taknemlighed og glæde fylder vor væren, medens udenadslæren er en art falsk klædedragt, selvom det er en ærlig sag, at det er et redskab, vi midlertidigt må benytte os af så længe, vi ikke besidder erkendelsens dybe genklangs-indlevelsels-fundament. Det er derfor også af stor vigtighed, at mennesker selvstændigt studerer Martinus' værker, og det er vor pligt først af alt at animere mennesker hertil. Foredrag vil altid være andenhånds mere eller mindre klare spejlbilleder; men det er jo netop gennem foredrag, at vi skal opmuntre til selvstændig læsning. Det må ikke blive sådan, at også bøgerne mere eller mindre bliver spejlbilleder af, hvad Martinus' elever mener, at Martinus sagde eller skrev eller ville have skrevet.

Martinus' ordvalg og skrivestil i hans efterladte skrevne budskaber har absolut intet menneske ret til at manipulere med eller ændre, andre end Martinus selv. Når Mesteren taler, tier eleven. Når Mesteren skriver, udgiver eleven det skrevne med absolut total nøjagtighed, som manuskriptet foreligger fra Mesterens ånd og hånd. Alt andet er at stille sig selv højere eller på højde med Mesteren, og ethvert logisk tænkende jordisk menneske ved med sig selv, at dette ikke er sandhed; at ingen af os har den bevidsthed Martinus har; at ingen af os kan se livsmysteriets løsning ud fra Martinus' bevidsthedskonstellation.

Vor mere eller mindre forståelse af Det Tredie Testamente er i vor nuværende tidsperiode for dén, som beskæftiger sig med åndsvidenskaben, en intellektuel teoretisk forståelse og ikke en selvoplevet forståelse. Der findes i jordklodens udviklingsproces for det nærværende ikke nogen person inkarneret direkte i det fysiske klodesamfund med Martinus-bevidsthed, som jo er det samme som Kristus-bevidsthed. Der findes dog adskillige hjælpere, som er meget langt fremme i udviklingen; men disse findes pt. især på andre kontinenter, hvor de inspirerer mennesker til praktisk humanitet. Denne udtalelse er i overensstemmelse med, hvad Martinus oplyste, medens han stadig var hos os om, hvordan det var, ville blive og være.

Selvom nogle af os evt. har oplevet et eller flere kosmiske glimt, er ingen af os i stand til at gå foran mesteren, ligesom Martinus oplyste, at han ikke kunne gå foran Gud. Denne oplysning blev stadfæstet bl.a. allerede i 1960-erne, da nogle elever blev for emsige og ville lave «verdensrevolution» i kraft af hans værker, og Martinus alvorligt rådede til stille sindsroligt arbejde; thi verden er endnu ikke parat. Han ønskede først og fremmest at skabe en fast kerne af medarbejdere, som forstod hans

mission og især dens *moralske grobund*. Mennesker, som på rette humane måde ville værne om og beskytte hans livsværk. Lykkedes det? Vi må uvægerligt følge i mesterens fodspor, hvis vi vil bevæge os fremad mod freden, mod lysets verden. Forsøger vi at ville gå foran mesteren, vil livet automatisk før eller siden bringe os tilbage bag vort egentlige udviklingstrin, hvor vi vil blive belært om vor fejltagelse, og først, når denne lektie er lært, vil vi atter blive ført frem til vort oprindelige udgangspunkt, hvorfra vi derefter har opnået en sandere og dermed kærligere mental udsigtsevne, som hjælper os yderligere fremad mod det endelige mål. Ingen kan springe over, hvor gærdet er lavest.

Mennesker, som har oplevet et kosmisk glimt eller måske et par stykker, kan berette om, at alt er anderledes end, man med sin forstand kan forestille sig; at der findes en helt anden bevidsthedstilstand; en hel anden livstilstand og oplevelsesværen, som giver en radikal anderledes "jeg er" erkendelse, hvor perspektivoplevelsen ændres på en måde, som man umuligt kan tænke sig frem til, og som man først ved lidt om, når "sløret" fjernes eller "et øjeblik" løftes bort ved oplevelse af det første kosmiske glimt. En indre viden, som står urokkeligt, og som ikke blot er resultat af logisk analysering men af direkte oplevelse.

Efter en sådan oplevelse, ved man 100%, at man *må* tie, når mesteren taler, og at man ærbødigt *må* respektere det skrevne, når mesteren skriver. Man ønsker ej heller andet, fordi man ved, at i denne tale og tekst findes ingen skygger. Teksten er i sig selv skyggefri, fordi den er skrevet ud fra en skyggefri bevidsthed. Findes der skygger i læserens bevidsthed forårsaget af læsningen, skyldes disse skygger ikke mesterens ord eller *originale* værkers skriveform, men udelukkende læserens midlertidige ståsted i udviklingen.

Dersom der føres fiks fakserier ind i værket f.eks. ved ændring af store og små bogstaver, bliver der skruet ned for tekstens åndelige påvirkning af læseren; fordi ordene ikke fra starten i denne nævnte rettede form blev født ud fra et kosmisk bevidst menneskes tankekraft og livgivende alvidenheds resonansbund. Ordenes udtryksform vil være en genfødsel påført et ufuldkomment jordisk menneskes mentale stempel. Det er derfor mennesker med højt udviklede sanseevner giver udtryk for ikke at opleve det samme lys eller den samme lethed, læsende de rettede bøger.

I virkeligheden er hele diskussionen om, hvorvidt mennesker i fremtiden vil kunne forstå «gammel dansk» lige så absurd som disputen om betydningen af ordet «bevares». Det er en undervurdering af den danske befolkning, hvis man mener, at denne ikke vil kunne læse «gammel dansk» efter føje tid. Det er bleven mig fortalt, at med rettelserne

tænker man mest på ungdommen, og det er jo rigtigt, at der råbes meget højt op om, at mange unge mennesker ikke kan læse eller læser meget dårligt, når de forlader skolen. Det gør de muligt, men det har ingen betydning, når det drejer sig om at finde frem til Martinus' åndsvidenskab. Er et ungt menneske tilstrækkelig moralsk og intellektuelt modent til at finde interesse for Det Tredie Testamente, skal vedkommende nok finde ud af at læse; thi da opstår motivet, lysten og meningen hermed automatisk i den unges sind og bevidsthed, og så går det stærkt; også med at læse «gammel dansk». Problemet eksisterer ikke! Er et menneske meget læsehandicappet, da findes Livets Bog jo også som lydbog.

En væsentlig ting, som man syntes at have glemt, er at menneskene med inkarnationerne på alle områder og især med hensyn til sprog bliver dygtigere og dygtigere. Vi har alle indtil nu været inkarneret i mange forskellige sprogsamfund, og allerede på menneskehedens nuværende udviklingstrin findes umådeligt mange mennesker, som flydende forstår 2 - 3 sprog og andre mange, som er sproggenier og forstår rigtig mange sprog. Vi bliver alle sproggenier. Dette er uundgåeligt, og vi bliver tillige dygtigere og dygtigere til at læse tanker. Vi er allerede mere eller mindre bevidste i stand til at aflæse tankeenergier, og det er netop derfor, de rettede bøger kan opleves som *ikke* udstrålende samme lysintensitet som de originale. Man kan jo så sige, at når/hvis jordmennesket fiks fakserer i Martinus' efterladte oplysninger, så må dette være Guds mening, at sådan skal det være. Deri må der være sandhed; men det er også sagt, at alt er tilladt, men ikke alt er gavnligt. Som elev hos Martinus er det jo netop vor opgave at fokusere, at koncentrere os om det gavnlige; om dét, som er det *største gode*.

Det kan ej heller helt undgås, at der mht. oversættelser opstår misforståelser. Disse misforståelser behøver ikke at være baseret på læserens udviklingstrin, men de kan skyldes ordvalget; idet ord fra ét sprog til et andet ofte kan have en anden mental betydning og opfattelsesnuance, dybde eller vinkel end som set, forstået og oplevet ifølge

originalsproget, hvori teksten blev skabt. Ved et af mine samvær med Martinus begyndte han da også at uddybe dette; idet han bl.a. gav udtryk for, at:

”ja, der vil blive en del oversættelser til andre nationale sprog, og det kan naturligvis alt sammen hjælpe noget; men det er ikke dét, der i det lange løb er meningen. Mit arbejde vil med tiden blive udsendt til hele menneskeheden på esperanto”. [Jeg blev så overrasket, at jeg, som ellers altid var meget stille, intens lyttende, spontant udbrød: ”Men Martinus, der er jo ingen mennesker, som taler det sprog”]. ”Nåe, nej” smilede han, ”ikke endnu, men det kommer, og det kommer hurtigere end, du tror; alting kommer at accelerere. Esperanto er verdens højest udviklede sprog, og også du vil komme til at lære det ---- osv”.

”Esperanto”, fortsatte han ”er et logisk sprog, og derfor er det dét sprog, som bedst vil kunne gengive mine logiske analyser”.

Det er ikke min opgave at fortælle om Martinus’ ord til mig. Hvad Martinus har sagt til mig, opfatter jeg som en absolut privatsag; men disse ord er vigtige, for de angår hele menneskeheden. I samme forbindelse finder jeg det ret at bevidne, at alt, som Martinus oplyste, hidindtil er sket præcist, som han forudsagde; hvorfor det er mig umuligt at have tillid til andet end, at også denne oplysning vedrørende esperanto er sand. Ydermere kan jeg se logikken og meningen og de mange øvrige indfaldsperspektiver, som vil kunne inspirere til at lukke op for en langt mere omfattende human udviklingsanimering af jordens folkeslag end, mange umiddelbart vil tro.

Via esperanto vil det også for udlændinge blive lettere at indleve sig i ”gammel dansk”, og også disse vil med tiden opleve salighedslyset, som altid udstråler fra ”Det Tredie Testamente”s originaludgave. Dét salighedslys, som stråle-vibrerende reflekterer Martinus’ alkærlighed, ubetinget til hele jordklodens menneskehed og øvrige livsytringer. Det er underligt for os, forstået ud fra vort nuværende ståsted i udviklingen; men Martinus bærer alle jordens mennesker i sin bevidsthed og i sit hjerte, og der er ikke een eneste af os, uanset hvem, vi er, eller hvor i udviklingen vi er, som har større betydning i hans bevidstheds favntag end andre. Når man er sammen med Martinus’ efterladte skrifter, er man sammen med Martinus’ ånd, og ens væsen og bevidsthed bliver gennemstrålet af alkærlighed analog med evnen til at sanse lysenergiene fra Verdensgenløserens åndsarbejde i harmoni med hjertets bølgelængde til oplysningernes indhold.

Ikke færdigskrevet materiale fra Martinus’ ånd og hånd bør kun, hvis dette i det hele taget skal udgives, udgives som det foreligger og *ikke* tingeltangel-manipuleret med af ufærdige menneskers iblandede bevidsthedsenergier.

Dette bliver materialet ikke mere færdigt af; det forfalskes. At udgive sådant materiale i Martinus’ navn kan ikke være moralsk rigtigt. Det er tydeligt en usandhedsmanifestation. Der burde evt. henrunde flere generationers levetid før disse skrifter udgives, og naturligvis udgives, som de foreligger i uberørt stand. Ingen blandt nuværende medarbejdere burde have adgang til disse skrifter. Skrifterne burde i ærbødighed forsvarligt være lagt bort til eftertiden. Man kan meget nemt mht. Martinus’ ufærdige arbejde tolke forkert ved at bilde sig ind at forstå noget, man ikke forstår, og Martinus har givet udtryk for, at der er rigeligt til at hjælpe menneskeheden frem til kosmisk bevidsthed; og at *hvis* det skulle blive nødvendigt, inkarnerer han atter for yderligere at hjælpe menneskeheden fremad til mødet med alkærligheds-lyset.

Han følger hver eneste af os hele vejen. For ham ligesom for Gud er vi alle lige værdige, lige værdifulde, og Gud ske lov for det, for uden det, havde det jo ikke virkelighedens værdi. Hvem ønsker frelse, ladende andre tilbage? Har man som færdigudviklet menneske ikke alkær-følelse med alle uanset situationerne, ville det jo være en falsk frelse. Først når vi hører op med at fnyse af *mennesker* grundet de uhyrligheder, nogle endnu manifesterer, og også vi oplever at have ægte kærlig forståelse for krigere, mordere osv., idet vi indser og hjerteforstår, at disse er yngre søskende i udviklingen, først da er vi i det rette leje.

Det er i nuværende udviklingsperiode umådelig svært for et menneske at komme fri af modernitetens begrebsverden og dén sproglige påvirkning, som opleves gennem barndomsårene. Denne tankeform er så rodfæstet i vor bevidsthed, at den automatisk automatiseres, når vi ser et kendt udtryk på et andet nationalt sprog således, at vi glemmer at tænke på, at dette udtryk kan have en anden betydning end, vi umiddelbart tror. Det er også derfor, at vi har brug for esperanto, som fører mennesket ud i et ”mentalt frirum”, der er uafhængigt af nationernes tænkevaner og udtryksformer; hvilket giver større opmærksomhed overfor ordenes reelle logiske betydning. Det helt store fremstød mht. ’alkærlighedens videnskab’ kommer derfor først efter, at verdens folkeslag har accepteret esperanto som universelt sprog for global kommunikation.

Reelt er vi alle ansvarshavende; ikke kun Rådet, men først og fremmest Rådet, og noget af det mest usande, man kan vælge at gøre som ansvarshavende i forhold til Martinus’ testamente og dettes skæbne, er at tro, at Martinus på noget som helst tidspunkt har besvaret et spørgsmål med en *tilfældig* lokal bemærkning, som man ikke har pligt at respektere; muligt ud fra den opfattelse, at ”man må følge med tiden”: I dag skrives navneord med småt og 3. med j, så sådan skal det være i dag uanset, hvad Martinus bestemte medens, han endnu var iblandt os. Har man denne holdning, udviser man klart, at man ikke til fulde har erkendt *hvem*, Martinus er.

Vi kan være helt sikre på, at Martinus aldrig gav udtryk for en bestemmelse, udelukkende ud fra en ydre jordisk vurdering i henhold til en 'tidsmæssig ramme', et 'formudtryk' eller en 'følgende skrivemoden' vurdering; ej heller når det drejede sig om, hvordan et 'kerneord' skulle fremstå, eller hvordan hans livsværk i øvrigt skulle præsenteres. Martinus' valg har først og fremmest universel værdi, og det handlede ikke om tid, form eller mode; men udelukkende om et begrebs universelle, tidløse værdi.

Selvom Martinus først offentliggjorde sin identitet i sine sidste leveår, har han hele tiden lige fra påbegyndelsen og gennem alle de mange år, han udarbejdede åndsvidenskab, været bevidst om, at hans opgave var at give menneskeheden 'Det Tredie Testamente'. Han var besjælet af at skulle arbejde, og ikke af at skulle føre sig frem for at opnå personlig virak, og han gav til sine venner udtryk for, at han gjorde sig megen umage for at fremstå som et ganske almindeligt menneske. Han vidste soleklart og utvetydigt, at han var budbringeren, som Jesus havde forudbebudet skulle komme, og det var/er af absolut *essentiel* betydning for ham, at denne opgave må lykkes. Martinus har/havde som kosmisk bevidst en helt anden art livsoplevelse end de kosmisk uvidende, ufærdige menneskers livsoplevelse iblandt hvilke, han skulle udøve sin livsgerning. Han har derfor hele tiden måttet vurdere, hvad han kunne afsløre og hvad ikke, hvad der var relevant, hvad der var tid til osv.. Enhver meddelelse affødte jo automatisk nye spørgsmål.

Til spørgsmålet angående hvorledes man burde skrive titelordet ”3.”, gav han kun en ydre begrundelse og tilfredsstillede dermed de tilstedeværende, idet han sagde, at valget af 'i' var baseret på, at dette bogstav gav en pænere synsoplevelse; men dén, som har oplevet Martinus og iagttaget den måde, han besvarede spørgsmål på, vil vide, at når man fra den ydre verden mente at konstatere, at: «Martinus tænker sig om», så var det dét indtryk, man fik fra den ydre verdens oplevelsesvinkel. Sandheden er, at Martinus overhovedet ikke tænkte sig om. Martinus så sig om. Han skuede et øjeblik ind i den åndelige verdens ”videns kammer” med hensyn til bogstaverne 'j' og 'i' 's åndelige værdier, hvilket også vil sige: deres mentale funktion og virkning i en mangesproget fysisk verden. Han så, at 'i' har størst åndelig vibrationskvalitet, og bebudede, at '3.' skal staves med 'i', og idet han trygt stolede på, at hans betroede elever ville følge hans bestemmelse, gav han kun en udvendig begrundelse. En anden årsag for ikke at uddybe yderligere kunne evt. være den tidsramme, som var sat til de mange drøftelser. Det oplag, som blev trykt medens Martinus endnu var hos os, gav han jo netop titlen: Det Tredie Testamente.

At Martinus valgte 'i' -et er helt i harmoni med den videns-oplysning, man kan finde i andre åndelige be-

vælgelser. Hos Mazdaznan f.eks. ses 'j' [værende en konsonant] som en mere jordisk lyd-manifestation medens 'i' [værende en vokal] ses som en ren, åndelig lyd-manifestation, havende højere og finere vibrations-energi. Det er ej heller tilfældigt at ord som intelligens, inspiration og intuition alle staves med 'i'. Det syntes mig ikke relevant, at oplyse yderligere om dette emne her, da det næppe har overbevisende kraft hos de mennesker, som stik imod Martinus' anvisning har valgt at skrive titelordet med nutidens mode 'j', og som ikke tænker i bogstavers åndelige værdier. Det er jo også et af de «detalje»-emner Martinus ikke uddybede; men hans valg var 'i' -et, og dette valg burde man respektere og følge uanset, hvad man personligt mener. Hvordan kan man andet som trofast Martinus medarbejder? Det giver et dårligt indtryk til omverdenen, at ikke alle følger Martinus' anvisninger. Dette burde der også tænkes på. Imidlertid kan dette, at 'nydansk-fabrikantene' blev besjælede af 'j'-valget, have dén mening fra Forsynets side at markere, at der hér modtages ét: af fremmede tankeenergi mere eller mindre «omredigeret materiale». Det nye krav er da, at man fremtidsrettet {gennem årtusinder} har historisk kendskab til {og ikke mister oplysningen om} årsagen til denne forskelsstavning således, at man altid kan vide hvilket materiale, man modtager.

Alle medarbejdere, som arbejder ærligt efter Martinus' anvisninger, ikke for nogen form for vinding; ikke for at fremstå i en eller anden idolrolle; men simpelthen for at hjælpe, - er Martinus' trofaste medarbejdere. Rådet for MI er ikke mere medarbejdere end alle nævnte andre. Følger Rådet ikke Martinus' anvisninger, er dette, skønt personernes midlertidige position på MI, malplaceret i forhold til Martinus Sagen.

Imidlertid er det mig nærmest umuligt at tro på at Willy Kuijper, som fungerer som formand for Rådet, overhovedet kan være sig bevidst, at han er gået med til at være ulydig overfor Martinus' bestemmelser? Det er min tro, at der i Willys bevidsthed foreligger en (måske flere) yderst beklagelig(e) sprog-misforståelse(r), idet Willy jo

er hollænder. I det hollandske sprog betyder f.eks. ordet "beware" at "opbevare", medens det næsten af udseende til forveksling danske ord "bevare" som sagt ikke handler om at opbevare; men har betydningen at "konservere", at "beskytte". Ordet "bevare" er også beslægtet med ordet "vedvare", og skal man oversætte den rette mentale danske betydning af ordet "bevare"; og dermed den betydning Martinus havde i sin bevidsthed brugende dette ord, må det være med ordene: "Uberørt vedvarende beskyttelse" -- af Martinus' værker. Alle Martinus' arbejder skulle med andre ord efter Verdensgenløserens anvisninger "kontinuerligt i al fremtid forblive beskyttet imod en hvilken som helst form for udefrakommende manipulation". Har Willy misforstået sin opgave?

Er man hollænder, bør man under alle omstændigheder i sin bevidsthed, bl.a. når man læser Strukturen og ser ordet "bevares" tænke: vedvarende beskyttes og forblive dét, det omtalte ER

Det skal her tilføjes, at jeg ikke kender Willy, selvom jeg flygtigt har set ham engang for mange år siden. Efter Martinus' diskarnation blev mørkets manifestationer indenfor sagen og især i feriebyen mig for arbejds-umuligt mærkbare [jævnfør C. Möllers artikel i DNV, nr 2 - 2013]. Jeg har ikke helt samme erfaringer men analoge. Det er således rigtig mange år siden, jeg færdedes på disse steder. Ej heller DNV har jeg holdt gennem årene, og jeg har været totalt uvidende om hvad, som foregik/foregår. Jeg kender ingen af de øvrige personer, som udgør Rådet. Arbejdet i Brøndbyøster har jeg ikke haft nogen som helst forbindelse med; ej heller Sverige. Grundet øjenproblemer vidste jeg intet om Internet aktiviteter. "Tilfældigt" fik jeg at vide, at jeg var på Nettet. Da jeg opdagede ordlyden: 'Martinus Guddommen', blev jeg af Forsynet forpligtiget til at reagere. Gennem bøn fik jeg klar besked, at jeg skulle skrive til DNV [se nr. 1 - 2013].

Fra MI fik jeg påfølgende et pænt brev med oplysning om, at der var tale om en ærgerlig teknisk fejl. Denne blev meget hurtigt rettet, hvilket MI skal have stor ros for. Mine artikler og handlinger er altså ikke farvet af andre menneskers opfattelser, men dog af, hvad Martinus har sagt til mig, medens han endnu var iblandt os.

Ved en spørgetime, hvor Martinus fortalte, at nu ville Livets Bog blive udsendt fra Borgens Forlag, var der en tilstedeværende, som spurgte, om det ikke var et alt for dyrt forlag at vælge; om ikke man kunne have fundet et billigere forlag? Hertil svarede Martinus bl.a., at: «selvfølgelig, hvis bøgerne kan fremstilles billigere, og det bliver af god kvalitet, må vi endelig det. Bøgerne burde være så billige som muligt, ja helst helt gratis, så alle kunne få dem».

Ifølge ovenstående er det således enhver Martinus med-

arbejders moralske pligt, hvis man på nogen måde er i stand hertil, og behovet opstår, at fremstille bøgerne uden personlig fortjeneste; så billigt som muligt og i originaludgaven [uberørt af fremmede tankeenergi]; idet Sagen er bleven given fri til alle mennesker, at arbejde med efter Martinus' nævnte anvisninger. Også MI blev jo tilbudt de nye oplag.

Først i det øjeblik nogen skaber egen fortjeneste eller manipulerer med teksterne, har Rådet dén alvorlige opgave at {som absolut sidste udvej tage copyrighten i brug og} standse invasionen. Dette er Rådets første og primære opgave og den essentielle årsag til, at der overhovedet skulle være et Råd. Det er de af Martinus *personligt* udarbejdede tekster og symboler, der er Sagens nervecenter, og det er *dette* nervecenter, som det først og sidst er Rådets opgave at beskytte. Den største lykke for Martinus Sagen, som er sket efter Martinus forlod sin fysiske organisme, er udgivelsen til kostpris af faksimile udgaverne af hans samlede værker, sådan som de foreligger fra Martinus' ånd og hånd. Det samme gælder naturligvis værkernes indsættelse på Internettet. Mere trofast og mere rigtigt kan man ikke handle ifølge Verdensgenløserens egne anvisninger. Med den lette adgang til alskens tekniske midler, vi har i dag, kan *ingen* helt garantere, hvadenten materialet findes i bogform eller på Nettet, at der *ikke* finder kopiering sted. Det centrale er, at dét man modtager i bogform, og dét man møder på Nettet er uforfalskede original-udgaver af Martinus' arbejde.

Der er her tale om et åndsvidenskabeligt værk, der skal fungere i flere tusinde år som hjælpemiddel for hele menneskeheden. At ændre et komma eller tilføje et eneste ord i et sådant værk, *kan* man hverken have moralsk eller juridisk ret til. Værket er skrevet ud fra en åndelig horisont, hvor ingen anden person end Martinus har mulighed for at overskue eller kende: helhedsmotivernes samarbejds-psykologi i manifesterede ord og sætningers fremfødte udtryksform. Man tror, man har tilstrækkelig indsigt, og dermed ret til at ændre og at tilføje; og motivet er formodentligt, at man vil udføre en god gerning. Man overvurderer sine kosmiske indsigtsevner samtidigt med, at man ikke gør sig det bevidst, hvor lidt forbindelse med sandhed og kærlig moral, sådanne handlinger har.

Man glemmer, at hele menneskeheden har krav på at modtage Verdensgenløserens uforfalskede ord. Krav på nu og i fremtiden ikke at kunne stå tvivlende overfor værkets ægthed.

At brodere på Martinus' ufærdige værk(er) og udgive disse, som om alt blev skrevet af Verdensgenløseren selv? Man kan vel *ikke* mene, at sådanne handlinger er i harmoni med alkærlighedsloven? MEN nu har jeg *ikke* - og ønsker det ej heller - *set* sådan(ne) gerning(er)s resultat, og kan derfor ikke reelt vide *om*, sådant virkeligt eksisterer? Det kunne evt. være ufærdige menneskers vane-sladder, hvilket jeg af hjertet *inderligt* håber, at det er; og *er* det sladder, kalder jeg hvert et ord tilbage med en *uforbeholden* undskyldning. Desværre *må* det jo være sandt, for *hvordan* kan så mange mennesker ellers skrive derom i DNV og give udtryk for samme holdning?

Martinus' største bekymring i tiden, hvor han forberedte sig til at skulle forlade sin organisme, var netop at garantere beskyttelsen af sit efterladte arbejde. Hvad *dét* angår, *syntes* de betroede medarbejdere på MI at have storfejlet. Selvom Martinus i Strukturen giver udtryk for, at man ikke skal kunne træde op imod Rådet, er Rådet, i det øjeblik det så alvorligt svigtede Martinus' anvisninger, *i sandhedens navn ikke* - Råd for MI. Da er det pligt, at *de mennesker*, som har viden om og forståelse for meningen med Verdensgenløserens planlagte bestemmelser, *gør opmærksom på*, at her er der sket noget *forkasteligt*. Enhver, der ikke gør dette, men vælger tavshed og såkaldt neutralitet, er medsvigtende i forhold til Verdensgenløseren.

Da Martinus ikke kunne læse folkets skriverier, skyldtes det bl.a., at han læse-oplevede ordenes ånd, og den ånd, som tilbød sig i skriverierne, var for ham af så tung en vibrations kvalitet, at han, som han fortalte, fik hovedpine. Det samme vil mere eller mindre med tiden ske for mennesker, som får udleveret manipulerede skrifter, *troende*, at det er Verdensgenløserens uforfalskede værker. Hver gang man møder ændrings- eller invaderingsord, vil der komme "generende smerte-uro" i hjernen alt eftersom hvor sensitiv, et menneske er. Vi udvikler os jo, mere og mere frem til en renere og renere sanseevne. Selv de, som udførte ulydighedsfadæsen, vil givet engang i fremtiden som reinkarnerede *storklage*; men generelt er det jordiske menneske endnu ikke dér i udviklingen. Mennesker læser pt. med intellektet, og intelligensenergien er som bekendt ikke en sanseenergi.

Så længe mennesket kun læser ord og ikke læser ånd, vil man givetvis sige, at dette ovenfor skrevne er noget vrøvl. Det er da også muligt *grundet* sanseevnes svigten hos Martinus' venner, at Rådet har kunnet skabe sådan(ne) manifestation(er)? Er man for autoritetstro? Rådet er *ikke* Martinus, og det er Martinus' venners pligt, at være vågne mht. det, som foregår og at sige fra, når noget er forkert. Det ser ud til, at der er foregået handlinger, som burde have været standset for længe siden. Man kan roligt skælde *mig* ud for at have sovet i timen, for jeg har slet ikke holdt øje med noget som helst.

Martinus har ikke udnævnt nogen til at færdigskrive sine ufærdige værker, og Rådet har intet mandat til at tillade hverken sig selv eller andre noget sådant. Den *vigtigste* opgave Rådet har mht. Martinus' skrevne og tegnede livsværk, er at sørge for, at *alle* Martinus' manifestationer forbliver og publiceres *præcis*, som Martinus efterlod dem. Mennesker, som køber fremmed-bearbejdede bøger, bliver snydt. Tror man, at Martinus nogensinde ville gå med til at snyde menneskene? Dertil kommer, at mange sjæle fra den kæmpestore folkemasse, som langt senere, i fremtiden skal modtage Martinus' budskaber, mere eller mindre vil forvirres over *hvad*, der kan være Martinus' 'ægte vare' og hvad, som *ikke* er det. Tusinde, som da befinder sig på andre udviklingstrin, vil ikke føle sig sikre på *om*, det nu *er* Verdensgenløserens ord, der præsenteres for dem; hvilket igen kan forårsage uenigheder og uvenskaber. Martinus indstiftede klart arbejdet for 'alkærlighedens åndsvidenskab' som en *sandhedens og humanitetens moral* og ikke som et falsknerispil. Man bliver vel *ikke* formand eller sidder i Rådet for at skade Sagen?

Mørkets kulmination og mørkets handlinger finder frem overalt, ofte forklædt som 'gode gerninger'. Man kan ikke ændre *dét*, man ikke er sig bevidst, og man kan heller ikke lære af fejl, man ikke vil se i øjnene. Der er udført et arbejde. Hvad de inderste motiver er, er en sag imellem Gud og udøverne. Vi anerkender, at der er brugt megen tid og mange penge til at udføre dette arbejde, men det er *ikke* sket i Martinus' ånd, og derfor hedder det: *forfra og om igen!* Vi kan *alle* fejle! Liden tue, < muligt fremkommen grundet sprogforveksling >, kan vælte et stort læs; men det modsatte må også kunne være muligt: at «liden tue» kan sættes på plads, hvorefter malplacerede andre handlinger også må indrette sig. I hvert fald må samtlige forkerte handlinger indenfor MI genoprettes, så nutids- og fremtids-ansvarlighed forbliver 100% intakt.

Alvorligt søgende mennesker vil ikke være interesseret i at blive direkte påvirket af, hvad Martinus' ufuldkomne elever 'hjernetænkte sig frem til', at Martinus evt. har villet udtrykke i de ufærdige skrevne manuskripter eller ufærdige symboler. Læsere ønsker naturligvis at danne deres egen opfattelse. Man er forpligtiget til at genoprette skaden, og vi må derfor håbe på, at i hvert fald Rådets formand opdager og dybde-erkender sin ansvarlighed, og at han finder en vej til, at nævnte invasioner i Martinus' arbejde ikke gives videre til eftertiden, men tilbagekaldes og destrueres. Alt må genskabes, som Martinus forlod det. Intet ufærdigt manuskript fra Martinus' ånd bør/må sendes ud før end 'Alkærlighedens åndsvidenskab' har fået grundigt fodfæste overalt på kloden. Der er nok af arbejde at tage fat på i den forbindelse.

Det lå Martinus stærkt på sinde, at der ikke måtte opstå plagiater i forhold til 'alkærlighedens åndsvidenskab'

og derfor søgte han beskyttelse langt frem i tiden efter sin diskarnation. I dette tidsrum skulle man kunne nå at udbrede Verdensgenløserens uforfalskede livsværk så vidt og så bredt, at det ville blive klart for eftertiden hvad, som kom fra Martinus' ånd, og hvad fra eventuelle plagiatorer. Efter utallige gange gennem adskillige år, at have gentaget igen og igen, at hans livsværk skulle bevares [vedvarende beskyttes] uændret, som det foreligger, gav Martinus sit oprettede Råd et gavebrev i tillid til, at Rådet forstod og ville respektere hans bestemmelser. De juridiske love beskæftigede Martinus sig ikke med. Han havde dog tydeligt tilkendegivet, at der ikke måtte føres juridiske retssager.

SAGEN ER EN SANDHEDENS OG HUMANITETENS MORAL!

Det er Rådets opgave til enhver tid og i alle sager at respektere Martinus' anvisninger og følgelig har gavebrevet ikke nogen relevans rent juridisk, andet end i tilfældet af grov misbrug, såsom økonomisk overskudsfortjeneste ved salg af Martinus' originale værker, eller hvis mennesker har indført ændringer i Det Tredie Testamente eller på anden måde plagieret dette til skade for 'den ægte vare'; hvoraf de 2 sidste punkter er langt værre og langt mere omsiggribende overtrædelser end noget andet. Økonomisk misbrug handler trods alt kun om noget materielt. At sælge Martinus' originale værker til kostpris hører ind under alkærlighedsloven og gaveprincippet [gratis arbejdsindsats, midler osv.] samt under Martinus' store ønske om, at bøgerne kunne udgives billigt.

Martinus har måttet vælge mellem de mennesker, som fandtes indenfor Sagen, og han har *ikke* kunnet vælge absolut frit, for han har også måttet tage hensyn til den enkeltes skæbne-mønster. Vi er *alle* ufuldkomne mennesker, så det har været en *meget svær opgave*. Verdenshistorien må gå sin naturlige gang. De vigtigste ord, vi lærte, da Jesus blev korsfæstet, er ordene: "*Tilgiv dem, de forstår ikke, hvad de gør*".

Disse ord må vi erindre i alle livets konflikt forhold; men at tilgive er *ikke* det samme som at lukke øjnene og tie og glemme og lade stå til. Martinus oplevede en naturlig død; men korsfæstelse finder sted på mange måder, såvel fysisk som psykisk. Det er kun ved at følge den absolutte sandhed, at man kan holde sig helt fri af mørkets manifestationer: Sandheden vil frigøre os alle.

Ved *ikke* at rydde op, vil man få en plads i historien som dem, der *ikke* forstod; som dem der svigtede Verdensgenløseren. Sådanne handlinger udgør i sidste instans også et svigt i al fremtid overfor menneskeheden, inklusive MI's nuværende Råd.

De bedste ønsker for alle involverede.

KONKLUSIONER

Logisk er det, at MI [Martinus Institut] som en naturlig selvfølgelighed *altid* må have/og har haft Martinus' bøger og alt vedrørende Sagen opbevaret på MI, hvorfor det også er en logisk selvfølgelighed, at Martinus ikke med ordet *'bevare' har ment 'opbevare'; hvilket ordet, som tidligere beskrevet, ej heller betyder.

[*Bevare værker: Vedvarende uberørt beskytte imod *enhver form for fremmede tankekonstellationers invasion*]

Logisk er det, at ufuldkomne mennesker ikke har Kosmisk Bevidsthed og ikke med *rette* er berettiget til at redigere i et Kosmisk Bevidst menneskes arbejde.

Logisk er det, at Gud kalder sit Sendebud hjem, når dennes arbejde er fuldkommengjort for den tidsperiode, arbejdet skal have virkekraft, og at efterladte ufærdige manuskripter *ikke* er af vital nødvendighed for nævnte periode.

Logisk er det, at som kosmisk ubevidst menneske kan man ikke umiddelbart gennemskue alle budskaber i et kosmisk bevidst menneskes ordvalg og tegnsætning. Man har *ingen* viden om, *hvad* man kan forårsage ved ændringerne; - derfor: bevare. = Forblive uændret; altid beskytte

Logisk er det, at intet jordisk menneske i ånd og gerning kan gå hverken foran eller ved siden af Verdensgenløseren, Martinus; - akkurat ligesom Martinus klart og ydmygt forklarede, at han ikke kunne gå foran Gud.

Logisk er det, at en jordmenneskelig korrektions-invasion overfor et Kosmisk Bevidst menneskes arbejde skaber et usandt billede, og at usandhed altid er i disharmoni med alkærlighed.

Logisk følger heraf: - at dette, at man som jordmenneske vil mene at have *lovhjemmel* til at korrigere eller færdiggøre en Verdensgenløseres arbejde, kun kan være: Selvbedrag.

Logisk er det, at mennesker udvikles, og at læse 'gammel dansk' vil ikke heller i fremtiden være noget problem. Vi bliver sprogenier og tankelæsere. Martinus' ord: «Så må de lære sig gammel dansk», er snusfornuft.

Logisk er det, at Gud aldrig ville have ladet Verdensgenløseren skrive på 'gammel dansk', hvis det var sådan, at der fandtes mennesker på vor jord, som ikke ville kunne lære 'gammel dansk', når tiden for dem kom til at stifte bekendtskab med Åndsvidenskaben.

[Og logisk er det også, at Gud vil sørge for, at *de* af de samme mennesker, som *da* stadig har sværest ved at tilegne sig et nyt sprog, vil blive inkarneret i DK, så de

lærer dansk fra barndommen. Desuden vil mennesker, som har levet i 'gammel dansk' tidsperioden og allerede har kendskab til åndsvidenskaben, reinkarnere som hjælpere.]

Logisk er det at oversætte logiske analyser til et logisk, universelt, alle menneskers sprog; hvorfra man siden kan lære sig 'gammel dansk', hvis og når det er dét, man ønsker.

Logisk er det, at det store gennembrud for 'alkærlighedens videnskab' først vil kunne ske *efter*, at verdens folkeslag har accepteret esperanto som universelt verdenssprog.

Logisk er det, at alle Martinus' valg er sket ud fra tidløse, universelle værdier, og ikke ud fra en lokal tankegang; og at alle Sagens medarbejdere er forpligtet til at følge Martinus' anvisninger.

Logisk er det at fremstille de originale bøger: 'Det Tredie Testamente' så billigt som muligt således, at alle interesserede kan få råd til at købe bøgerne.

[At bøgerne kunne blive billige, og at hans arbejde måtte blive beskyttet/bevaret, som det foreligger fra hans side, var det som lå Martinus *allermest* på sinde. Hans mange udtalelser om at ingen måtte forandre eller tilføje noget som helst i hans efterladte testamente, var krystalklare og umisforståelige.]

Logisk er det, at sande Martinus medarbejdere værner om 'den rene vare' og sørger for, at denne bliver kendt af så mange mennesker som muligt.

Logisk er det, at Rådet ikke af ånd og praksis er Råd for MI, i det øjeblik Rådet ikke følger Martinus' planlagte anvisninger.

Logisk er det, at Martinus ikke handlede skødesløst med sit livsværk ved at give ufuldkomne jordiske mennesker ret til at redigere i hans arbejde. En sådan handling ville for Martinus være ulydighed overfor Gud, og Martinus har passeret det udviklingstrin, hvor noget sådant er muligt.

Logisk er det, at Martinus havde *flere tungtvejende grunde til at fremtidsbeskytte: Det Tredie Testamente* bl.a. med ordene: *Bevare --- uændret*. Een af disse grunde er *dén åndelige energi-udstråling*, som *vibrerer* i teksterne, og som udstømmer direkte fra verdensgenløserens *ubetingede alkærlighed til alle jordklodens mennesker*, samt at et sådant lys-udstrålings vibrationsfelt *forringes* ved ufuldkomne menneskers redigering af teksterne.

[Der *er* kosmiske energier i disse skrifter. At man ikke kan sanse dem endnu, betyder ikke, at de ikke er til stede. Man må først være på sjælelig bølgelængde for

at kunne erkende dem, og når dét sker, skal man nok vide hvorfor, det er uhensigtsmæssigt, at fremmede bevidsthedsenergier «iblander sig».]

Logisk er det, at tusinder af søgende mennesker gennem fremtidens århundreder vil føle sig usikre mht. *om*, de nu også modtager 'den ægte vare', når der findes flere udgaver af Martinus' efterladte testamente, *og* logisk er det, at også *derfor* lyder en af Verdensgenløserens vigtigste anvisninger, som også er fremført i Strukturen, at:

Bevare Martinus' samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side.

Logisk er det, at tavshed, når man er vidende om, at en Verdensgenløser svigtes, er at forsømme sin pligt overfor sandheden; overfor Verdensgenløseren.

Logisk er det, at den første og vigtigste opgave mht. skabelsen af en ny verdenskultur på basis af Martinus' arbejde *er*, at 'hele verden' bliver gjort bekendt med 'videnskaben for alkærlighed og logik', som den foreligger fra Martinus' ånd og hånd - uforfalsket.

Logisk er det, at i et sådant arbejde er ydmyghed og sandfærdighed af vital nødvendighed, og at her har vi alle endnu meget at lære. Derfor må vi også til stadighed erindre at bede bønnen, som blev indstiftet af Martinus: Fader vor, du som er i himlene. Jeg beder om, at din vilje må ske i mit liv hele denne dag og nat. Jeg beder om, at der må blive lagt hindringer i vejen dér, hvor jeg ikke må komme, og at der må blive åbnet en vej, dér hvor jeg skal komme.

Første Martinusforedrag i Nepal

v/ **Peter Wraae**

Den oprindelige interesse for Martinus i Nepal opstod for et par år siden, hvor der blev afholdt et stort internationalt esperantomøde i København. Ved den lejlighed havde vi fire nepalesiske esperantister boende i en måned. Jeg havde et halvt år forinden været i Nepal, og der oplevet en stor religiøs tolerance og en kultur hvor reinkarnation er en selvfølge. Ligeledes oplevede jeg diskussioner imellem nepalesere om uafklarede detaljer i buddhismen, da vi besøgte Buddhas fødested. Det drejede sig bl.a. om, hvad der sker, og hvordan man opnår kosmisk bevidsthed.

Da nepaleserne boede hos os i længere tid, spurgte jeg, om de ville høre om en dansker, som havde svar på de spørgsmål, de ved den tidligere lejlighed ikke kunne finde svar på. Det var de, og det blev til et par foredrag hen over vores spisebord, og en del yderligere spørgsmål og samtaler. Flere af deltagerne var meget optagede af hans analyser, og bad om at jeg ville holde flere foredrag, når jeg kom til Nepal igen. Det gjorde jeg til et esperantomøde i det tidlige forår, og den 26/2 og 3/3 blev der holdt foredrag på esperanto i henholdsvis hovedstaden Kathmandu og Itahari i den østlige del af landet.

Det første foredrag var en speciel oplevelse, idet mit fly var forsinket, så det derfor ikke var muligt at holde det. Jeg ankom lige før folk gik hjem, så jeg tænkte jo lidt over, om det nu var meningen at foredraget skulle afholdes, men der var så stor interesse, at tilhørerne indvilgede i at komme igen tre dage senere. Der kom tolv tilhørere, som bagefter stillede en hel del gode spørgsmål. Det blev afholdt efter arbejdstid sidst på eftermiddagen, og mens foredraget skred frem, gik solen ned udenfor og lyset forsvandt derfor gradvist. I Nepal er strømforsyningen meget ustabil, og det betød, at jeg til sidst stod i halvmørke. Det var de vant til, så jeg blev udstyret med et stearinlys, som jeg stod med i den ene hånd, og en del af tilhørerne havde mobiltelefoner med lygter, så når de sammen lyste på min hjemmelavede planche med principperne for de seks åndelige riger, kunne den ses tydeligt.

Det andet foredrag blev holdt for en international gruppe, som deltog i et Esperanto møde.

Mit Esperanto er ikke endnu helt formfuldendt, men med grundig forberedelse fik jeg forklaret, det jeg ville, så alle forstod det. I forhold til de tidligere foredrag jeg har holdt i DK, er det anderledes at forklare om Martinus' analyser til mennesker fra en anden kultur, for hvem reinkarnation er en selvfølge. Foruden de to nævnte foredrag, blev jeg ved to lejligheder inviteret til at holde mindre foredrag i private hjem.

Nepal er ved at opbygge en central rolle i esperantobevægelsen i Sydøstasien, fordi de hvert år afholder møder for landene Indien, Laos, Pakistan, Vietnam, Indonesien, Filippinerne, Thailand og Burma for at samle og styrke bevægelsen i området. Det vil derfor

være et vigtigt og centralt sted at formidle Det Tredie Testamente.

Flere ting kunne tyde på, at Nepal kunne blive et sted, hvor Martinus' analyser kunne få fodfæste i Sydøstasien. Befolkningen er meget tolerant, specielt i forhold til religiøse spørgsmål. Et flertal af befolkningen er hinduer et mindretal er buddhister,

og kun ganske få er muslimer og kristne. Hinduerne og buddhisterne tolererer hinanden fuldstændigt. Det ses ofte, at de deler hellige steder uden der på nogen måde opstår problemer. Befolkningen er også opdelt i forskellige etniske grupperinger pga landets geografi med dybe afsidesliggende dale, men der er ikke nævneværdige problemer mellem dem.

I øjeblikket er der ved at blive planlagt en serie foredrag næste forår, hvor ledelsen i esperantobevægelsen forbereder, at jeg kan holde foredrag i de største byer.

Esperantobevægelsen er relativ stærk i Nepal, delvis fordi landet pga den specielle og smukke natur er indbydende for besøgende, Det er derfor nemt at invitere udlændinge til møder, men også fordi befolkningen er venlig, tolerant og imødekommende, og nemme at komme i kontakt med. Nepaleserne bliver derfor let motiveret til at lære sproget, fordi der relativt ofte kommer besøg af esperantister fra andre lande.

Budskab til videnskaben

v/Walter Russell

Dette er uddrag fra en bog, "A new concept of the universe", som han skrev i 1953 og sendte til 800 videnskabsmænd i USA.

En gang imellem, med århundreders mellemrum, kommer stor viden til den langsomt udviklende menneskehed gennem kosmisk inspirerede genier, som har indblik i den virkelighed, der ligger bag illusionernes univers. Denne ny viden er så revolutionerende for dens tid, at hele tanke-systemer, ja hele verdensbilleder, må anses for forældede.

Når en sådan kosmisk budbringer giver sin inspirerede viden til verden, går den menneskelige race et trin højere op på den lange udviklingsstige, som rækker fra jungle-stadiet til den højeste kosmiske bevidsthed og oplevelsen af enhed med Gud. På den måde er mennesket blevet transformeret gennem bevidsthedsfornyelse ved hjælp af ny viden.

Vi har set en ny dag gry ved indsamling af såkaldt "empirisk viden". Denne viden er opnået ved hjælp af sansernes undersøgelse af *virksomheden af stof i bevægelse* og ikke gennem inspireret bevidsthed, som er den måde mystikere og genier opnår deres viden. Metoden med at opnå viden gennem sanserne har sat menneskene i stand til at gøre fantastiske ting med elektricitet og stoffets elementer, men ingen videnskabsmand kan fortælle *hvorfor*, eller årsagen til de nu kendte virkninger.

Hvis man spørger videnskaben, hvad elektricitet, lys, stof eller energi dybest set er, må den svare "det ved vi ikke". Hvis den ikke ved, hvad det er eller årsagen til disse fænomener, er den uden virkelig viden. Den er kun *informeret*. Men information samlet gennem sanserne er ikke viden. Viden er forbundet med årsagen, kendskab til *virksomhederne* er kun information.

Vore sanser er begrænsede, derfor er det ikke muligt for sanserne at skue igennem virkningerne ind til årsagen, for illusionernes årsag findes ikke i virkningerne. Derfor er videnskabens viden så mangelfuld og mange af dens teorier ikke i overensstemmelse med virkeligheden.

Videnskabens væsentligste fejltagelse er, at den udelukker Skaberen fra sin Skabelse.

Denne ene grundlæggende fejl forvansker hele strukturen. Hvis den vidste, hvad LYS virkelig er, i stedet for de bølger af glødende små sole (fotoner), som de nu tror

det er, kunne en ny civilisation vokse frem.

Lys er ikke bølger, der rejser 360.000 km i sekundet. Lys rejser overhovedet ikke. Lyset fra de glødende sole er kun virkning af de to lige men modsatte elektriske spændingsforhold, som gennemvæver dette univers og sammenfletter dem til synlige stoffer omgivet af usynlig stråling. Dette modsatvirkende spændingsforhold former grundlaget for alt stof, ja er grundlaget for universets eksistens.

Det fysiske univers består pga det af spændingsforholdet skabte bevægelse. Forholdet mellem den indadgående og den udadgående bevægelse gør det fysiske univers polariseret, hvilket er grundlaget for dets eksistens. Når der opstår harmonisk ligevægt mellem de to modsatrettede bevægelser, sker der en depolarisering, og stoffet forsvinder/diskarnerer.

Solens lys og rummets mørke er blot to modsatte forhold af den samme ting. Der er en konstant rytmisk udveksling mellem dem, en periodevis skift mellem inkarnation og diskarnation.

Videnskaben ekskluderede Gud, fordi den antog, at Guds eksistens ikke kunne bevises med videnskabelige metoder. Det er uheldigt, for Guds eksistens er faktisk bevist. Det stille ubevægelige lys, som man fejlagtigt kalder magnetisme, er det usynlige men kendte bevidstheds-lys, som GUD ER, og med hvilket han kontrollerer sit univers af bevægelse. Kun hvis man tror energi og de naturlove, der styrer den, opstår af sig selv, kan man finde på at benægte eksistensen af en skabende bevidsthed bag det hele.

Det videnskaben kalder elektromagnetisme og tror er en kraft, der har magt til at løfte tons af stål, er Guds stille bevidstheds-lys, som kontrollerer og afbalancerer de to modsatrettede elektriske kræfter, men det er udelukkende elektriciteten, der gør al arbejde. En stangmagnet kan samle søm op pga den elektriske strøm, som deler magneten op i dens aktiverede polariserede spændingstilstand.

Al bevægelse har et kontrollerende center af stilhed. Det er i dette center bevægelsen ender og begynder. Det er et univers af ubevægeligt lys, hvorfra de to modsatrettede lys-i-bevægelse dukker op for at manifestere den IDE, som er evigt indeholdt i det ubevægelige lys.

Dette univers af stof i bevægelse er bevidstheds-skabt. Det er ligeså meget et produkt af bevidsthed som et par sko, et digt eller en symfoni er et produkt af den bevidsthed, der undfangede ideen og formede den i stoffet. Ideen er en bevidsthedskvalitet. Ideen forlader aldrig bevidsthedens lys, den efterlignes blot i stof-i-bevægelse.

Den form, der manifesterer ideen, er skabt ”i sin skabers billede”. Enhver skabelse, hvad enten den er af Gud eller et menneske, er en forlængelse af dens skaber. Den er projiceret fra ham af en kraft, som er i skaberen og ikke i det projicerede produkt. Al viden tilhører alene bevidstheden. Der er ingen viden, liv, intelligens eller tanker i de bevægelser, som stoffet er.

Ikke en eneste lille stofpartikel kan bevæge sig af sig selv. Den kan kun bevæges ved en bevidstheds ønske og styring, manifesteret ved elektrisk kraft. Kraften til at tiltrække eller frastøde, som videnskaben fejlagtigt tilskriver stoffet, er elektriske virkninger, idet de manifesterer deres eneste funktion, nemlig at opdele en ligevægtstilstand i to modsatrettede bevægelser.

Newtons æble blev ikke trukket til jorden af gravitation. Den høje energitilstand i det solide æble søgte en tilsvarende høj energitilstand. Det faldt til jorden for så at sige at opfylde naturens lov om, at lige søger lige. Var Newton blevet siddende ved æblet i nogle uger, ville han have set det samme æble ”rejse” mod himlen som en gas i lav energitilstand, søgende en position med samme lave energitilstand ude i atmosfæren for til sidst helt at diskarnere.

Alle polariserede legemer øger deres tæthed og kraft, så længe den indadgående bevægelse dominerer. Alle polariserede legemer vil på et tidspunkt vende deres polaritet, miste deres tæthed og kraft for sluttelig depolarisere og vende tilbage til begyndelsens nulpunkt, altså diskarnere.

Om stoffets substans

Observation ved hjælp af sanserne har ført til den misforståelse, at der findes 92 forskellige grundstoffer. Dette univers er uden substans, det består kun af bevægelse. Bevægelser simulerer substans ved at kontrollere den modsatte bevægelses pres, hvilket narrer sanserne til at se substans hvor der kun er bevægelse. Sanserne når ikke bagom bevægelsens illusion, og derfor forstår man ikke uvirkeligheden ved dette spejl af polariseret lys-i-bevægelse.

Modsatrettede bevægelsesbølger simulerer substans, dvs simulerer ”idé i stof”. Hvis et spindelvæv kunne bevæge sig hurtigt nok, ville det forekomme som en solid plade, der kunne skære gennem stål. Hvis det havde været muligt, ville det ikke være spindelvævet ”substans”,

som skar gennem stål, det ville være bevægelsen, der gjorde det.

Hurtigt bevægende korte bølger virker som fast stof, mens langsomt bevægende lange bølger virker som rummets stråling, som omgiver stoffet. Bevægelser kontrolleres af bevidstheden hos den skaber, der bruger dem til at udtrykke sit ønske om at simulere en bevidstheds-idé ved at give den en fysisk form. Der er intet andet formål med bevægelse.

Alt stof er spændingsfremkaldt bevægelse. Forskellige spændingsforhold giver forskellige bevægelsestilstande. Dette misfortolker videnskaben som forskellige grundstoffer. Faktisk er de blot forskellige tonale bølger i forskellige oktaver.

Slutord

Jeg har søgt at give videnskaben en erkendelse af virkelighedens verden, så den forstår, at universet er én helhed og ikke adskilte dele. Jeg har ikke kun gjort det for videnskabens skyld, men også af hensyn til religionen, der behøver en Gud, der af alle kan erkendes som én, for at erstatte de mange forestillinger om Gud, som så katastrofalt har opdelt menneskeheden.

Ingen udover nogle få mystikere har nogensinde kendt Gud eller Guds veje. Ej heller har menneskeheden virkelig kendt betydningen af den KÆRLIGHED, på hvilket universet er grundlagt, eller det LIV som er en evig cyklus. Ej heller ÅRSAGEN til de virkninger, menneskeheden så dyrt har betalt for i tårer og vrede pga uvidenhed.

Vi har ventet længe på, at videnskaben skulle drage det forhæng til side, der har skjult Skaberens åsyn. Religionerne kan kun blive forenet ved at ophæve den uvidenhed, som nu tildækker troens Gud med en frygt, der har opfostret så mange intolerante grupper af uvidende folk.

Vor elektriske organisme

v/Ruth Olsen

Vor organisme er faktisk et vibrerende elektrisk felt, hvoraf vor fysiske krop er den tætteste inderste del. Cellerne i kroppen består af elektriske svingninger i et kompliceret mønster. Da vore tanker er fine bio-elektriske vibrationer, kan de påvirke dette fine mønster i cellerne. Også omgivelsernes energi-vibrationer påvirker kroppens celler, f.eks. lyde. Vi opfatter ikke kun lyd med ørene, men med hele kroppen, selv om vi sjældent er bevidst om det. Eksperimenter har vist, at døve mennesker reagerer med stort fysisk ubehag, når de udsættes for støj i længere tid.

Nogle af omgivelsernes energi svinger i harmoni med vore egne normale kropsvibrationer, dvs de er i resonans. Men andre er i disharmoni og virker derfor destruktivt, ja kan være helbredsnedbrydende ved påvirkning over længere tid. En undersøgelse har vist, at de mennesker, der boede indenfor en radius af 30 miles fra Los Angeles' internationale lufthavn, havde 20% højere dødelighed, 31% flere indlæggelser på psykiatrisk hospital og 141% flere sygdomme pga alkohol, end de mennesker der boede længere væk.

Da de forskellige organer i kroppen ikke svinger på helt samme frekvens, er det også forskelligt, hvor hvilke lyde giver mest resonans. Lavfrekvente lyde giver f.eks. resonans i maveregionen. At hvert organ har sit eget svingningstal, passer godt med Martinus' forklaring om, at der er forskel på de "partikler", der hører hjemme i f.eks. maven i forhold til de, der hører hjemme i lungerne, hjertet, leveren osv. "Partikler" betyder jo blot koncentrerede energifelter.

I bogen "Lyd – musik og din sundhed" (Strubes 1988) citeres den engelske kiropraktor Peter Manners for følgende: "Antag at der kommer en fremmed impuls, der svinger i dissonans med leverens mønster, ind i dette område. Den fremmede svingning vil fremkalde disharmoni, vil påvirke leverens molekyler bevægelser, skifte deres fase og ændre på mønsteret. Over

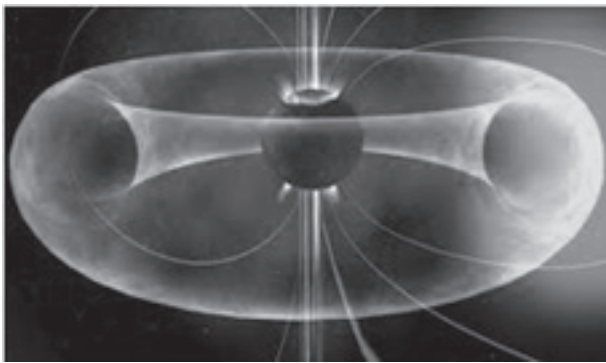

længere tid vil det føre til sygdom. Der er også den mulighed, at leverens svingninger er stærke nok til at stå imod påvirkningen og tvinge den fremmede impuls til at tilpasse sig, således at leverens egen-svingning blot bliver lidt svagere. Den tredje mulighed er, at den fremmede impuls er i stand til helt at påtvinge leveren sine egne svingninger. Dette vil være i disharmoni med hele kroppen og helbredet vil for alvor være i fare."

Dette svarer godt til det, Martinus har fortalt om, at de lavfrekvente "partikler" (= "tyngdepartikler") fra maven ikke må finde vej til områder med de noget højere vibrerende "partikler" i f.eks. lungerne eller hjertet (= "følelseparkikler"). Det vil føre til disharmoniske rytmer, som vi f.eks. kender det fra "hjerterflimmer" og stress. Ved dyb afspænding, bl.a. i meditation, kan en naturlig rytme dog genoprettes. Ifølge føromtalt bog kan gråd eller latter faktisk også bedre på en forstyrret rytme.

Vi er alle del af samme elektriske helhed

Talemåden "vi svinger sammen", nogle kalder det "der er god kemi", er slet ikke så tosset. Selv om den menneskelige organisme stort set svinger i overensstemmelse med jordklodens frekvens (ca. 7,5 hz), vi er jo alle en del af jordens helhed, så kan der godt være nuancer alt efter sundheds- og udviklingstilstand. Vi udsender og modtager alle bio-elektrisk energi og kan derfor mærke (hvis vi ikke er alt for "tonedøve"), hvornår et menneske vi møder giver "genklang".

Der har været undersøgelser af, hvordan forelskede par ubevidst synkroniserer deres bevægelser med hinanden, mens de taler sammen. De begynder at svinge i takt. Det er blevet filmet, uden de vidste det. Det har også været påvist, hvordan ganske små børn tiltrækkes og derfor foretrækker bestemte personer blandt plejepersonalet. Så siger man, det er fordi de "passer sammen". Helt logisk handler det om, hvilken frekvens de pågældende sender og modtager på.

Den franske ingeniør Simoneton, som undersøgte forskellige fødevarers udstråling for at kunne fastslå, hvilke der havde, eller ikke havde, nogle for den menneskelige organisme sunde vibrationer, kunne også måle menneskers udstråling. Han fandt ud af, at en sund person udsender en stråling på omkring 6500 angstrøm, mens rygere, alkoholikere og mennesker, der spiser meget kød, har en langt svagere udstråling. Kræftpatienters udstråling er næsten 2000 enheder lavere end normalt, hvilket kan registreres længe før andre symptomer viser sig. At kødspisere har en svagere udstråling er logisk nok, eftersom de skal bruge megen energi på at overvinde og nedbryde kød-enhederne.

Eftersom videnskaben i dag godt kender til, og nogle anerkender det også seriøst, at alt stof består af elektriske svingninger, kan man undre sig over, hvorfor denne viden ikke har vundet indpas i lægevidenskaben for alvor og brugt i sygdomsbehandlingen. Man ved f.eks. udmærket, at elektriske vibrationer kan bruges til at sætte fart i sårheling. Men man skal jo nok sikre sig at bruge den frekvens, der svarer til det væv, der skal heles, således at der er resonans.

Martinus har fortalt, hvordan vi med udviklingen af intelligens-energien har mistet meget af vor instinktive evne til at skelne mellem, hvad der er sundt hhv usundt for vor organisme. Således kan man blive afhængig af

usunde ting, og efter en tid vil der inkarnere mikrovæsener i vor krop, der er blevet tiltrukket af netop disse stoffers vibration (tobak, alkohol osv.) og fortsat ønsker dem.

En forsker, John Diamond, som har konstateret at det meste rockmusik over tid giver en svækkelse af musklerne, mener man også kan blive afhængig af denne form for musik. Han kalder det "switching", fordi man efter længere tid skader den symmetriske funktion mellem de to hjernehalvdele, hvilket fører til hyperaktivitet, rastløshed, reduceret beslutningsevne og andre stress-symptomer. Han er ikke den eneste, der mener rockmusik i længden er skadelig for vor organisme pga dens anapæstiske rytme, der ikke harmonerer med kroppens normale rytme.

Jordens atmosfære er et netværk af elektriske vibrationer (hvortil menneskene har tilføjet en del med deres trådløse kommunikation). Dette betyder, at alt er forbundet med alt via dette netværk. Så når engang vi har udviklet sanser til at registrere finere svingninger end i dag, behøver vi ikke teknologi til at være i kontakt med hinanden uanset afstand.

Jo - vi er elektriske væsener!

Udvikling

i åndsvidenskabeligt perspektiv

Af Kurt Christiansen

Hvad forstår åndsvidenskaben ved begrebet udvikling?

Man kan vel opdele udviklingen i flere typer, i flere niveauer, i flere perspektiver.

1. Udvikling kan være den overordnede langsigtede udvikling der er styret af grundenergiene, som ved deres påvirkning/styring af udviklingen af væsenet, som guddommens mikrovæsen, når væsenet defineres ved væsenets basale del X1 og X2, sker gennem spiralkredsløb efter spiralkredsløb. Hvor udviklingen i det enkelte spiralkredsløb sker gennem de "seks riger", hvilket vil sige de seks grundlæggende udviklingstilstande, baseret på det forhold, at der i hver udviklingstilstand er en af grundenergiene der er den dominerende, og som derfor er bærer af dagsbevidstheden. Vi skal her passe på, at vi ikke definerer riger som vi med dette udtryk definerer riger på det fysiske plan.
2. I et lidt mindre perspektiv kan vi se udvikling gennem et enkelt spiralkredsløb med dets seks udviklingsstadier (riger). Her begynder udviklingen med en "indvikling" hvor væsenet i de første to "riger" planteriget og dyreriget bevæger sig dybere og dybere ind i "ondskaben". Når man er nået til det som er det værste, og som åndsvidenskaben kalder "helvedet på jorden", og som kristendommen tror findes på et ikke fysisk plan, begynder udviklingen. Væsenet har nu fået mættet sin hunger efter modsætningen til alkærligheden, onskaben, og søger nu igen imod at blive alkærlig. Dette sker ved en udvikling hvor først følelsesenergien, derefter intelligensenergien og dernæst intuitionsenergien tager over, og danner det der efter tur kaldes det rigtige menneskerige, visdomsriget og den guddommelige verden. Herefter hviler væsenet i hukommelsesriget/salighedsriget, hvor det igen får et ønske om at kunne færdes på det fysiske plan
3. I et lidt mindre perspektiv kan vi definere udvikling som den udvikling man gennemgår inden for et enkelt af de seks "riger". Det kan f.eks. være væsenets udvikling gennem **dyreriget**, som er ganske aktuelt for os mennesker på vores nuværende stade. Dette

dyrerige der er domineret af, at tyngdeenergien er den dominerende energi, repræsenterer i første halvdel en udvikling hvor onskaben stiger. Efter at væsenet dernæst oplever at der opstår en mættelse med onskab, vender væsenet sig så igen med sine ønsker imod udvikling hen imod alkærligheden.

Den fysiske udvikling i dette område af spiralkredsløbet begynder ved et helt præliminært amøbelignende dyrestadie, og fører frem til det stade hvortil vi nu har udviklet os, hvor vi er nået frem til at være et menneskeformet væsen, men stadig væk et dyr, der hovedsagelig mangler at færdigudvikle vores åndelige ressourcer så vi kan blive kvalificeret til at indgå i det næste stadie, det rigtige menneskerige. Vi står netop i øjeblikket ved et vendepunkt, overordnet set. Netop der hvor nogle mennesker har oplevet onskab nok, og begynder at søge mod alkærligheden. Andre mennesker er endnu ikke nået så langt. Der er derfor en stor turbulens på dette vendepunkt, menneskets nuværende stade.

4. I et endnu mindre perspektiv kan man fokusere på menneskets udvikling fra urmennesket, den tilstand, hvor vi netop havde udviklet os frem til at gå på to ben og bruge værktøj i stedet for de bare næver, og frem til hvor vi er i dag. I denne periode er det specielt vores talentkerner for handling der opbygges, samtidig med at vores intelligens også er blevet mere udviklet, sådan at vi har formået at udvikle teknisk avancerede ting. Intelligensen er dog langt fra fuldt udviklet (det bliver den først i visdomsriget), og vores følelsesenergi mangler også at blive færdigudviklet så vi kan lade denne overtage vores dagsbevidsthed, hvilket betyder at vi er parat til at overgå til "det rigtige menneskerige", hvor det netop

er følelsesenergien, der er bærer af dagsbevidstheden.

Hele vores egen påvirkning af udviklingen, på alle udviklingsstadier, det vil sige den lille del af udviklingen som ikke sker pr automatik via grundenergier m.v., sker via talentkerner som vi opbygger ved at udvikle fysiske egenskaber såvel som mentale egenskaber. Talentkerneopbygningen sker ved, at vi ved rigtig mange gentagelser af samme handling eller tanke, udvikler en automatik således, at disse mentale eller fysiske handlinger sker uden hjernens/psykens indvirken, men helt automatisk. Det er der vi har vores frie vilje, til at gøre dette på den ene eller den anden måde efter vores forgodtbefindende, og dermed opbygger talentkerner til at tilfredsstille vores opståede sult.

Sulten opstår uden menneskets egen vilje. Mennesket har imidlertid fri vilje til at stille sin sult således, at der opstår en mættelse. Som mennesket netop står nu, kan denne opståede sult tilfredsstilles på en god, men også på en dårlig måde, altså på en ond eller en god måde. Det bestemmer mennesket selv. Det er denne valgsituation mennesket står i hvert øjeblik i dets nuværende liv. Når mennesket har valgt må det tage konsekvensen af sit valg, og det er denne situation, denne konsekvens, der gør at menneskets valg giver udvikling og erfaring.

5. Ser man på udvikling i et endnu snævrere perspektiv kan man se på den udvikling som der er i gang med at ske, udgående fra vores nuværende stadie, med vores intelligensenergis og følelsesenergis udvikling som den er i øjeblikket, og frem til, at de to energier kommer i den rigtige balance, og i balance med tyngdeenergien. Det er jo sådan, at intelligensenergien ikke kan blive meget mere udviklet før vores følelsesenergi er blevet bedre i stand til at nedkøle vores tyngdeenergi. Dette ville betyde, at vi, hvis dette skete nu, med vores nuværende ukærlige væremåde, ville få mulighed for at ødelægge betingelserne for liv på jorden, så den ville blive ubeboelig. Vi ville så save den gren over vi selv sidder på.

Vi ser, at menneskehedens tilstand er stærkt i ubalance på grund af den forannævnte misbalance i miniformat. Vi ser at nogle mennesker, der har for lidt følelsesenergi misbruger det intelligensenergien har udviklet af teknisk kunnen, til skade for alt levende.

Vi ser også, at mennesker med for stor følelsesenergi i forhold til deres intelligens bliver fanatiske bekæmpere af det som deres intelligens ikke kan forstå. Disse mennesker bliver fanatikere som tager de til rådighed værende tekniske værktøjer/våben i brug til at bekæmpe alle mennesker der ikke er på deres eget uintellektuelle plan. Dette har åndsvidenskaben beskrevet i detaljer på mange sider i Livets Bog.

Logisk set skal vi jo forstå, at menneskepopulationen består af såvel onde som gode mennesker, da intet menneske er på nøjagtigt samme udviklingspunkt som et andet menneske. Teknisk set kan menneskepopulationens udviklingstilstand udtrykkes ved normalfordelingskurver, en for følelsesenergien og en for intelligensenergien i det enkelte menneske. Når disse energifordelingskurver stilles op i et tredimensionelt system, får man en flade som med sine toppe og lavninger udtrykker menneskehedens aktuelle tilstand. Et godt udtryk for populationens udviklingstilstand. Jeg skal ikke komme dybere ind på dette her.

Åndsvidenskaben har i detaljer gennemgået de forskellige karaktertyper af mennesker. Det betyder, at nogle mennesker har for meget intelligens i forhold til følelse, og andre har for meget følelse i forhold til intelligens. Det er kun et meget lille mindretal der har nogenlunde balance mellem de to energier og tyngdeenergien. Det er imidlertid kun disse få der på nuværende tidspunkt forstår åndsvidenskaben i dybden.

De fleste følelsesmennesker er ikke nået længere, end at de lige så godt kunne gå i folkekirken og få deres behov dækket der.

De mennesker der er intelligensmennesker med for lidt følelsesenergi, anser alt åndeligt som tåbeligt (uforståeligt). Den opfattelse har de, fordi de har set så meget religiøs følelsesfanatisme som er baseret på tro og ikke intelligens, at de har fået afsky for den side af livet. Det er fuldt forståeligt. De må blot, for at komme videre forstå, at åndsvidenskaben ikke er nogen religion, men en beskrivelse af universet baseret på en intelligensmæssig klar og logisk tilrettelagt oplysningsproces, hvor de kan få fuld brug for al deres intelligens. En sådan erkendelse er kun nogle ganske enkelte af disse mennesker nået til på nuværende tidspunkt.

6. Ser vi på udvikling i et endnu mindre perspektiv begynder udviklingsagttagelsen at blive aktuel og interessant, bevidsthedsmæssigt, for det enkelte menneske, uanset hvor det befinder sig. Det perspektiv vi her skal se på, omfatter menneskets udvikling gennem de sidste få århundreder, som den er sket i de mest udviklede lande hvor kvindeundertrykkelse og andre perversiteter ikke har kunnet trives, og derfor har måttet opgives af flertallet.

Betrakter vi det basale i denne udviklingsproces kan vi se, at mennesket begyndte med at være et familiemenneske hvor alt gik ud på at holde sammen på og værne om kernefamilien. Her gik alle kræfter til at skaffe så meget godt til kernefamilien som muligt, så dens medlemmer kunne trives på bedste vis. Da al energi gik hertil interesserede man sig overhovedet ikke for hvordan andre mennesker, dyr eller planter havde det, med mindre det betød noget for familiens velbefindende. Det er det som åndsvidenskaben kalder ”de lykkelige ægteskabers periode”. Denne tilstand

var en videreførelse af dyrets tilstand, og det var det absolut mest naturlige for dyret, og det var også det mest naturlige for det tidlige jordmenneske der blot var en videreføring af dyret i en mere avanceret skikkelse. Denne tilstand var hovedsagelig baseret på instinktenergien som fulgte med fra plantetilstanden, men også var en absolut nødvendighed for dyret og det tidlige menneske. Denne tilstand har været dominerende for det almene gennemsnitsmenneske helt op til for ganske få årtier siden. Derefter begyndte der hos de enkelte familiemedlemmer at opstå nye og udadvendte interesser. Interesser der lagde beslag på familiemedlemmernes tid og energi, så denne tid og energi gik fra det egentlige familieliv. Der opstod en sult efter at skaffe sig en reel identitet imod omverdenen.

På det oprindelige stadium hos urmennesket, og et langt stykke frem, var den enpolede seksualitet den absolut dominerende i menneskets bevidsthed. Det var jo blot en videreførelse af det der instinktivt var indlejret i dyret. Intelligens- og følelsesenergi var i dette område af udviklingen absolut på vågeblus. Det skal her bemærkes, at den enpolede seksualitet ikke har noget med følelsesenergien at gøre som sådan. Det var en instinktorienteret ejendomsretsfølelse i renkultur, og blev accepteret af det modsatte køn som sådan. Det var en mekanisme der var nødvendig for overlevelse og formering på dette tidspunkt, så derfor var alt såre godt.

Efter som tiden er skredet frem, er der imidlertid blevet rørt i gryden. Intelligensenergien er begyndt at røre på sig, og følelsesenergien også. Det har bevirket, at det enkelte menneske ikke længere har kunnet tage til takke med den inspiration som familiegruppen har kunnet give. Det enkelte menneske har haft brug for også at få inspiration udefra, og for at inspirationen var mere bredspektret og gav mulighed for mere intellektuel udfoldelse.

Dette har bevirket, at familien ikke mere var det absolut centrale, selv om flere faktorer sørgede for, at familien ikke gik helt i opløsning. Dette ville jo medføre stor skade for de børn, der jo naturligvis skulle fødes for at menneskepopulationen kunne udvikle sig videre, at der her måtte indgå en dæmpning af udviklingen.

Denne langsomt omsiggribende tilstand kalder åndsvidenskaben for de **"ulykkelige ægteskabers periode"**. Denne tilstand, hvor ægtefællerne begyndte at interessere sig for noget uden for kernefamilien og derfor var individuelt udadvendte mod omgivelserne, gav store problemer på mange felter. Det bevirkede for det første, at der blev brugt mindre tid på familie og børn. Der blev uoverensstemmelser om hvem der skulle udføre arbejdet i hjemmet, hvor man havde mere lyst til at bruge tid på sine udadvendte interesser. Disse interesser kunne være af enhver art. Den art der blev foretrukket, var helt bestemt af det enkelte menneskes intelligens og følelsesniveau.

Dette indebar naturligvis også, at uddannelsesperioden blev forlænget, såfremt det enkelte menneskes intelligensniveau krævede en længerevarende uddannelse. Dette gav problemer hvis man valgte at indgå ægteskab før denne uddannelsesperiode var overstået. Dette betød, at der opstod problemer med ægteskabet under uddannelse. Hvem skulle opgive sin uddannelse for at passe hjem og børn? Kom man helskindet gennem disse indledende øvelser, fortsatte problemerne derefter med individuelle interesser uden for familiekredsen. Det kunne være såvel intellektuelt som uintellektuelt orienterede interesser.

Det resulterede så i, at den ene eller begge parter måtte tilpasse disse aktiviteter, hvis ægteskabet skulle fortsætte. Med disse udadvendte aktiviteter opstod også en stærkt stigende utroskab, idet parterne i en del tilfælde også opsøgte seksuelle oplevelser uden for ægteskabet. Det var noget meget problemfyldt, da det enkelte menneskes seksualitet ikke var for nedadgående i intensitet, men var stigende eller stationær, og den udbredte ejerfølelse overfor ægtefællen var som den altid havde været.

Ved den nære kontakt med omgivelserne opstod også seksuelle tiltrækninger baseret på vidt forskellig baggrund. Utroskaben var stærkt stigende, og gav anledning til mange opløste ægteskaber. Sådanne opløste ægteskaber var oftest ulykkelige for begge parter. Det skyldtes, at forelskelsestilstanden ved et nyt bekendtskab bildte parterne ind, at alt var såre godt, hvilket det naturligvis ikke var, med mindre den dækkede over en dybere åndelig samhørighed, hvilket sjældent var tilfældet. Mennesker er endnu så lidt udviklede åndeligt set, at de tror, at hver gang de bliver forelsket har de fundet den eneste ene, den rigtige.

Det er ikke så mærkeligt, at åndsvidenskaben kalder denne nuværende periode for de ulykkelige ægteskabers periode. Langt flertallet af mennesker er endnu så svagt åndeligt og intellektuelt udviklet, at de slet ikke forstår de aktuelle problemer ved forelskelsestilstanden.

Lad os inden vi går videre se lidt på børnenes situation. Hvor børnene tidligere blev ret strengt opdraget. De havde ikke noget at skulle have sagt før de blev myndige som 18-årige. Inden da måtte de pænt rette sig efter deres forældres

forgodtbefindende. De kunne ikke udfolde sig på nogen måde der stred imod forældrenes ønsker, uden at det gav problemer for dem. På det tidspunkt følte forældrene, at hvis et barn skejede ud og opførte sig på en måde der ikke passede forældrene, faldt skammen tilbage på forældrene. Det var jo dem der havde fået børnene på grundlag af deres egne gener, så hvis der var noget der gik galt var det nok skjulte fejl hos forældrene eller bedsteforældrene.

Da styringen af børnenes gøremål blev svagere da forældrene fik mindre tid til børnene, var der langt flere børn der skejede ud, og "gav forældrene skam". Man kunne så se hvad der lå gemt i forældrene. Man så også, at denne udskejelser var et resultat af, at forældrene ikke passede deres børn godt nok. Man kan derfor offentligt fastslå, at det er derfor man har så mange problemer med børn og unge i dag i forhold til tidligere.

Det er jo grundlæggende rigtigt nok. Tidligere kunne forældrene undertrykke børnenes tilbøjeligheder. De fik på den måde ikke lov til at være selvstændige mennesker/børn. De nye "frigørelsestanker" medførte på denne måde, indirekte, at børn og unge mennesker også blev mere frigjorte og udadvendte, fordi forældrene ved deres egen frigjorthed ikke fik overskud til at håndtere børnene på den gammeldags måde.

Den grundlæggende indstilling som man havde og stadig har, at børnenes karakter er et resultat af forældrenes genetiske egenskaber og manglende opdragelse, er den nu også rigtig set fra åndsvidenskabens synsvinkel?

Inden vi går videre må vi først slå fast, at ethvert menneskes karakteregenskaber, når det ikke drejer sig om decideret sygdom, helt og holdent er baseret på dette menneskes talentkerner, og ikke på noget andet. Det behøver så ikke at være talentkerner etableret i indeværende inkarnation, men kan stamme fra forudgående inkarnationer. Vi må også slå fast, at ethvert menneske har en repetitionsperiode i de første 30 år af livet, hvor det gennemlever og repeterer sine tilbøjeligheder fra de seneste inkarnationer, før det er helt klar til at starte indeværende inkarnation. På denne baggrund kan vi se, at man på ingen måde kan sige, at dårlige egenskaber hos børn stammer fra tilsvarende dårlige egenskaber hos forældrene. Man kan heller ikke sige, at det kan føres tilbage til relationer i tidligere liv. Selv om forældre og børn har haft relation til hinanden i tidligere liv, kan det ene menneske ikke med rette påtage sig skylden for det andet menneskes opførsel, selv om de har haft kontakt med hinanden tidligere. Det er det enkelte væsens eget ansvar, hvilke talenter der opbygges i form af talentkerner.

Så langt vedrørende nedarvede egenskaber. Noget andet er opdragelse.

Det er klart, at hvis børn er under stram opdragelse i barneårene, bliver det i stor udstrækning forhindret i at

skeje ud, hvis der er anledning til noget sådan på grund af tidligere liv. Her har forældrene en vis mulighed for at dæmpe dårlige egenskaber i barneårene. Dette er imidlertid en form for dressur, som man nok i værste tilfælde kan se som gavnlig, men barnet får så ikke mulighed for at udleve disse tilbøjeligheder, hvorfor de kan melde sig hos det unge menneske på et senere tidspunkt. Denne påvirkning vil ikke så nemt kunne lade sig gøre hvis der ikke er så megen tid til børnene.

Dette vil så alligevel ikke kunne håndtere dårlige egenskaber hos børnene når de er blevet voksne og ikke er under så stærk påvirkning fra forældrene. Her får det unge menneske frit løb for sine tilbøjeligheder. Man ser derfor ikke så sjældent, at unge mennesker bliver tyve og røvere når de er ude og klare sig selv, men det kan forældrene ikke grundlæggende klandres for. Hvis barnet ikke er blevet opdraget til at stjæle af forældrene, og ikke har set forældrene optræde som dårlige forbilleder, er det alene barnets eget ansvar som må formodes at ligge i dets talentkerner. Tilbøjeligheder som ikke kan føres tilbage til forældrene.

Når alt dette er sagt, kan det imidlertid ikke påpeges for kraftigt, at ethvert menneske pr automatik vil optræde som et mere eller mindre inspirerende eksempel for sine omgivelser. Derfor må ethvert menneske søge at optræde som så godt et eksempel for sine medmennesker som det er denne person mulig.

Efter at vi har set lidt på barnets og det unge menneskes situation og udviklingsmuligheder baseret på omgivelsernes væremåde, skal vi nu vende tilbage og se på det familiemønster der er ved at forandre sig, er ved at gennemgå en udvikling der i sin ubalancerede tilstand giver problemer i denne overgangsperiode.

Vi så på hvordan kernefamilien som institution, langsomt gik i opløsning, til fordel for en mere udadvendthed hos de enkelte familiemedlemmer.

Dette har ført til, at samfundet, specielt de religiøse kredse, opfatter udviklingen som en tiltagende dekadence i samfundet, og de fundamentalistisk indstillede mennesker definerer udviklingen som vejen til "helvede" for disse mennesker. Disse religiøse kritikere peger også særligt på problemerne med børnenes opdragelse og udvikling.

I praksis har det medført, at et stærkt stigende antal mennesker lever som singler, hvilket nok også er det der gør deres omgivelser mindst ondt. Der er så det problem, at der jo også skal fødes nogle børn som skal have en god og tryk opvækst. Det er så lidt svært at klare, men der findes stadig på nye administrative løsningsmodeller, hvor enlige kvinder bliver kunstigt befrugtede, eller i det mindste ønsker og praktiserer at leve som alenemødre med det

store arbejdspress det medfører. Også mænd påtager sig det store ansvar og arbejde, at leve som alenefædre med deres børn efter en skilsmisse.

Set fra et åndsvidenskabeligt udsigtspunkt, må vi sige, at selv om det ser sort ud, er alting såre godt. Det er et ret mørkt kapitel af udviklingsforløbet vi ser ind i lige her og nu, men vi ved, at det er en nødvendighed at det er sådan i en periode, for at den af åndsvidenskaben beskrevne udvikling af mennesket frem imod at blive rigtige mennesker, kan finde sted.

Vi er på et stadium hvor vores seksualitet, og vores behov for at udvikle intelligens og følelse (ikke seksuel følelse) er stærk, og ikke kan blive udviklet uden at være udadvendt, så vi kan afprøve vore evner på mange områder. Det vil sige, at alt er såre godt, selv om det medfører svære lidelser. Det er ikke nogen trøst, men vi må huske på, at det er gennem lidelser vi udvikler os, og udvikler vores alkærlighed. Vi kan så bruge vores udviklede kærlighedsfølelse til at hjælpe dem som af disse mange forskellige årsager har det svært.

Problemet er så, at alle disse uendeligt mange mennesker ikke har den ringeste anelse om, hvorfor det går så galt alt sammen. Hvis læseren skulle være interesseret i at sætte sig lidt dybere ind i åndsvidenskabens forklaringer på situationen, kan man f.eks. læse den bog jeg har skrevet i 2006 med titlen: "Den seksuelle polforvandling, En analytisk gennemgang af Martinus tekster".

Det jeg har draget frem er blot en af de mange problemstillinger der opstår i forbindelse med menneskets udvikling fra dyr til et rigtigt menneske. Først når gennemsnitsmenneskets intellektuelle/ åndelige udvikling er langt mere fremskreden kommer der igen orden på disse nævnte ubalancetilstande.

Der er nogle mennesker der tror, at det er gennem homoseksualitet at de ovennævnte forhold stabiliseres og kommer på ret kurs. Det har disse mennesker totalt misforstået. For det første dækker begrebet homoseksualitet som vi forstår det i dag, næsten udelukkende over mennesker der i homoseksuelle forhold har lige så megen fornemmelse for ejendomsret over partneren som vi ser i heteroseksuelle forhold. Det betyder, at disse homoseksuelle forhold er rent enpolede som de tilsvarende heteroseksuelle forhold der ikke længere er holdbare, når de er baseret kun på enpolet seksualitet. Disse homoseksuelle forhold er derfor lige så uholdbare som de tilsvarende heteroseksuelle.

At disse mennesker har ovennævnte mening er i de fleste situationer baseret på, at de selv er homoseksuelle/ lesbiske og gerne vil have autoriseret denne tilstand, og overhovedet ikke har forstået hvad den nye seksuelle tilstand som åndsvidenskaben som fællesnævner kalder "den højeste ild" dækker over.

Det der vil være afløser for den enpolede seksualitet, den homoseksuelle så vel som den heteroseksuelle, vil være den "dobbeltpolede" som ikke specielt drejer sig om kønsorganer. Kønsorganerne vil efterhånden blive rudimentære i den menneskelige population. Det sidste tager dog endnu rigtig mange år.

Den enpolede seksualitet hører kun hjemme i de fysiske riger, ikke i de åndelige som udgør den alt overvejende del af spiralkredsløbet. Der opleves seksualiteten (den højeste ild) og den dermed forbundne ekstaseoplevelse ved en kærlig berøring af hinandens kroppe. Der er hele kroppen blevet en erogen og følsom zone.

På det fysiske plan opstår den dobbeltpolede seksualitet først når mennesker er tilstrækkeligt åndeligt udviklet, og dette vil for det almindelige menneske tage mindst tusinde år, måske mere, ingen ved det nøjagtigt.

Den nye seksualitet, hvor ejerfølelsen ikke eksisterer, opstår først når mennesket er blevet så udviklet, at det alene føler sig tiltrukket af et andet menneske på det intellektuelle/åndelige plan, og ikke specielt på det fysiske. Da mennesket på dette tidspunkt ikke endnu er helt færdig med at bruge kønsorganerne, bliver den seksuelle oplevelse baseret på oplevelsen af "den åndelige person" bag ved partneren, eller inden i partneren, og ikke baseret på den fysiske persons fremtræden, som er dominerende på nuværende tidspunkt i den enpolede seksualisme.

Når man er nået så langt frem i udviklingen, kan den åndelige samhørighedsfølelse lige så godt opstå mellem to af samme køn som mellem to af modsat køn. I sådanne situationer er forholdet ikke seksualitet/homoseksualitet i vores nuværende opfattelse af denne betegnelse, der er baseret på den enpolede type der er alment gældende i øjeblikket. "Seksualiteten" er på dette tidspunkt baseret på en åndelig samhørighedsfølelse der ikke er knyttet til den kønslige fremtræden.

En sådan åndelig tilstand er så samtidig forløberen for at fortsætte i det rigtige menneskerige. Efterhånden som udviklingen skrider frem i det rigtige menneskerige vil seksualiteten ændres fra at være knyttet til kønsorganerne, til at ekstaseoplevelsen vil opstå, blot ved berøring og kærtægn. Åndsvidenskaben forklarer, at kysset er en forløber i denne udvikling. I praksis er det jo logisk set

kun et spørgsmål om berøring af kropsdele der er specielt følsomme for denne kombinerede fysiske og mentale berøring. Man taler jo også på nuværende tidspunkt om erogene Zoner på kroppen. Disse er på nuværende tidspunkt specielt knyttet til kønsorganerne, men vil, når den højeste ild i sin universelle form bliver dominerende, være knyttet til hele kroppen og enhver berøring.

Jeg siger dog ikke med det jeg har skrevet ovenfor, at der ikke kan forekomme ganske enkelte parforhold der alene eller fortrinsvis er baseret på det at se sin partner fra den åndelige side. De må imidlertid opfattes som ganske sjældne. Det forudsætter nemlig, at begge partner skal være lige højt udviklede for at danne et sådan balanceret par. Karakteristisk for sådanne menneskepar er, at de ikke fornemmer nogen speciel ejendomsret til sin partner. Der opstår da heller ikke noget der ligner den nuværende konkurrence mennesker imellem. Hvis partneren oplever et medmenneske i omgivelserne der åndeligt og mentalt kommer til at betyde meget for denne, vil partneren ikke opfatte denne som et enten eller. Det drejer sig jo ikke om en forelskelse af kropslig art, men om et sympatiforhold, hvor det i stedet for kan betyde, at der indgår en ny åndelig udviklet person i vennekredsen til glæde for begge parter, og resten af den vennekreds der er opstået på samme grundlag.

Over tid vil der naturligvis ganske ubemærket blive flere og flere der når denne udviklingsgrad. Der er jo intet i vores udviklingsproces der sker springvis.

Der vil altid være mennesker der er mere eller mindre foran gennemsnittet, samtidig med at der findes lige så mange mennesker der er bag efter gennemsnittet i populationen. Dette vil så medføre, at ingen mennesker er nøjagtigt lige langt fremme i udviklingen. Det vil naturligvis betyde, at det er blandt de mennesker der er

længst fremme i deres udvikling at sådanne ”parforhold” opstår. Da alle mennesker er på forskellige udviklingsstadier i deres vej frem af udviklingsspiralen vil sådanne gennembrud ske løbende, og antallet vil være stigende over meget lange tidsrum. Martinus var selv på det dobbeltepoledede stade, og han udtalte, at han ikke havde evnen til at blive forelsket.

Jeg har i denne artikel netop søgt at fokusere på et område af udviklingen som er meget oppe i tiden som diskussionsemne blandt analytikere. Disse har imidlertid ingen forudsætninger for i dybden at forstå hvorfor udviklingen slår den krølle som den gør i øjeblikket. Som nævnt er denne udviklingsproces meget problematisk, og også noget skrækindjagende, når man ikke forstår hvad der egentlig sker. Når man forstår det, er det naturligvis ikke problemløst, men man kan se på udviklingen med den fornødne optimisme og fortrosthed, nemlig at der er lys forude, og et klart lys, og at alt er såre godt. Man skal naturligvis hjælpe hvor man kan, men man skal ikke prøve at ændre på situationen, så ville man gå imod udviklingen.

Fra Livets Bog II stk. 365:

”Intet under at vejen ud af de tunge materiers zone kun går igennem udviklingen af næstekærligheden. Så længe væsenet er farligt for sine omgivelser, må det forblive under de faste materiers belastning. De faste materier er livets spændetrøje.

Når væsenet bliver uselvisk åbner ”spændetrøjen” sig., væsenet bliver frigjort, og materien lyster behageligt og direkte, og det virkelige liv begynder at åbne sine porte for den betagede gudesøn”

BOGANMELDELSER

Alle anmeldt af Ruth Olsen!

Proof of Heaven

Af Dr. Eben Alexander
Piatkus forlag 2012
190 sider – 150 kr

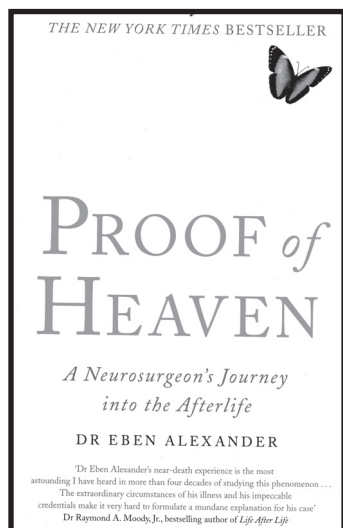
Dette er blevet en af de mest kendte nær-død-oplevelser i de senere år. Eben Alexander er en højtuddannet neurokirurgisk læge. Med sit naturvidenskabelige verdensbillede havde han altid ment, at bevidstheden var et produkt af hjernen. Men en dag i 2008, som 54-årig, blev han ramt af en alvorlig sygdom i hjernen og lå i koma en hel uge. Ingen troede han ville komme levende over det.

I denne tilstand gik hans bevidsthed ud af kroppen, og han fik en oplevelse, som han betegner som meget mere ”virkelig” end alt, hvad han havde oplevet på jorden.

Efter en tid i en slags tusmørke-verden, hvor han bl.a. oplever skræmmende ansigter og rytmisk pulserende lyde, dukker der en strålende skikkelse op og den smukkeste musik lyder, mens et rent hvidt lys blandet med guldpletter breder sig ligesom i en hvirvelbevægelse. Han bevæger sig opad og befinder sig så i en helt ny verden med et landskab så smukt, at han ikke har ord til at beskrive det. Han flyver hen over det og ser glade mennesker færdes under sig.

Han opdager, han ikke flyver alene men sammen med en smuk pige, der ser på ham med en kærlighed, der er mere ren og ophøjet end den, han ellers kender. De taler sammen uden ord, dvs telepatisk. Hun forsikrer ham om, at han er elsket, for Gud elsker alle. Det skal i parentes bemærket siges, at han som et i sin tid adopteret barn har haft et problem med følelsen af at være blevet ”kasseret” af sin biologiske mor.

På et tidspunkt når de til et sted, han sammenligner med en slags ”livmoder”, hvis usynlige moderfigur han tolker som Gud. Han ser nu universet som en gigantisk

livmoder, gennemstrålet af Guds bevidsthed. Han forstår, at alt er forbundet med alt. Han tænker spørgsmål og får straks svarene leveret ind i sin bevidsthed. Han indser, at nok findes der ondskab i verden, men kærlighed er den dominerende kraft, som sluttelig vil vinde.

Han ser også, at der er utallige højere dimensioner, som endnu er ukendte for menneskene, og dog gennemtrænger disse højere planer de jordiske lavere planer, uden mennesket er bevidst om det. Han skriver (s.49): ”Det vil tage mig resten af dette liv at give det videre, som jeg lærte ”deroppe”. Det var slet ikke som at lære noget her på jorden, indsigt blev ”plantet” og indoptaget øjeblikkeligt, og sådan at jeg stadig husker det hele. Det svære er at finde de rette ord.”

Han føler, det er meget vigtigt, at han giver sin viden til menneskene på jorden, især det vigtigste – det om kærlighed. Han forsøger derfor bl.a. med denne bog, at få den videnskabelige verden til at forstå, at det er bevidsthedens energi, der er grundlaget for den materielle verden. Den behøver de ikke kalde ”mørk energi”. Og han ønsker, de skal forstå, at vor bevidsthed lever uanset kroppen dør, at vi er evige væsener.

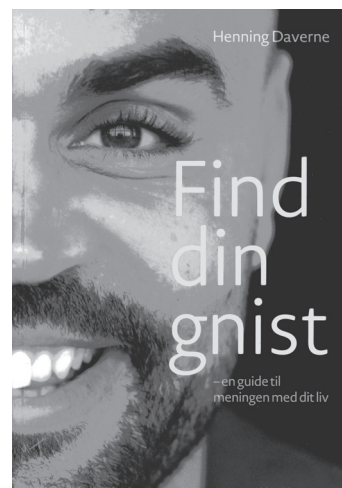
Hans nær-død-oplevelse adskiller sig fra de mest almindelige ved hovedsageligt at være en slags ”undervisningstur”. Han møder f.eks. ikke sine tidligere afdøde kære, hans jordiske identitet synes helt udvisket på turen, og han ser ikke sit liv passere revy. Bogen består ellers meget af fortællingen om hans sygdom, hans familie og hans mirakuløse helbredelse. Men også om, hvordan han har genfundet troen på Gud – altså en ny slags Gud.

Find din gnist

-en guide til meningen med dit liv.

Af Henning Daverne
Gyldendal 2012
200 sider

Buddhismen har fundet vej ind i den vestlige tankegang på mange forskellige måder. Det ses også af denne bog, hvor den er tilpasset den moderne

forretningsverden med dens krav om konstant innovation og derfor har brug for at finde veje til ny inspiration. Dertil synes de spirituelle tanker at egne sig godt. Forfatteren har en baggrund i kampsport men underviser nu i meditation og selvudvikling. Han ”betragtes i dag som en af spidskompetencerne i Danmark indenfor erhvervsmeditation”, som der står på omslaget.

Bogen definerer ”gnist” som noget i retning af intuition og kontakt med sit ”ikke-lokale selv”. At få kontakt med ”gnisten” siges her at gøre dig glad og opløftet, så alt opleves meningsfyldt. Den giver dig en inspiration og kreativitet på måder, der giver dig evner til at være til gavn for andre mennesker.

Buddhismens lidt negative holdning til Ego’et deler forfatteren slet ikke, for som han skriver: ”Ego’et gør det muligt for vores gnist – vores spirituelle identitet – at handle i verden.” Når vi handler ud fra det, vi brænder for, får vi en dyb oplevelse af mening. Han mener, det er universets højst vibrerende energi, vi da gør brug af. Han citerer en del fra nyere videnskabelig viden, f.eks. fra hjerneforskningen, og påpeger vore tankers betydning for helbredet. Vi bør sætte fokus på taknemmelighed lige før vi går i seng, ja gøre det til en vane i løbet af dagen.

Bogen har en del historier om mennesker, der har opnået speciel succes, f.eks. hører vi om fænomenet Soulaïma Gourani, om hvordan hun som indvandrerkvindes nåede til tops i det internationale erhvervsliv. Der er også forskellige øvelser, som menes at vise os vej til ”gnisten”.

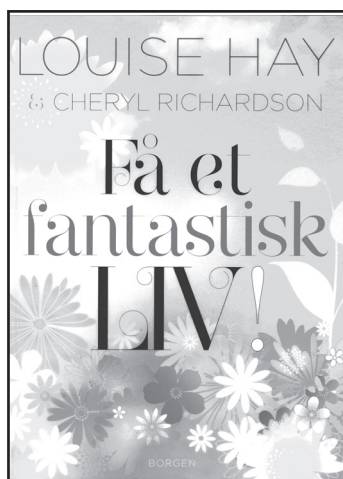
Hvis man kan bruge en spirituel livsholdning til at højne moralen indenfor erhvervslivet, er det da fint nok, men ifølge Martinus er der et modsætningsforhold mellem forretningsverdenens krav om højst mulig profit (”camoufleret røveri”) og den moral, der bygger på næstekærligheden.

Få et fantastisk liv

Af Louise Hay

Borgens forlag 2013
230 sider

Bogens titel er typisk for amerikansk hang til store ord, men faktisk er det bare en lille bog, hvor Louise Hay i et interview får mulighed til at gentage alle de gode råd,

hun efterhånden gennem mange bøger har beskrevet. Hun var en af de første, der allerede i 1988 i bogen ”Helbred dit liv” satte fokus på, hvad vore tanker gør ved vort helbred og gav anvisninger på, hvordan vi kan lære at styre vore tanker.

Det handler om at skabe sig positive og kærlige tankevaner, sådan som snart alle spirituelle bøger i vor tid fortæller os. Men det må være svært i et land som USA, hvor så mange lever i fattigdom og angst og hvor så meget af mediernes budskaber handler om at skabe frygt, og hvor ingen efterhånden kan være sikker på ikke at være overvåget af hemmelige tjenester.

Hun har altid nogle små konkrete historier, f.eks. om hvordan hun straks går ud af en forretning for at undgå at overhøre andres negative samtaler. Hun mener, vi er meget påvirkelige af andres dårlige vibrationer og altid skal være påpasselige med, hvad vi lukker ind i vores bevidsthed. Men da vi jo ikke kan leve i en ”osteklokke”, og vi ikke alle kan bo i en overdådig rigmandslejlighed som hun selv, er der vel mere brugbare måder til at beskytte sig selv, f.eks. ved at skabe sig en beskyttende aura af kærlige tanker.

Hun giver et stort udvalg af ”mantraer”, dvs. eksempler på de bekræftelser, vi skal ”overøse” os selv med. For som hun har sagt i alle sine bøger, er det af afgørende betydning, hvad vi siger til os selv. Selv hendes password på computeren består af en bekræftelse. På et tidspunkt arbejdede hun med AIDS-ramte og hjalp dem med at få en forholdsvis fredfyldt afsked med verden, for det er vigtigt at ankomme til ”den anden side” med fred i sindet.

Bogen slutter med nogle af de strofer, hun brugte til sine patienter.

*Døden er kun en forandring.
Fra det øjeblik vi bliver født
forbereder vi os på at blive favnet
af lyset endnu en gang.
Der er en tid til glæde
og til at glædes.
Du er på vej hjem.*

Louise Hay har haft stor betydning for den spirituelle bevægelse, der har vokset sig større år for år. Nu er hun 84 år, men der er mange som står parat til at overtage hendes ”Hay House” og videreformidle alle hendes lydbånd, videoer osv. For der er mange penge i det!

Erindringer om sjælerejser

Af Michael Newton

Gyldendals bogklub 2011
360 sider

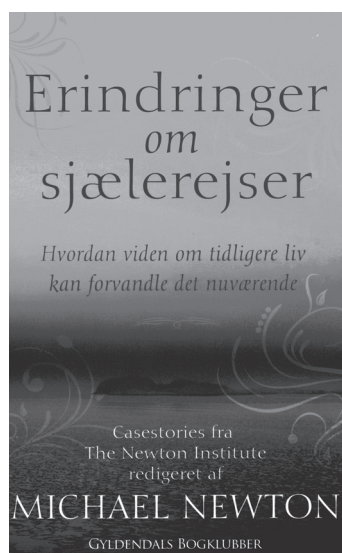
Michael Newton blev kendt i Danmark med bøgerne "Sjælerejser" (2003) og "Livet mellem livene" (2005). Han har i USA skabt Newtoninstituttet, hvor man kan komme i hypnoterapi og altså ved hjælp af hypnose opleve tidligere inkarnationer. Denne bog består næsten udelukkende af klient-historier fra hans institut. Meningen med dem er at vise, at viden om tidligere livs hændelser kan hjælpe mennesker til at forstå og dermed løse problemer i det aktuelle liv, men også for at komme til erkendelse af, hvilke opgaver og erfaringer, man før sin inkarnation har valgt at opnå i dette liv.

Der er f.eks. historien om kvinden, der var deprimeret over gang på gang at opleve skuffelser og svigt, men som kom til at forstå, at meningen med dette var, at hun skulle lære at tilgive og udvikle sin bevidsthed. Og der er historien om kvinden, hvis søn var blevet myrdet, og som ved oplevelsen af selv at være blevet myrdet i et tidligere liv, indså at det kunne være noget godt at komme hurtigt over i den åndelige verden. Det gjorde sorgen mindre tung at bære.

De fik alle sammen mange værdifulde indsigter og lærte dermed at leve med deres lidelser, fordi de indså der var en dybere mening med dem. Men jeg synes, der mangler noget om fænomenet "karma", og hvordan man kan mildne virkningerne af uheldige handlinger i tidligere liv. Det Martinus forklarer os om "syndernes forladelse" og beskyttelsen i at få sig en kærlig aura.

Når jeg læser om regressions-oplevelser af tidligere liv, bliver jeg altid lidt skeptisk, især hvis nogen mener at have skiftet køn fra et liv til det næste, hvad Martinus jo siger, man ikke kan. Problemet er nemlig, at når man med hypnose kommer ind på det åndelige plan, er det ikke sikkert, det er ens eget tidligere liv, man oplever. På det plan ligger jo også alle andres liv "indskannet", så man kan faktisk komme til at "downlade" et andet menneskes tidligere liv.

Men hvis man har glæde og gavn af sine oplevelser og kan bruge dem til at højne sin åndelige udvikling, så er det jo godt nok uanset hvis liv, man oplever. Bogen bringer

selvfølgelig ikke de historier, hvor klienterne har haft dårlige oplevelser, ja hvor hypnosen måske har givet en stor psykisk nedtur. For der er stor risiko forbundet med at eksperimentere med dette at give slip på sin dagsbevidste selvkontrol, for da åbner man sig for muligheden for besættelse af mørke væsener.

Englen i dig

Af Søren Hauge

Lemuel Books 2012

166 sider

Søren Hauge har mange talenter og har i sine bøger bevæget sig vidt omkring i det spirituelle landskab. Denne bog synes at handle om engle, men faktisk handler den om hvert menneskes gode engleagtige indre natur. Den er en slags poetisk hyldelse til det bedste i mennesket. Jeg vil kalde den en "kærligheds-prædiken". Han gør engle til et meget vidt begreb, f.eks. skriver han (s.11) "engle er de bevidstheder, som virker bag naturens kræfter. De er den kosmiske ordens kærlige intelligens. Det er denne levende, dynamiske orden, der kommer til udtryk i alt omkring os, og i vores eget væsen."

Han skriver også: "Når vi tænker på engle med et åbent sind, så forbinder vi os med noget, der ikke er forurenet og farvet af den kynisme og hårdhed, som i den grad præger store dele af menneskets verden. Så mærker vi, at det er en åbning ind til noget, som er ægte, opløftende og renhjertet."

Han deler bogen op i noget, han kalder tre "fjer", fordi de er lette og luftige, en smuk symbolik på vor englenatur. "De er nedfaldne dråber af himmelsk visdom". "De er budskabet om frihed, himmelflugt..."

De tre dele af bogen kaldes: Din ukrænkelighed. Din uskyld. Din universalitet. Det er hvad der karakteriserer "englen i dig".

Bogen er fuld af korte sentenser, et af dem lyder: "Vi er sammen i medværen. Vi er partikler i et hav af vibrerende strømme, og samtidig er vi havet, der strømmer mellem os."

Hvad siger Martinus om engle? I artiklen "Dyr, mennesker og engle" (Kosmos 1972/3) siger han bl.a. – efter at have forklaret menneskets udviklingsproces. "Der findes

i denne udviklingsspiral endnu højere udviklingstrin, som man med jordmenneskelig terminologi kan kalde engle. ... Væsenerne, som er hjemmehørende i disse zoner, har frigjort sig fra materialisations-inkarnationer i fysisk materie og lever udelukkende i tankeverdenene. Disse tilværelsesplaner udgøres af det 4. og 5. plan i spiral-kredsløbet, nemlig visdomsriget og den guddommelige verden. Her er væsenerne blevet totalt frigjort, her er de blevet ”guder i guden”.

... Disse engle eller gudesønner er Guddommens talentkerner for skabelsen af nye verdener, nye kombinationer af de evige livslove.”

Andre folks penge

Historien om den danske finanskris

Af Niels Sandøe og Thomas Svaneborg

JP-forlag 2013

460 sider – 350 kr

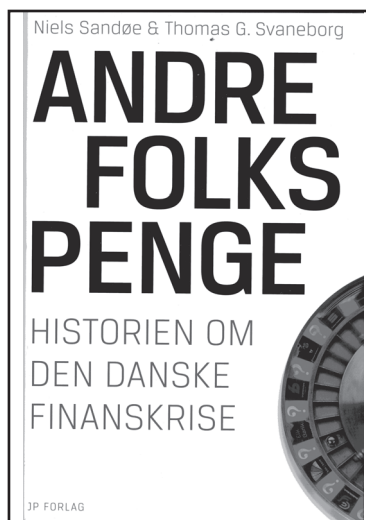
Denne bog ligner mest en kriminalgyser. Her får vi konkrete beretninger om og navne på, hvem der var de største aktører og årsager til

Danmarks økonomiske nedtur. Det er ikke rigtigt, at vor finanskris kom til os udefra, vi havde rigeligt med kyniske spekulanter, der med deres grådighed og løgnagtige adfærd ødelagde en masse menneskers liv. Danske Banks leder, Peter Straarup, går ikke fri, når de udelige og udspekulerede personer i finansverdenen afsløres.

Jeg tager bogen med her, for den viser meget godt, hvad ”de sidste tider” indebærer. Det er de tider, hvor alle de, der kan nænne at gøre andre fortræd, får frit spillerum. Her får ”bukkene” lov at vise deres sande ansigt, mens ”fårene” må samle stumperne op efter ødelæggelserne. Martinus kalder meget af forretningsverdenens adfærd ”camoufleret røveri”, men i finansverdenen er den ikke engang camoufleret.

Den just afgivne offentlige rapport om finanskrisens årsag siger godt nok, at daværende regering, finanstilsyn og nationalbanken sammen med de uansvarlige banker havde del i ansvaret, men også nogle få navne på de værste spekulanter får vi.

Men hvor blev de 400 milliarder af, som ”gik op i røg” og som skatteyderne og aktieindehaverne måtte betale? Gik de til spekulanternes hemmelige konti i skattely?

Om synkronicitet og spådomskunst

Af Marie-Louise von Franz

Forlaget Politisk Revy 2002

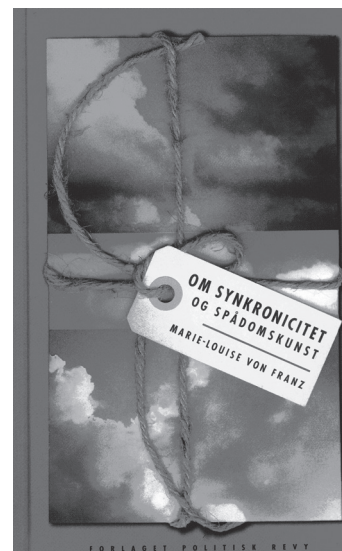
144 sider

Der er forskellige meninger om fænomenet synkronicitet, nogle kalder det f.eks. ”tilfældige sammentræf” og mener altså, der findes noget som er tilfældigt. Forfatteren her læner sig op ad Jung, men han fandt mig bekendt aldrig frem til den egentlige forklaring på, hvorfor der kunne være ”mystiske”, dvs ikke fysisk åbenbare, sammenhænge mellem forskellige begivenheder.

Et eksempel er dette, at vi tænker på en person, og lidt efter ringer denne til os. Eller som det tilfælde, der refereres til i bogen, at da Jung var ved at skrive en afhandling om fiske-symbolet i forhistorisk tid, stødte han hele tiden på noget, der havde med fisk at gøre, om det så var at finde en død fisk ved søen i sin have. Jung mente, vi har noget han kaldte ”ubevidst viden”, og at der er et andet virkelighedsplan, som han kaldte ”det kollektivt ubevidste”, bestående af psykisk energi, som man under visse omstændigheder kan få kontakt med. Men det forklarer jo ikke noget om, hvordan de to virkelighedsplaner samvirker.

Denne bogs forfatter var også meget påvirket af nogle fysikere, især Pauli, og har således en længere redegørelse om matematik og talmystik. Især er hun optaget af den kinesiske spådomsbog I Ching. Hun forklarer at vesten har en lineær årsags-virknings tankegang, dvs A fører til B som fører til C osv, mens kineserne ser sammenhænge mellem begivenheder synkronistisk, dvs feltmæssig. Derfor kan de forklare, hvorfor f.eks. nye opfindelser sker samtidig af personer, der slet ingen fysisk kontakt har med hinanden.

At spå er at kunne forudsige begivenheder. Den fysiske videnskab søger at forudsige noget i fremtiden ved at aflure naturen dens orden og lovmæssighed. Den har haft svært ved at erkende, at der findes et andet virkelighedsplan uden for tid og rum. Men med atomfysikken blev de nødt til at indse dette og kaldte det en komplementær verden. Dette plan mener man er akausal, dvs at årsag-virkningsprincippet ikke gælder her. Fra Martinus ved vi dog, at det er et kosmisk princip og altså almenlydigt, men altså ikke tidsmæssig lineær i den ”højere virkelighed”.

DIALOG

Aase Møller-Hansen skrev:

Kommentar til den igangværende debat om copyright og Instituttets sagsanlæg

Som almindelig Martinus-læser blander jeg mig i denne debat. Tænk hvad man kunne have nået, hvis man havde samarbejdet. I stedet kaster man smuds mod Martinus Institut og Rådet. Alle de ildsjæle, der har ført Martinus arbejde videre både på Instituttet og på Klint, fortjener ikke al den hån og forargelse, som mange giver udtryk for i Ny Verdensimpuls. *At man udgiver Martinus bøger på nu-dansk, ændrer jo ikke Martinus tekst.* Jeg er dybt taknemmelig for den nu-danske udgave, som jeg har. Martinus åndsvidenskab har givet mig utrolig meget.

Det er helt fint, at Martinus med navnet Det Tredje Testamente giver udtryk for sammenhængen med Gamle Testamente og Ny Testamente som en videreførelse af dem. Men Martinus bøger er jo ingen religion som Jødedommen og Kristendommen, som man blindt skal tro på – tværtimod sagde Martinus – at vi skal ”tænke Guds tanker efter”. Om der står Tredje Testamente eller ”Tredie Testamente” betød ikke noget for Martinus, har jeg fået at vide – det har været drøftet på et rådsmøde engang.

At man har brudt copyright tror jeg bestemt, at Martinus kan tilgive, som han i småbogen Påske fortæller, at Jesus tilgav Judas – men derfor må man jo alligevel tage konsekvenserne af, det man har gjort. Ruth Olsens bortforklaringer om ”civil ulydighed” holder ikke, hverken moralsk eller juridisk – og historierne om alle jeres klardrømme er vi vist mange, der ikke kan godtage.

Jeg håber meget, at man følger Martinus, der jo siger – at der findes en løsning på enhver konflikt, blot man rækker hånden frem.

Reaktion v/Ruth Olsen

Kære Aase,

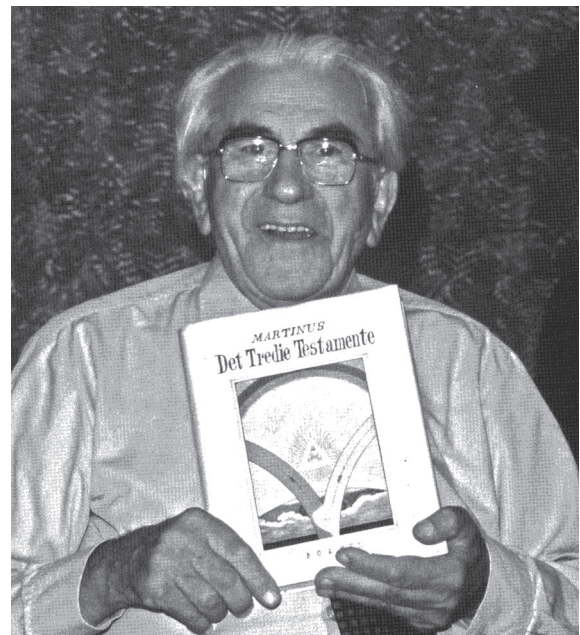
Tænk, hvor forskelligt vi kan opfatte tingene. Jeg oplever ikke, at nogen her i bladet har udtrykt ”hån”, men nok kritik. Måske også skrap kritik. Hvis du ikke kan se, at noget er ændret i ”teksten”, når man ændrer i ordene, uanset

hvor lidt eller meget, så bliver jeg i tvivl om, hvorvidt vi taler samme sprog. Det er dog ikke fair at ændre noget i et værk, og så lade som om, det stadig er Martinus’ egne ord. Så ville det mere ærligt at udgive det i Instituttets navn, men det er da fint at du har glæde af det.

Men hvorfor skulle nogen forhindres i at læse Martinus’ ”gammeldags” ord, hvis de nu hellere ville det? Nu hører jeg, at Instituttet alligevel vil til at udgive førsteudgaverne. Før har man jo ment, der ikke var behov for det, jfr. Rådets artikel i Impuls 4/2007. Det har ”forbryderne” nu påvist, der er. På ca 3 år er der solgt 310 sæt af de gamle udgaver. Så det har altså trods alt været nyttigt med den ”ulydighed”!

Det om i eller j i værkets titel har ikke været diskuteret på noget rådsmøde i Martinus’ tid. (Jeg har læst alle rådsmødereferaterne fra dengang, Martinus levede). På det smudsomslag, han selv kreerede i et af sine sidste år, står det jo også ydeligt med i. Tror du på alt, hvad du får at ”vide”?

Det med ”at række hånden frem” har vi prøvet mange gange, men det hjalp ikke.

Det kosmiske slagsmål

Af **Robin W Petersen**

Det mentale slagsmål om rettighederne til Martinus værk, har 2 aspekter: et moralsk og et juridisk. Det moralske er ud fra Martinus ønske det gældende. Det juridiske aspekt er sekundært, men kan blive aktuelt om parterne ikke kan enes moralsk.

En konflikt mellem 2 parter vil desuden involvere emotioner i større eller mindre omfang, derfor er disse altid vigtige.

Det er en udfordring for sagen, at ingen kan erstatte den kærlighedens og visdommens samlende kraft som Martinus var.

Martinus analyser siges at være baseret i logik/kærlighed, men kosmologers/åndsforskeres adfærd i den aktuelle konflikt viser, at logik ikke altid er det der leder, idet mange sårede ”følelser” (emotioner) stritter ud fra en del af indlæggene.

Hvad viser dette? At tanker om logik og humanitet er noget helt andet end at kunne leve i samme. Vi mennesker lever fx med den vanskelighed, at så snart vi mærker modstand eller føler os under pres, kommer vort udtryk fra et mere primitivt og overlevelses-styret niveau. Derved bliver vi let mere dømmende, stive, usaglige og uforsonlige end normalt. Dette vil ofte virke sårende på anden part, som derved kan føle sig berettiget til at ”give igen med samme mønt”, hvilket sårer førstnævnte part; og ”snebolden ruller”. Begge parter føler sig som offer. Den anden har de facto skylden og, mener vi, er fjendtlig. Men om vi ønsker at kosmologien skal være andet end en uforpligtende mental hobby, må vi være vågne også for egne primitive sider.

Nogle af indlæggende i de sidste numre af DNV efterlader indtrykket af mennesker der er gået i stå i deres opfattelse af hvad instituttet repræsenterer. Ja, instituttet fremstår sine steder som en fjende. Ligesom nogle af indlæggende er holdt i en krigerisk tone.

Artikler i DNV efterlader dertil indtrykket af, at instituttet har nogle ”lig i lasten”. Men samtidig gør den meget polariserende argumentation (vi er de gode, de er de onde) mig skeptisk omkring sandhedsværdien i den udtrykte kritik af instituttet.

Der er faktisk sket et løft, både i atmosfære, åbenhed, vitalitet og inspiration på instituttet i den tid jeg har kendskab til, siden 2004. Bl.a. fordi nye kræfter er kommet til.

Det mentale slagsmål er blevet til en sag om, hvem der er de rette arvinger til Martinus. Det er alle de som føler sig kærtagnet, beriget, opløftet og inspireret ved at læse hans værk!

Kan alle så gøre med værket som de vil?

Nej, kun instituttet har bemyndigelse til at administrere de fysiske aspekter ved sagen og værket!

Det der så gør, at divergerende meninger eskalerer til en emotionel konflikt skyldes, at mennesker ikke kan holde problematikken rent, men også blander alle mulige aspekter af subjektive meninger ind i sagen, man selv betragter som objektive, hvorved debat-emnet umærkeligt glider over og bliver et personligt anliggende. Og når vi først er i feltet for personlige anliggender, med partiskhedens sym- og antipati, kan alle mulige konflikter opstå, så længe vor personlighed er ufuldkommen.

Dette centrale problem med vor egen personlighed glider let i baggrunden når vi gør uenigheden til et anlæggende, en sag, vi mener at kunne referere til på objektiv vis. Så er det vi fx ender op med parter der alle finder nogle udsagn af Martinus man kan bruge til at underbygge egne ”objektive” synspunkter, hvorved vi får forskellige udsagn omkring hvad Martinus mente om bevarelsen af værket som alle hævder sin ret. Men kan vi altid være sikre på vi tolker Martinus korrekt?

Samtidig glemmer vi ofte mindst ét synspunkt, kærlighedens. Den tilstand der aldrig adskiller, men altid er inkluderende uden at miste skelneevne. Og her er det vigtigt at forstå, at dét ikke at ekskludere nogen, ikke er det samme som at give alle ret, men er en indre kærlig, forstående, tolerant og ikke-dømmende tilstand hvormed man møder sin omverden.

En konflikt mellem ufuldkomne personer kan kun løses på én måde, ved ydmygt at erkende sin position og tage ansvar for at arbejde hermed. Sålænge vi er optaget af at anklage og give andre skylden har vi selv et problem at løse. Når disse problemer er løst kan vi argumentere fra et ikke-konfliktskabende sted, selv om ingen selvfølgelig er herre over hvordan anden part vil agere.

Det er disse forhold enhver konflikt handler om først at forstå og derpå træne sig i at praktisere.

Men ofte går vi omvendt til værks. Først vil vi have ret og gerne magt, hvorpå vi muligvis vil give anden part ”tilgivelse” for at han er et fjols.

Men vi må også være realistiske og spørge, om man fra et spirituelt plan er så naive, at man forestiller sig, at et værk der af forfatteren selv er lagt op på et niveau hvor det kaldes "Det Tredie Testamente", uden kontroverser kan blive formidlet fra en kreds af ufuldkomne individer? Næppe!

Det er selvfølgelig trist, at en magtkamp - for nu at kalde "trolden" ved sit rette navn - skal blive så stor en faktor. Og det afslører jo det gab der er mellem teori og praksis. Nogle vil vedblive at være mest optaget af at få ret i denne sag, andre vil være modne til at bruge den som afsæt til at løfte sig op over konflikt-planet.

Så længe livet er på afstand kan vi tale om årsags- og virkningsloven og belære andre om den. Men så snart kosmologer selv "bliver trådt over tærne" gælder denne lov tilsyneladende ikke. Så er det nu alligevel de andre som er den skyldige.

Der ligger i hele set-uppet omkring bevarelsen af værket en indbygget konflikt ved, at værket er skabt af en anden person end de der skal forvalte det, samt, at de der interesserer sig for værket befinder sig i vidt forskellige faser af udvikling. Talte vi blot om opbevaring af savsmuld eller matematiske formler var problemet ikke så stort. Men nu taler vi om intet mindre end universelle livsprincipper, som skal forvaltes af mennesker, der for nogles vedkommende befinder sig i polariserende bevidsthed med hele dens mentalitet af kamp og fiksering i rigtig og forkert.

Eller sagt på en anden måde: De som skal forvalte værket, arvingerne, er så langt fra at kunne forbinde sig med værkets ånd, at ingen kan forlange eller forvente, at denne manglende evne ikke vil komme til udtryk ved diverse konfliktskabende holdninger til forvaltningen af værket. Dette dilemma har sit udspring i den form Martinus valgte for sit arbejde.

Via min gang på instituttet udførende et mindre frivilligt arbejde samt deltagelse i studiegruppe og foredrag, har jeg aldrig oplevet noget som kunne berettigede mig til at så tvivl om den idealisme der råder på instituttet. Dette gør selvfølgelig ikke instituttet ufejlbarlig. Men måske skulle de som er meget negative over for instituttet og ikke mindst rådet, også se lidt indad. Efter Martinus bortgang har kosmologers egeninteresser og ufærdige sider fået større spillerum. Det er derfor naturligt, at der må ske et fald i sagens bevidsthed når Martinus er borte. Ingen kan forvente at tingene umiddelbart fortsætter på samme vis. Hvis man er lidt sensitiv, kan det således bemærkes, at instituttet er gennemtrængt af en bevidsthed som er højere end den, de der kommer på instituttet selv er bærere af. Men alle som ønsker at være med til at repræsentere sagen, må selvfølgelig lytte til hinanden og følge det gode argument i sine handlinger.

Det er en balancegang fx at bevæge sig mellem at bevare alle værker uændret, med dertil hørende fejl i tegnsætning, grammatik, udtryk mm., og hvornår man har ændret for meget. Men man kan også vende perspektivet og fx stille det spørgsmål: Er det kærlighed til Martinus der ligger bag faksimile-udgaverne, som det ofte er udtrykt her i bladet, eller er det også fordi man gerne selv vil have en position inden for sagen?

Mange indlæg i DNV pointerer vigtigheden af moral. Dette er jeg enig med. Men i mine øjne er det netop de der har lavet faksimile-udgaven af Livets Bog, så vidt jeg er orienteret ud fra en pdf-fil som en tidligere betroet medarbejder på instituttet har "glemt" at aflevere, ja endog har kopieret, som har problemer med moralen (DNV 4-2012).

Og det er i denne manglende moralske ånd faksimile-bøgerne er trykt. Derfor er disse bøgers afsæt et bedrageri i moralsk forstand, som på absolut ingen måde tjener sagen eller Martinus til ære, men tager hans værk som gidsel i en personlig interesse-konflikts tjeneste. Hvordan kan nogen glædes over en bog der udspringer af en sådan selvsk handlemåde?

Det siger sig selv, at det må have rystet instituttet, at man ikke kan have tillid til sine medarbejdere, men at selv dér hvor moralens indre love skulle gælde, misbruges en sådan tillid. Hvilket givet har haft som konsekvens, at instituttet er blevet mere tung i sin administration for at beskytte sig mod gentagelser. På den måde ser vi hvordan idealer let kan saboteres indefra.

Fra en moralsk vinkel kan jeg således ikke se andet, end at man må levere de filer tilbage man er i besiddelse af og få alle computer-kopieringer neutraliseret, med mindre man foretrækker at afvente en juridisk afgørelse. Men da det næppe lader sig gøre at neutralisere alle kopieringer, står man i en situation der ikke fuldt kan afklares.

Når mennesker involverer sig i noget, skaber det desuden uundgåeligt en eller anden form for mental og emotionel struktur vi danner en identifikation med. Derfor vil det selvfølgelig være hårdt følelses-mæssigt at tage konsekvensen af den umoralske handling der satte hele dette engagement i bevægelse og levere alt det tilbage man uretmæssigt har erhvervet sig. Men det man har gjort udelukker jo ikke én fra stadig at føle sig forbundet med Martinus samt arbejde med og undervise i kosmologien.

Hvis det står til troende, at Martinus i den åndelige verden har legitimeret faksimile-udgaven af Livets Bog, som omtalt i DNV, vil jeg ikke tøve med at kalde Martinus en charlatan. Man kan ikke på det fysiske plan udtale: "Vi er en moral", og så på det åndelige plan, se stort på al moral, bare man kan få sin bog udgivet i den form "man vil", uden at skele til, at dette blev muliggjort ved en umoralsk

handling. Men jeg skal så også tilføje, at jeg holder mig til det Martinus har givet udtryk for på det fysiske plan. Således at også han da må finde faksimile-udgaven som værende udtryk for umoral.

Jeg er selv af den opfattelse at instituttet har begået alvorlige fejl, fx ved at lade skrifter Martinus ikke selv har afsluttet indgå under betegnelsen: ”Det Tredie Testamente”. Sådanne tekster må man selvfølgelig lade indgå under en anden betegnelse. Det burde give sig selv. Og det er både tosset og noget rod, at man ikke fra starten har gjort denne skelnen, eller efterfølgende endnu har fået rettet op herpå. Man kan her få den tanke, at der, som hos faksimile-gruppen, ligger nogle personlige ambitioner bag en sådan ulogisk beslutning.

Og instituttet har sikkert begået flere andre tosserier jeg ikke kender til.

Men jeg kan af moralske grunde heller ikke købe bøger af Martinus hvor produktionen ikke er godkendt af instituttet.

Personligt ser jeg gerne, der er mulighed for at vælge mellem at købe originalværket og en redigeret udgave. Selvfølgelig er original-udgaven usammenligneligt meget smukkere.

Vi kan således være uenige i instituttets, rådets og andres dispositioner, men der er kun 1 måde at gribe dette an på; nemlig ved saglig kritik, fri af personlig indignation; samt villighed til at vise, at man evner at omgås hinanden uenigheder til trods. Det hænger jo ikke sammen, at man bruger umoralske metoder (det modsatte af alt hvad Martinus stod for), fordi man mener man har moralen (Martinus) på sin side, ud fra princippet: når vi synes de andre er umoralske, bliver vi af moralske grunde nødt til også at være umoralske. Så kan vi i hvert fald godt glemme al tale om en ny verdensimpuls som værende andet end komik.

Og det er påfaldende at ikke ét af alle de indlæg der støtter faksimile-gruppen, hidtil har forholdt sig til dette helt centrale og afgørende moralske dilemma.

Man kan heller ikke forvente, at det er instituttet der som en anden far skal vise tilgivelse. For hvad med de som har forladt instituttet i indignation og vrede og dannet en slags ”modstandsbevægelse”, hvor var/er deres tilgivelse og imødekommenhed?

Selvfølgelig er en retssag absolut sidste udvej, dog, jeg kan ikke forestille mig, at rådet ikke først har søgt løse problemerne i mindelighed. Men da alle nu kan relativere Martinus holdning til egen fordel, bliver det også langt sværere for rådet end det var for Martinus at ”holde styr på tropperne”. Det skal man huske når man kritiserer rådet for at ville gå jura-vejen.

Det man har sat i værk ved ikke at respektere instituttet med rådet som ledende organ, er ikke blot som at starte et nyt politisk parti, det svarer til at skabe en helt ny styreform, hvor man på samme tid ikke respekterer, og måske heller ikke helt forstår, den hidtil gældende styreform. Ingen kan omgå det faktum, at det var Martinus ønske, at instituttet og rådet skal videreføre ledelsen af hans arbejde. I stedet for at skælde ud på instituttet kunne de samme personer jo ud fra en ydmyg position, søge bidrage med noget inden for de rammer Martinus ønskede.

Om man så møder modstand mod sine ønsker, kan man jo bruge dette som anledning til at arbejde med alle de personlige emotionelle reaktioner (ufærdige sider) dette måtte bringe frem, i stedet for at holde fast i at man selv har ret eller er blevet såret. Det er netop vor evne til eksistentielt at forholde os til vore emotioner, der gør det muligt at hæve os op over emotionerne, og blive det eksempel i væremåde/livsførelse Martinus talte om som afgørende.

Og har de der kritiserer rådet overvejet, hvorvidt rådet i den verserende sag muligvis har det dårligt med at måtte handle som man gør, men at der bag rådets handlen ligger en erkendelse af sit ansvar og pligt til at udøve dette ansvar, selv når det føles ubehageligt?

Noget rådet bør overveje for at undgå anklager om magtmisbrug er, i en eller anden form at gøre sig mere fysisk og verbalt synlig, fx via et årligt møde for interesserede, hvor der også kan være en sober form for dialog til fælles inspiration. At lade rådet fremstå mere fysisk nærværende og tilgængeligt for alle kunne måske være med til at fjerne unødigt mistænkeliggørelse.

En del af kritikken af rådet her i bladet er stærkt ubehagelig læsning. Fx en artikel i DNV nr 3-13, s. 20, hvor rådsformanden citeres for at bruge ordet kontrol adskillige gange i en telefonsamtale. Som læser oplever jeg rådsformanden fremstillet som et ubehageligt magtmenneske.

Men hvis jeg nu er positivt stemt overfor formandens brug af ordet kontrol, da læser jeg ind i hans anvendelse af ordet: ”beskyttelse af værket”. Og det er jo noget ganske andet end magtmisbrug. Om man så mener han varetager denne beskyttelse meget dårligt, berettiger jo ikke nogen til, at tillægge ham usympatiske motiver.

Og så alle de indlæg der forsøger at argumentere for, at instituttet repræsenterer et lavere udviklingsniveau, ja ligefrem mørke. Hvor dybt vil man synke i sine påstande?

Det er i sagens natur meget vanskeligt for interesserede på balanceret vis at, holde noget i hævd som ligger over vort eget bevidsthedsniveau. Derfor har alle noget at

lære af denne konflikt. Vi kan ikke bare legitimere en polariserende position, under henvisning til de andres fortrædeligheder. Vi har altid et ansvar for egen adfærd, også når vi føler vi er blevet uretfærdigt behandlet. Derfor er der en stor dybde i Martinus' udsagn om, at det vigtigste er at vi kan være venner. For kan vi være venner, viser dette, at vi ikke står stejlt over for hinandens eventuelle ufærdige sider, men evner at videreføre kosmologien i den samarbejds ånd, der måske ikke altid bærer den optimale løsning eller tilgodeser alle, men som dokumenterer viljen til at lade sagen være større end individets ønske om at øve indflydelse på sagen.

Ruth Kommenterer:

Kære Robin,

Jeg tror, du mener det godt nok, men det er dog utroligt, så forskelligt man kan opfatte tingene. Du får det til at se ud, som vi fire bare er nogle "ondsindede" personer, der ønsker "magt" – magt til hvad? Over hvem? Vort motiv har jo blot været dette, at give mennesker mulighed for at læse Martinus' egne ord og dermed respektere hans udtrykkelige ønske, som han har sagt og skrevet så mange steder, at det ikke kan misfortolkes væk.

Det har kostet os penge og en masse arbejde, men det har blot været en glæde således at kunne vise vor taknemmelighed overfor Mesteren og få mulighed for at udbrede hans livsbekræftende budskaber.

Jeg vil ikke her argumentere yderligere, men henvise til Kirsten Thurø's artikel. Men helt personligt vil jeg blot fortælle, at efter i mange år at have oplevet, hvordan Instituttet ofte handlede stik modsat det grundlag, som Martinus' verdensbillede bygger på, blev jeg klar over, at jeg måtte vælge mellem enten at være loyal overfor Martinus eller Instituttet. Jeg har prøvet at undskylde Instituttet med, at vi jo alle endnu er ufuldkomne væsener, men til sidst måtte jeg beslutte "at gå min vej", som så mange andre der i tidens løb har forladt "sagen", fordi

de ikke fandt dens administration var i overensstemmelse med Martinus' ånd.

Jeg har ikke blæst alle mine (og mange andres) oplevelser af Instituttets "fejltagelser" ud på skrift, for jeg ønsker ikke at skade Martinus' sag. Derfor kender du og flere andre dem jo ikke, men af historiske grunde har jeg skrevet alt ned, så når den nuværende konflikt får en forhåbentlig lykkelig slutning, kan de nye ledere her lære noget om, hvad man ikke skal gøre, hvis man ønsker et godt og frugtbart samarbejde med de ildsjæle, som Martinus virkelig har brug for, hvis hans budskaber skal ud i hele verden.

Når jeg skal prøve at være lidt galgenhumoristisk siger jeg, at Jesu tilhængere satte deres fysiske liv på spil for at udbrede hans budskaber, vi er så heldige at vi kun sætter vores økonomiske livsgrundlag på spil. Men det er også lidt morsomt at tænke på, at der kommer en verdensgenløser til Jorden med et budskab til *hele* menneskeheden, og så sidder der fem mennesker et sted i København og bestemmer, om og hvordan vi må udbrede det glade budskab. Havde de så dog bare nøjedes med at bremse falske budskaber!

På grund af den af Instituttet anlagte retssag er jeg altså endnu ikke "gået min vej", så bladet fortsætter så længe der er brug for en ærlig dialog i ytringsfrihedens navn, også din ret til at ytre dig, kære Robin, selv om jeg synes, der er meget du har misforstået ret så grundigt.

Men om føje år vil der nok ikke mere være brug for papirudgaver. Og inden denne retssag bliver afklaret, er de sidste af de af os trykte bøger iøvrigt for længst solgt.

Hvorfor det er Martinus' førsteudgaver, som skal genoptrykkes

Af Søren Ingemann Larsen

Førsteudgaven er den udgave, vi med størst sikkerhed ved, at Martinus kan stå helt og aldeles inde for, med de uundgåelige fejl, den nu har, både fra ham selv, sætteren og korrekturlæserne.

De senere udgaver indeholder ændringer, men problemet er, at det ikke kan dokumenteres, hvilke af ændringerne, Martinus reelt har godkendt. Og Martinus har klart udtalt, at ingen ændringer må foretages uden hans egen personlige medvirken. Der er eksempler på, at der er udført meningsforstyrrende ændringer i de senere udgaver, som ikke kan dokumenteres at være godkendt af Martinus.

Og det er i den sammenhæng, at Martinus' udtalelse om, at 'manuskriptet er den autentiske tekst' skal ses. Martinus på sine gamle dage blev klar over, at hans medarbejdere ikke helt forstod, at der absolut ikke skulle ændres i hans værk, og at der var indført ændringer uden hans godkendelse. Derfor ville Martinus markere, at han kun stod 100% inde for sit eget manuskript, som han jo selv havde skrevet på sin skrivemaskine.

Så er problemet: hvad skal udgives som den 'autoriserede' udgave.?

Her mener MI, at de skal lave en ny tekst, hvor anonyme medarbejdere på MI vælger, hvad der i tvivlstilfælde er den rigtige version i de forskellige udgaver, herunder manuskriptet. MI undervurderer, at det i mange tilfælde vil være et stærkt subjektivt valg, om der vælges den ene eller anden løsning.

Derfor vil dette stride mod loven for MIs virke, der som bekendt består i, at 'værket skal bevares uændret som det foreligger'. Det vil ifølge denne lov ikke være muligt at udgive en NY 'autoriseret' tekst, for så vil værket ikke være bevaret uændret.

At en ny tekst vil være resultatet af subjektive valg, synes MI at undervurdere, uanset hvor 'korrekt', man kan argumentere for, at den er. Det er og bliver en uoriginal tekst.

Udover de rent grammatikalske ændringer, ændrer MI også i layout, skrifttype og paginering. Hvordan kan man fx ændre pagineringsprincip fra fortløbende paginering til ny paginering i hvert bind, uden at man dermed må sige, at værket er ændret? - Naturligvis repræsenterer dette en ændring.

Og selve moderniseringen af retskrivningen mener MI heller ikke repræsenterer en ændring. Og det handler jo ikke blot om ændring fra to a'er til 'bolle-å'. Det handler også om, at Martinus altid skrev 100 procents og ikke 100 procent og 'mineralier' og ikke 'minerale'. Og så skrev Martinus 'saftvand' og ikke 'saftevand'. - Og skal man rette fra 'medens' til 'mens'? - Hvor langt kan man gå? - Skal 'vantroende' ændres til 'vantro'?

Med alle disse ændringer er der tale om en tekst, der ikke er original, men derimod en tekst, nogle anonyme medarbejdere anno 2013 *efter deres mening* mener, er den mest korrekte.

Hvis man er en seriøs forsker, skal man kunne komme til kilden. Man vil forlange adgang til den tekst, som er så tæt på kilden som overhovedet muligt. Og det kan i dette tilfælde tilgodeses ved - som det er sket - at gøre 1. udgaven tilgængelig elektronisk og i bogform samtidig med, at man har elektronisk adgang til Martinus' eget manuskript. Med tiden burde også de efterfølgende udgaver ligge tilgængelige elektronisk, og der burde forefindes, og løbende vedligeholdes, et kommentarregister, som udmærket kunne ligge på internettet, så enkelte forskeres iagttagelser kunne blive til glæde for alle forskere.

Denne løsning er videnskabeligt set fuldt forsvarlig samtidig med, at Martinus' testamente overholdes.

Om Livets Bog stk. 243 - rettelsen ”absolut-relativ”

Af Søren Ingemann Larsen

Uden at jeg selv var til stede ved årets Mindedag for Martinus, hører jeg, at et rådsmedlem nævnte ovennævnte ”rettelse” som et eksempel på, hvordan Martinusinstituttet ændrer og retter i Martinus’ værk. Jeg synes eksemplet på fremragende vis viser, hvordan man netop ikke skulle have ændret eller ”rettet” i værket.

Detaljerne i den pågældende sag er som følger:
I førsteudgaven står (mine understregning – men Martinus’ kursivering):

Denne Analyse vil adskille sig fra det absolute Facit eller den uvirkelige Analyse, der opstaar, naar den samme Bevægelse udmaales i Kraft af en anden Bevægelse, *ved at være absolut*.

Her er tale om en indlysende fejl, for analysen kan naturligvis ikke adskille sig fra den absolutte ved at være absolut.

Det har nogen på MI opdaget, så siden 1981-udgaven, har der stået:

Denne Analyse vil adskille sig fra det relative Facit eller den uvirkelige Analyse, der opstaar, naar den samme Bevægelse udmaales i Kraft af en anden Bevægelse, *ved at være absolut*.

Dvs ordet absolute erstattes med relative.

Imidlertid står der i Martinus’ originalmanuskript følgende:

Denne Analyse vil adskille sig fra det ikke absolute Facit eller den uvirkelige Analyse, der opstaar, naar den samme Bevægelse udmaales i Kraft af en anden Bevægelse, *ved at være absolut*.

Med andre ord er hele miseren den, at der er røget et ikke ud i overgangen fra manuskript til førsteudgaven.

Man ændrer altså det, der stod i førsteudgaven, men *ikke* til det, *Martinus selv skrev i sit manuskript*, men derimod til noget tredje, som ganske vist giver mening. Men hvorfor vælger man ikke at føre teksten tilbage til manuskriptet, når man endelig vil ændre?

Det er ellers den erklærede politik i 6. udgaven af LB 01, at den er rettet i forhold til manuskriptet. Men

alligevel ændrer man til noget andet end det, der står i manuskriptet. Hvor er konsekvensen og den videnskabelige systematik?

I stedet for at ændre i Martinus’ tekst uden hans godkendelse - hvilket strider mod loven for MI af 1982 - skulle man genoptrykke Martinus’ originale tekst og lave et rettelsesblad, som kunne genfindes på internettet med fulde detaljer.

At det har været muligt for andre end medarbejdere på Martinusinstituttet at checke den foretagne ændring i forhold til manuskriptet skyldes udelukkende, at mennesker under Martinusinstituttets protest havde gjort manuskriptet offentligt tilgængeligt, så enhver kunne arbejde med det videnskabeligt. Disse mennesker trækker Martinusinstituttet som bekendt nu i retten med krav om store erstatninger for denne ”ugerning”.

Det er endnu ikke trængt ind bag Mariendalsvejs tykke mure, at enhver som noget helt elementært og selvfølgelig skal have uhindret adgang til hele Martinus’ værk, manuskripter såvel som bøger. Forhåbentlig vil retssagen ændre radikalt på dette.

PS. I ”Kosmos” nr. 6/2013 står der under ”Kommentarer til regnskabet 2012 af Instituttets bestyrelser”, at der i 1976 d. 30. marts på et bestyrelsesmøde sammen med Martinus blev besluttet at:

”Originalmanuskripterne er de autentiske tekster. Eventuelle fejl i bøgerne i forhold til disse originaler må rettes.”

Det var altså efter Martinus’ ønske den eneste måde, man måtte rette på – tilbage til originalen, og kun det. Men hvorfor fandt han det nødvendigt på dette sene tidspunkt i sit liv at indprente dette?

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Søren Kierkegaards "kosmiske glimt"?

Søren Kierkegaard beskriver, hvad han kalder "en mystisk oplevelse", som han fik mens han sad i en kirke, sådan:

Jeg mærkede pludselig, at der op af stengulvet i sideskibet kom ligesom en blålig røg, som om der var ild under gulvet. Men ved at se nøjere efter opdagede jeg, at det ikke var røg men en slags tåge i violet farve. Til min forundring fandt jeg, at den strakte sig længere ud end kirkens mure og tag og ikke var begrænset af dem. Jeg kunne se gennem dem og se landskabet udenfor. Jeg så på een gang og uden at vende blikket fra det ene til det andet, bygningen jeg selv sad i og hele landskabet. Og jeg så alle dele af mit væsen, og ikke blot med øjnene.

Trods denne udvidede opfattelsesevne var der endnu ikke nogen forringelse af kontakten med mine omgivelser, ingen opgivelse af følelsens. I tvivl om hvorvidt jeg var ved at besvime greb jeg fat i ryggen på stolen foran mig og puffede lidt til den, der sad ved siden af mig, og da jeg derved blev beroliget med hensyn til min fysiske tilstand, hengav jeg mig til en nysgerrig afventen af, hvad der videre ville ske. Jeg følte en ubeskrivelig lykke og fred.

Med eet forvandlede den blå tåge, som omgav mig, til en gylden stråleglans, til et ufatteligt lys. Tågen syntes blot at have været et slør eller en ydre kant udenom dette gyldne lys, der vældede ud af en umådelig

centralkugle. En endnu større og rigere oplevelse var det, da alt hvad der hedder tid og rum og former forsvandt fra min bevidsthed og kun de ubeskrivelige evige ting forblev. På lignende måde som når spidsen af en flamme på et lys springer op mod en ting, som der holdes op for den, således sprang min bevidstheds flamme så højt den formåede og gik over i det formløses og uskabtes område, som ord intet kan sige noget om.

Kan hjernen omprogrammeres?

På DR 2 var der lørdag 3/8 en udsendelse om, hvorvidt det var muligt at omprogrammere hjernen, f.eks. gennem det der er blevet kaldt "hjernevask" eller med kemiske stoffer som medicin. Man har konstateret, at når et menneske ændre tankegang, ændres også visse mønstre i hjernen.

Det der forblev uafklaret i udsendelsen var, om man tror man ved at ændre nogle mønstre i hjernen derved kan ændre tankerne eller om man tror, det er tankerne der ændrer hjernen. Det første er jo, hvad man prøver at gøre ved hjælp af medicin, det sidste er hvad man prøver at gøre med terapi.

Man har dog konstateret, at en således fremkaldt ændring sjældent holder særlig længe, hvis personen ikke selv har ønsket og villet æn-

dringen. F.eks. nytter terapi overfor de kriminelle ikke ret meget, hvis de ikke selv sætter deres egen vilje ind på at ændre tankegang og livsindstilling.

Det der ikke blev diskuteret var, hvor den vilje sidder, som skulle gøre det muligt at ændre bevidstheden. At den ikke sidder i hjernen, syntes dog klart nok. Og længere kom man ikke, for fænomenet bevidsthed er stadig et mysterium for videnskaben, eftersom man ikke har erkendt, at mennesket har åndelige legemer, der styrer den fysiske organisme.

Når vi ændrer vor bevidsthed, f.eks. gennem indhøstede erfaringer, sker der selvfølgelig også nogle ændringer i vort redskab, altså hjernen. Det kan man godt kalde "omprogrammering".

Vore venner bakterierne

I en radioudsendelse 10/9 ("Videnskabens verden") fortalte en forsker, at vor krop består af 10% celler og 90% bakterier, og at ny forskning har vist, at hver 4. person i den vestlige verden i dag har 40% færre bakterier i tarmen, end der normalt burde være. Det er et stort problem for sundheden, for disse bakterier – som forskerne kalder et organ – spiller en meget vigtig rolle på flere områder, især hvad angår immunforsvaret. Man mener også, at

de alt for få bakterier kan forårsage fedme, diabetes m.m.

Årsagen til det nedsatte antal bakterier menes at være det store brug af antibiotika, især til grisene men også til mennesker, men jeg tror det også kan skyldes en stor og sommetider misforstået hang til renlighed. Det kan man dog ikke fortænke nogen i, al den stund vi får så megen importeret mad, som vi ikke ved hvordan er dyrket.

Endnu har vi dog ikke kinesiske tilstande, hvor mange forældre er utrygge ved at give deres børn mad, der er dyrket i Kina, fordi landet er så forurenet ("Horisont" DR 1 d. 10/9).

Et andet spørgsmål er, om de der spiser vegetarisk behøver lige så mange bakterier i tarmen som de, der spiser kød. Måske handler det nedsatte antal bakterier om, at vor organisme er ved at blive omstillet fra kødspisning til plantekost.

Vi ved fra Martinus, at det kræver meget mere energi at nedbryde kød-mad end frugt og grønt, og nyere forskning viser også, at mange sygdomme skyldes al for megen kødspisning.

Det er således måske dybt meningsfyldt, at en del bakterie-væsener ikke længere vil være vore tjenere og er holdt op med at inkarnere hos os. Så kan vi lære det, - på den ubehagelige måde!

7 – 9 – 13

Under denne overskrift havde DR 2 d. 7/9 en temaaften om overtro. Alle de gamle travere blev hentet frem – bank under bordet – gå ikke under en stige – vær ikke 13 til bords osv. Man besøgte nogle alternative, f.eks. hørte vi om healing hos Steen Landsy, om tarot og numerologi osv. Alt sammen for at vise, hvor megen "hokus-pokus", en del danskere tror på. En enkelt ægte mirakel-helbredt mødte vi dog også.

Og så sluttede man af med en film med den meget alternativ-fjendske forfatter, Richard Dworkin, der mente, at den amerikanske befolkning nærmest var ved at gå til grunde på grund af New-age bølgens megen overtro. For ham var det kun naturvidenskaben, der kunne "frelse" verden, fordi den udelukkende bygger på reel viden – ifølge hans mening, som han åbenbart ikke er klar over også i virkeligheden bygger på en hel del "tro".

Ironisk nok havde vi samme dag hørt om bogen "Dødelig medicin" af Peter Gøtsche. Heri beskrives hvordan mange virksomheder indenfor medicinalindustrien fuser med deres forskning, hvorved de sætter mange menneskers liv på spil ved svindel og bedrag og egentlig burde anklages for mord. Det er

altså ikke den ”videnskab”, der ”frelser” verden!

Dworkin fortalte ikke noget om, hvordan videnskaben ofte bygger på rene gæt, af og til på nogle sparsomme erfaringer opbyggede teorier, som de efterfølgende søger at bevise. Mange ”alternative” bygger som regel på flere menneskers erfaringer, og høster af og til gode resultater, fordi de medtager den åndelige dimension. Når ”videnskaben” gør det samme, når den også til gode resultater, som forskningen vedrørende placebo-effekten har vist.

Om Guds eksistens

I det 17. århundrede stillede den franske matematiker Blaise Pascal spørgsmålet, om det ville være rationelt at vædde om troen på Gud. I den posthume samling noter *Pensees*, der i dag er kendt som ”Pascals væddemål”, hedder det:

”Hvis du fejlagtigt tror på Gud, mister du intet (under antagelsen at døden er den absolutte afslutning), mens hvis du sandfærdigt tror på Gud er der alt at vinde. Men hvis du sandfærdigt ikke tror på Gud, så vinder du intet (døden afslutter alt), mens hvis du fejlagtigt ikke tror på Gud, så står du til alt at miste.”

Det var dengang man førte teoretiske disputer om, hvad der var den rette logik, jfr Holbergs Erasmus Montanus!

Itzhak Bentov skrev: ”Mange har det svært med forestillingen om en skaber. Jeg finder det imidlertid sværere at antage, at der ikke skulle være nogen, der har ansvaret for universets tilblivelse. Da ingen vil benægte eller bortforklare eksistensen af det fysiske univers, finder jeg det naturligere at antage, at der er nogen, der passer butikken. Det ville være svært at bevise det modsatte.”

Den blege mand

I bogen ”Hvorfor må vi ikke tale om døden” fortæller den læge, som modtog Martinus ved indlæggelsen på Frederiksberg Hospital i 1981, følgende:

”En sen aften, jeg tror det var om foråret, blev der meldt en ambulance med en syg mand. Jeg gik ud for at modtage ham. Han var i live og bevægede sig, men var han ved bevidsthed? Det var en stor, noget overvægtig mand, som havde en bleg, gusten kulør. Han lå uroligt på lejet, men jeg kunne ikke få kontakt med ham. Nogen nævnte, at der var tale om brud på en lårbenshals, men det kunne jeg ikke bekræfte. Han svarede mig ikke, og jeg overvejede, om han mon havde hørenedsættelse, så jeg endte med at stå og råbe til ham. Intet svar.

Når jeg ville undersøge ham, strittede han imod. Når jeg ville se ind i hans øjne, kneb han dem sammen, og jeg fik aldrig øjenkontakt. Jeg husker tydeligt, at jeg blev frustreret og irriteret, for her stod jeg med al min viden og velvilje, og så ville han ikke have noget af det.

Jeg indlagde ham og mistede kontakten, men fik senere at vide, at han var død efter et par dages indlæggelse, fortsat med et uafklaret sygdomsbillede. Jeg tror han

var ved fuld bevidsthed men havde besluttet at dø. Han blev 90 år.

Jeg erfarede, at denne mand var Martinus, stifter af Martinus kosmologi, som er en filosofisk religiøs moralsk bevægelse med stadig flere tilhængere. De formidler et kærlighedsbudskab og forsøg på at forstå evigheden. Der anlægges ofte en argumenterende, videnskabelig synsvinkel. Jeg har læst flere af Martinus’ bøger og finder ham tiltalende, men ikke åndeligt overbevisende. Jeg blev ikke troende.”

Dette var hvad lægen skrev. Han var nok endnu ikke moden til en forståelse af åndsvidenskaben. Når han var i tvivl om, hvorvidt Martinus var ved bevidsthed ved indlæggelsen, tror jeg det må skyldes, at Martinus for at undgå de store smerter var ”gået sig en tur” ud af kroppen. Nogle torturofre har fortalt om, hvordan de har været i stand til at gå ud af kroppen, når smerterne var alt for uudholdelige. Så selvfølgelig kunne Martinus også det!

Hvad et tidl. rådsmedlem skrev

I Kosmos-bladet 4/1982 skrev **Ib Schleicher** om, hvordan han engang troede, at Instituttet skulle have en helt central rolle i udbredelsen af Martinus’ værk, men blev klar over, at Martinus ville (citater): ”at dette arbejde skal følge en helt anden vej. Denne vej fører til en verdenskultur,

hvor princippet skal være at give hver enkelt den størst mulige frihed og de bedst tænkelige livsudfoldelsesmuligheder. Opbygningen af en verdensorganisation ville være i stærk modstrid med dette princip. Ingen organisation kan nemlig fungere uden en vis form for ensretning og tvang, som alle nødvendigvis må indordnes under.

...
Så skulle man autorisere undervisere, foredragsholdere og andre medarbejdere. Herved ville man uundgåeligt lægge kimen til lange rækker af skjulte eller åbne konflikter. Og det er lige netop det, Institutet skal virke for at afskaffe og for at undgå.

...
Jo mere initiativ der tages ud over jorden, og jo flere aktiviteter der herved opstår, des bedre for Institutets arbejde. Når der ikke er nogen begrænsninger, kan aktiviteter opstå hvor som helst, der er inspiration og kræfter til det.”(citater slut)

Når rådsmedlemmer overfor Martinus udtrykte bekymring for, hvordan og hvor fejlagtigt mennesker med al den ”frihed” kunne finde på at viderebringe hans analyser, svarede han, at det kunne de roligt overlade til forsynet (jfr. referat fra rådsmøderne). Instituttets rolle skulle være så begrænset som muligt.

Hvem var Hermes?

Ægypten var en gang et rigt samfund med en ret høj kultur. Men pga naturkatastrofer og krige, ørkenen der bredte sig, oversvømmelser, plantesygdomme osv forarmedes befolkningen, og der blev ikke længere økonomisk grundlag for en stor kulturdyrkende overklasse, der kunne bruge tiden på f.eks. filosofi.

I storhedstiden fandtes der megen filosofisk litteratur, bl.a. den der er blevet kendt som ”de hermetiske bøger”. Heri spillede en skikkelse

ved navn Thot en central rolle. Da grækerne oversatte bøgerne, blev han kaldt Hermes.

Disse bøger menes at være fra år 310 f. Kr., men vi kender i dag kun brudstykker af dem. De bærer præg af at stamme fra indvielses-visioner, det vi i dag vil kalde ”ud-af-krop-oplevelser. Disse tanker blev dengang ret udbredt i mellemøsten og har påvirket flere religiøse retninger, også kristendommen. Bøgerne er formet som dialoger mellem en elev og hans mester.

Et sted spørger eleven til betydningen af, at det var ordet, der var i begyndelsen. Mesteren forklarer, at ordet kom fra lyset og er Guds søn. Hvad betyder det, vil eleven vide. Mesteren forklarer: ”Lær hvad det betyder ved at se på, hvad du har i dig selv, thi også i dig er ordet sønnen og ånden er ordets far. De er ikke skilt fra hinanden, thi liv er en forening af ord og ånd.”

Et sted forudsiges Ægyptens forfald, som skyldes at det mister forbindelsen til Gud. Der står: ”Ægypten! Af din religion vil intet blive tilbage undtagen tomme sagn, som dine egne børn i kommende tider ikke vil tro. Intet vil blive tilbage undtagen de ord, der er indgraveret på sten, og kun stenene vil fortælle om din fromhed. I de dage vil menneskene være trætte af livet, og de vil ikke længere beundre universet og vise det ærefrygt. Religionen vil blive truet af ødelæggelse og blive anset som en byrde. Mørke vil blive

foretrukket for lys, og døden blive anset for bedre end livet.”

”Men når alt dette er sket, da vil Gud standse opløsningen. Han vil bringe den, som er faret vild, tilbage til den rette vej. Han vil rense verden fra ondt, idet han snart vasker det bort med oversvømmelser, snart brænder det bort med ild, eller han driver det ud med krig og sygdom. Og således vil han bringe verden tilbage til harmoni, kosmos vil blive genfødt og skaberen Gud æret med lovsang.”

Som Ægypten ser ud i dag, er denne forudsigelse både tankevækkende og trøsterig.

Der er da fremskridt

Kriminaliteten er faldet i Europa, hører vi. Man mener, det skyldes, at befolkningen generelt er blevet ældre. Antallet holdes dog noget oppe endnu, fordi mange af de indvandrede grupper indeholder en del af dem, vi kalder udviklingens ”yngre brødre”. Også østlandene bebos af en del sådanne endnu åndeligt umodne mennesker, der kan nænne at berige sig på andres bekostning ved simpel kriminalitet. (Andre har smartere såkaldt lovlige metoder!)

Moderne teknologi har medvirket til at dæmpe op for kriminaliteten, især har den været nyttig i opkla-

ringen, bl.a. fordi det er blevet så udbredt og nemt at tage billeder med mobilen.

En særlig opklaringssag så vi udrullet i en film fra England (DR 1 9/7). Det handlede om et æresdrab, hvor offeret forinden drabet var gået til politiet, der videofilmede hendes fortælling om, hvordan hun blev truet og af hvem. De skyldige, nogle kurdiske familiemedlemmer, var stukket af til Irak, for de troede åbenbart, de ved at forsvinde kunne undgå at tage konsekvensen af deres handlinger. Men det er ikke længere så nemt at skjule sig, så de blev hentet tilbage og fik deres dom.

Voldtægt er et meget stort problem i hele verden, men især i Asien, siges det. Men nu hvor der er fart i kvindernes udvikling af intelligensen, er de gået til fælles kamp imod det, som vi f.eks. ser det i Indien. Fordi deres aktioner har fået stor og international medieomtale, er politikere og politi nødt til at gøre noget ved det.

Og således ser vi i disse tider, hvordan polforvandlingen er begyndt at virke. Det er ikke lige så let som før at holde kvinderne nede i undertrykkelse.

Verdens særeste bog

På Yale University findes et mystisk manuskript, kaldet Voynich-manuskriptet. Ingen har været i stand til at tyde bogen, på trods af både kodebrydere, computereksperter og

sprogforskere har arbejdet med den i årtier. Den er på 240 sider, tæt-skrevne med i alt 170.000 tegn og fyldt med tegninger og diagrammer. Intet af det minder om noget, man kender. Den ligner en hemmelig avanceret kode på et ukendt sprog.

Den dukkede op, da den polsk-amerikanske boghandler Voynich i 1912 købte det i Italien. Men kulstof14-datering menes den at være blevet til i 1400-tallet. Man har ikke kunnet følge dens historie, men den blev omtalt i Prag i begyndelsen af 1600-tallet. Både franciskanermunken Roger Bacon og den britiske mystiker Kelley har været gættet på som ophavsmand, men deres levetid passer ikke med bogens oprindelsestid.

Mysteriet er, hvad formålet med bogen kunne være, for den ligner en slags lærebog, og da den har været et kæmpearbejde at skrive, kan den vel næppe være blevet til blot for sjov skyld. Der er selvfølgelig dem, der mener det er et rent svindelnummer, men bogstaverne er prentet med megen stor umage, så det vil ikke ligne en svindler. En del mener, at bogen rummer en hidtil ukendt viden, som den ukendte forfatter må have fået ved guddommelig inspiration eller ved kontakt med rumvæsener.

Efter vi har oplevet korncirklernes subtile budskaber af væsener fra fjerne verdener, er jeg parat til at tro, at denne bog udmærket kan være endnu et tegn til os jordmen-

nesker om, at der findes højere intelligenser end os i dette univers.

Fornyelse af Bibelen?

Der er nogle kvikke unge mennesker, der har skabt et morsomt blad, de kalder ”Rokoko-Posten”. I det seneste nummer fortæller de, at Kirkeminister Sareen har nedsat et udvalg, der skal revidere Bibelen. Der bør nemlig stå, at Gud anerkender homoseksuelle ægteskaber, mener han. Kristendom handler jo om næstekærlighed og er imod diskrimination. Desuden må de mest voldelige og udemokratiske fortællinger skrives om. Kristendommen må jo følge med tiden, så derfor må Bibelen moderniseres! De skriver spøgefuldt, at de tror Gud godt vil godkende det.

I øvrigt er Danmark det eneste land i Europa, hvor kirken stadig er underlagt regeringen, og et af de sidste, hvor kirke og stat ikke er skilt ad (kun Norge har også en statskirke, som dog styres af et uafhængigt kirkeråd). Mon ikke det er på tide, vi holder op med at blande politik, skattepenge og religion? Og dog, som en politiker engang sagde: det giver os styr på kirken, så den ikke bliver alt for influeret af fanatikere.

Fuglenes særlige evner

TV har just sendt nogle film om trækfuglenes fantastiske evner til at finde vej over lange afstande. Med kamera sat på ryggen af nogle

trækfugle fik vi mulighed for at se jordkloden i fugleperspektiv. Det er stadig lidt af en gåde for videnskaben, hvorfor de – og i øvrigt også brevduerne – ikke farer vild. Man mener, de har en sans, der gør dem i stand til at fornemme jordens magnetfelter.

Det er nok ikke hele forklaringen. Dels har fugle et særlig godt syn, dels har de en meget bedre hukommelse end mennesket, hos hvem hukommelsesenergien jo er for nedadgående jfr. Martinus. Men jeg tror også, de har en instinktbaseret sans for det netværk af elektriske svingninger, som udgør jordens atmosfære.

Man har eksperimenteret med at sætte magneter på næbbet af nogle brevduer, hvilket gjorde dem forvirrede, så de havde svært ved at finde vej. Selvfølgelig skabte det for duerne en forvrængning af det elektriske svingnings-mønster.

Væksthormoner til drenge

Det er blevet konstateret, at flere og flere drenge har – efter gængs mening – en alt for spinkel kropsbygning. Derfor er man begyndt at give dem væksthormoner i puberteten. Forældrene var foruroligede, for de ved ikke, at drengene blot er i gang med ”polforvandlingen”, som er et naturligt led i udviklingen. Det er just meningen, at udviklingen af den feminine pol vil ændre kropsbygningen.

Det er åbenbart blevet mere og mere vigtigt, at viden fra Martinus’ logiske verdensbillede kommer bredt ud, så man ikke begynder på alt for mange kunstige indgreb for at dæmme op for den naturlige udvikling.

I følelsernes vold

I en TV-udsendelse med denne titel blev det påstået, at følelserne er mennesket ikke herre over. Her blev der vel især tænkt på vrede, hævn-tørst o.lign. Hvis det virkelig havde været en generel ”sandhed”, ville der have set værre ud i verden i dag, end der faktisk gør. Men der mangler et større kendskab til, hvordan man får et konstruktivt herredømme over følelsesimpulserne.

”Tænk dig om og tæl til ti”, sagde min mor altid. Men selvfølgelig findes der mere sofistikerede teknikker, så man ikke behøver ”brænde inde” med sin frustration. Det findes der mange bøger om. I dag bruges i stor udstrækning de såkaldte ”lykkepiller” til at få mennesker til at beherske – jeg ville sige ”slukke” for – menneskers følelsesliv. Når man ikke føler ret meget, er risikoen ikke så stor for, at man lader sig rive med i uoverlagte handlinger.

Som eksempel i udsendelsen blev bl.a. brugt historien om en mor, der begik selvmord og tog sit barn med i døden. Det blev her påstået, at det var fordi hun efter 15 års brug

af lykkepiller var holdt op. Faktisk handlede det måske mest om, at den fraskilte ægteemand havde anlagt sag for at få tilkendt forældremyndigheden over deres barn. Men uanset hvad, kan man godt sige, hun var ”i følelsernes vold”.

Da vi ved, vi er på vej til en højere udvikling af intelligensenergien, og at den vil hjælpe menneskene med at få afbalanceret følelsesenergien, må vi trøste os med, at der er håb forude.

Syrien

Det begyndte med et almindeligt folkeligt krav om frihed og demokrati fremsat ved fredelige demonstrationer. Da diktator Assads politiskød og dræbte flere demonstranter, heriblandt børn, voksede harmen og det endte, som vi ved, med borgerkrig.

De religiøse grupperinger havde indtil da levet i nogenlunde fred og fordragelighed, men som konflikten udviklede sig skærpedes modsætningerne. Sunnierne, som er befolkningsflertallet, får støtte fra bl.a. Saudiarabien, mens Assad får støtte fra Iran, Rusland og Hispola.

Og således ligner det nu en religionskrig, der har bredt sig i mellemøsten. Muslimske religiøse krigere strømmer til fra nær og fjern, også fra de nordiske lande. Muslimer slår muslimer ihjel, ligesom kristne slog kristne ihjel, dengang Europa havde sin religionskrig.

Kvinder og børn lider, mange må flygte. Men hvor skal de tage hen for at finde ”næstekærlighed”? Europa har nærmest ”lukket døren” og forsøger nu brutalt at holde flygtninge ude ved hjælp af private vagtværn. Det ser ud til, at kun Sverige endnu holder døren åben. Bidrag til flygtningelejrene i nærområdet er det sparsomt med, for hvem er nu ”de gode og de onde” i dette spil?, spørger de modvillige. Som om man behøvede at tage parti for at række de uskyldige nødlidende en hjælpende hånd.

Martinus forudsagde en verdenskrig men ikke noget om hvornår. Er det mon begyndelsen på den, vi ser nu? Martinus sagde også engang, at under en kommende verdenskrig ville vi blive ”lazaretland”. Men hvis det skulle blive virkelighed, måtte de politiske vinde til at blæse mere mildt og humant, end det vi oplever i dag.

Nok ved vi, at lidelseserfaringer er nødvendige, men det fritager os ikke fra at hjælpe, hvor vi kan. Men det hjælper nok ikke, at Paven har opfordret os til det!

Meget har ændret sig i USA, siden man for præcis 40 år siden (11/7-73) foranstaltede mordet på den demokratisk valgte præsident Allende og indsatte en diktator Pinochet, der sørgede for at 30.000 blev dræbt, mistænkt for at være socialister.

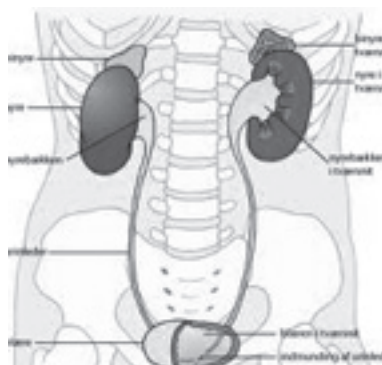
Obama ønsker ikke, at USA skal være verdens politibetjent. På den anden side kan han ikke som leder

af verdens (endnu) stærkeste magt, se passivt til at en diktator myrder sit eget folk. Han har en tung opgave, så lad os sende ham en kærlig tanke og ønske ham styrke til at træffe de rigtige beslutninger. Vi ved, det ikke er tilfældigt, at forsynet satte ham på den post.

Næstekærlighed?

Det har vist sig, at der faktisk er en del danskere, der gerne frivilligt vil give en nyre anonymt til et andet menneske. Der var 14%, som svarede ja på en stikprøve-undersøgelse om det, men jeg ved nu ikke, hvor alvorligt de mente det, hvis det virkelig blev aktuelt. For det er jo ikke lovligt her i landet, som det f.eks. er i England.

Med jævne mellemrum opfordres vi til at lade os registrere som organ-donor, hvis vi skulle blive brugbare til det den dag, vi ikke selv har brug for vore organer mere. Men med kendskab til åndsvidenskaben er det ikke specielt næstekærligt overfor vore organer at ”tvangsforflytte” dem til en fremmed organisme med et noget andet vibrationsmønster. Et mønster, som jo må ”fikseres” med kunstige midler for at organet skal blive på sin nye plads.

Der kan måske være tilfælde, hvor også organet selv synes, det er ok, f.eks. hvis det flyttes til et nært elsket familiemedlem, som det svinger i harmoni med. Men det er

et problem i hele debatten om transplantation, at man ikke er klar over, at vore organer er bevidste levende væsener, der har valgt at inkarnere netop hos det menneske, de passer sammen med.

Ud-af-kroppen

Vi opfatter det, der kaldes en ud-af-krop oplevelse som dette, at bevidstheden forlader kroppen og bevæger sig frit udenfor. Bevidstheden kan da forblive i den fysiske sfære – og man kan f.eks. se sin egen operation oppefra – eller den kan tage en tur ”på den anden side”, dvs i de højere dimensioner også kaldet ”den åndelige verden”. Vi har hørt om begge situationer.

Hvis vi lukker øjnene og bevæger os i tankerne tilbage til f.eks. det feriested, hvor vi var sidste sommer, og ser det tydeligt for vort indre blik, er vor bevidsthed så ikke også gået ud af kroppen? Eller hvis vi har en god forestillingsevne og tager på en fantasirejse til et dejligt sted. Er vi så ikke også på en måde taget en tur til ”den anden side”? Når visualiseringer kan have en velgørende indflydelse på vort kropslige helbred, skyldes det måske at vi har flyttet bevidstheden til højere frekvenser?

Disse eksempler viser os, at bevidstheden slet ikke sidder i kroppen men altid er i stand til at bevæge sig frit omkring. Normalt vil vi dog være begrænset af, hvor koncentreret vi er i stand til at tænke, dvs vort åndelige udviklingstrin. Når dagsbevidstheden er ”slået fra”, forestiller jeg mig, at vor højere bevidsthed kan tage over

og således give de ekstraordinære oplevelser, vi kan læse om, f.eks. i den heri bladet anmeldte bog "Proof of Heaven".

Marduk

I det gamle Mesopotamien vidste man for ca. 6000 år siden, at solsystemet havde en 10. planet. De kaldte den Marduk. De fik besøg af "kæmper" dvs åndelige kæmper, som de mente kom fra Marduk. De mente derfor, der var to slags mennesker – gudemennesker og jordmennesker.

Da man ledte efter denne 10. planet, som man ud fra målinger havde fået fært af, tog man de gamle sumeriske kilder til hjælp. Efter ca 8000 år kunne man endelig videnskabeligt fastslå, at den fandtes og var lidt større end Pluto.

Johannes Åbenbaring

I Johannes Åbenbaring læser man i kap. 5 om en bog "med skrift både indvendig og udvendig". Mon ikke det betyder, at den skal læses som både ånd og bogstav? Senere i kap. 10 læser man, at "den vil volde smerte i maven, men i munden vil den smage sødt som honning." Det kunne tolkes sådan, at da maven er tyngdeenergiens domæne, er det ikke den energi man skal bruge, hvis man vil have noget godt ud af den.

I kap. 21 bebudes det kommende menneskerige, "hvor intet urent må komme ind, ingen vederstyggelighed og løgn." For det er kun for de, "der står skrevet i lammets bog, som er Livets Bog."

Johs. Åbenbaring er et mærkeligt skrift, som det kan være svært for os i dag at forstå. Selv kaldte han det for "profetiske ord", og skriver til sidst i kap. 22: "Hvis nogen lægger noget til dette, skal Gud lægge på ham de plager, som der er skrevet om i denne bog. Og hvis nogen tager noget bort fra denne profetiske bogs ord, skal Gud fratage ham hans del i Livets Træ."

Der måtte altså ikke ændres det mindste!

Astrologi var vigtigt for læger

Helt op til 1830 kunne man i Europa ikke blive læge uden at have studeret astrologi, f.eks. betyder influenza "influeret af stjerner". Også til andre fag – jura og teologi – hørte et vist kendskab til astrologi, fordi det var forudsætningen for at forstå

meget af antikkens tankegang. I øvrigt fik apoteker stjernebillednavne!

Prana

Et nyt spirituelt blad har set dagens lys. Det er meget bredt orienteret og har et smukt layout. I sidste nummer var der en stor og meget seriøs artikel om Martinus' åndsvidenskab under overskriften "Kærlighedens videnskab".

Bladets adresse er Fællesvej 4, 9500 Hobro. Mail: info@pranamagasinet.dk

Også det der hedder "Livets magasin" har artikel om Martinus. Se www.livetsmagasin.dk

Om at ændre i andres bøger

I Jyllandsposten kunne man for nylig læse om en forfatter i USA, Terry Bruce, der har lagt sag an mod sit forlag (og vundet), fordi de havde tilladt sig at ændre i hendes bog. Forlaget mente, de bare havde gjort den mere læselig, men forfatteren mente, det fik hende til at fremstå som en analfabet.

En forfatter skal ikke finde sig i, at andre "retter" i deres bøger, slog domstolen fast.

Introduktion til et nyt Virkelighedsbillede

Per Bruus-Jensens lyst til at formidle Martinus' verdensbillede er så stor, at han trods fremskreden alder og sygdom har skrevet og fået trykt et lille hæfte, som han udbreder gratis. Det meste af indholdet stod som artikel i sidste nummer af Impuls, og nu er det under oversættelse til engelsk og vil blive udgivet og finansieret af et svensk forlag.

Som Per skriver, henvender det sig specielt til den akademiske verden og det, som Martinus kaldte de humane materialister. Oprindeligt er teksten skrevet på opfordring af en amerikansk fysiker, der på en konference i USA vedr. bevidsthedsbegrebet havde hørt Martinus omtalt og ønskede at vide mere om, hvad han stod for.

Jeg er imponeret over den utrættelige indsats, Per har ydet igennem hele sit liv, for at videregive den kostelige arv, han fik fra sin lærerester i de år, han var elev hos ham. Og selv om han – mildt sagt - aldrig har fået nogen videre anerkendelse fra "sagens ledelse", ved jeg, at der er mange, som virkelig har været glade for hans bøger, især X-bøgerne.

At Per med dette lille info-hæfte nu også søger at få videnskabsfolk i USA i tale, er endnu en beundringsværdig indsats. Selv om det ikke er alt, hvad du har skrevet, jeg helt forstår, kære Per, så har jeg stor respekt for dig og dit livslange værk. Fremtiden vil forstå at værdsætte det.

“Det Hvide Broderskab”

I en spørgetime 22. april 1970 på Mariendalsvej får Martinus et spørgsmål om, hvordan man bliver verdensgenløser, og han forklarer følgende:

[...] “Det er noget, der hører til det store kosmiske område, der består af de højt udviklede færdige mennesker, som man tidligere kaldte “Det Hvide Broderskab”, men det ligger langt højere, for fremtiden er det meget højere, det er væsener, der allesammen har nået den højeste fuldkommenhed. De danner en flok, en sammenslutning, der i den grad er ens, så der er ingen disharmoni eller diskussion eller forskellige meninger.

Denne vældige blok er jordens bevidsthed, og med den bliver menneskene ført, det er denne blok, der styrer og leder menneskene, det er denne blok, der har sat mig til at gøre det, jeg gør, det er også denne blok, som Kristus tilhører. Og det er denne blok, der bestemmer landene og krigene og alt det, der foregår.

Man må ikke tro, at det er de jordiske spidser, der bestemmer, hverken Stalin eller Lenin eller hvad de nu hedder alle de fremragende ... De er allesammen sat ind af denne blok og de bliver sat ud af denne blok, når de ikke passer til situationen.

Denne store hellige blok styrer og leder verden. Og denne blok udgør tilsammen det, vi kalder “Verdensgenløsningen”, og den er til hjælp for af føre menneskeheden frem til den højeste fuldkommenhed, det er dem, der er bag ved hele menneskehedens styrelse.

Så vi må ikke tro, at jorden er forladt, og at det er kaos det hele - et støvfnug kan ikke lægge sig tilfældigt. Det er allesammen under en vældig kontrol.”

Foredraget kan høres og downloades på martinus-webcenter/foredrag.

MRSA

MRSA er en sygdomsbakterie, som er blevet resistent overfor penicillin. Derfor er den blevet et stort problem for hospitalernes mulighed for at bekæmpe sygdommen. Flere og flere mennesker bliver nu smittede, og der er sket en del dødsfald. Den har altid trivedes hos husdyrene, men det var først da den blev resistent og overført fra dyr

til mennesker, den blev et alvorligt problem. Udviklingen skyldes utvivlsomt menneskenes behandling af husdyrene og det umådeholdne brug af penicillin for at få dyrene til at vokse hurtigere og dermed øge indtjeningen.

Der er således en dyb mening med det, der sker nu. Det er en advarsel om, at den mishandling husdyrene, også kaldet ”produktionsdyr”, udsættes for har konsekvenser. Og måske også et budskab om, at det er på tide at indse, at vi ikke mere behøver spise ligene af vore højtudviklede medskabninger.

En hukommelses-pille?

Forskere ved Columbia University har fundet det gen, der koder for det protein (RbAp48), som man er sikker på er årsag til den aldersbetingede svækkelse af hukommelsen. (”Aktuel Naturvidenskab” nr. 4/2013)

For mangler dette protein svigter hukommelsen.

Så nu er det bare om at producere en pille med det protein – og vupti, hukommelsen kan atter blive, som da man var barn.

Men åndsvidenskaben fortæller os jo, at hukommelsen slet ikke sidder i hjernen! Nej, men den ”åndelige” energi, som hukommelsen er, behøver et forbindelsesled i den fysiske hjerne. Så det er nok rigtigt, at en mangel her, kan nedsætte overførslen og gøre den smule hukommelsesenergi, vi har tilbage, endnu ringere.

Dødelig medicin

Professor Peter Götzsche har skrevet en fantastisk 450 siders bog om medicinalindustriens ”organiserede kriminalitet” (People’sPress 2013). Den er så seriøs og velunderbygget, at ingen har kunnet drage dens påstande i tvivl.

På bogens bagside står: ”Götzsche dokumenterer de mafiaagtige metoder, som effektivt kører i et spind af intimiderende psykisk vold – hvis du ikke makker ret, ødelægger vi din karriere.”

Og videre: ”I den vestlige verden er lægemidler den trediehyppigste dødsårsag efter hjertesygdomme og kræft.” Götzsche afslører, hvordan den omfattende hasard med patienternes liv foregår. Hvordan løgner, selv efter den er afsløret, fortsætter i et maskineri, der sætter profitten højere end patienternes liv.”

Den er så ny, at jeg endnu ikke har fået læst den rigtigt, men den er blevet ret meget omtalt i medierne. Den minder mig om alle de forudsigelser om ”de sidste tider”, jeg har læst, nemlig om den opløsning af moralen, der vil herske, her hvor mørket skal kulminere inden lyset kan bryde frem for alvor.

Bierne er i krise

Antallet af honningbier er faldet dramatisk i de senere år. Forskning har vist, at det især skyldes en gruppe pesticider, der fungerer som en nervegift for insekter ved at angribe centralnervesystemet. Derfor bruges de af landmænd mod de for dem skadelige insekter. Men derved saver de den gren over, de selv sidder på, for bierne er uundværlige til bestøvning af mange af deres afgrøder.

Virksomheden Bayer, der producerer de pesticider, som frøene bejdes med, hævder naturligvis, at de ikke kan skade bierne. På trods af uenighederne har EU-kommisjonen vedtaget et toårigt forbud, men da forbuddet ikke gælder om vinteren, nytter det ikke, eftersom giften forbliver i jorden og inficerer plantevæksten i op til 3 år. (”Aktuel Naturvidenskab” 4/2013)

Hvor mange ulykker skal menneskene mon endnu afstedkomme med deres uvidenhed, inden man forstår og respekterer naturens harmoniske orden? Men vi lærer det forhåbentlig en dag, inden det er for sent.

Bierne er kommet som gæster til Jorden for at hjælpe planterne og dermed os, som Martinus fortæller. Vi har en dårlig måde at modtage gæster på – også når det handler om bier!

Kan lyset stå stille?

Danmark er lidt stolt over, at det er en dansk forsker, Lene Hau, som på Havard University har kunnet få lyset til at stå stille. Det mener hun at have gjort ved at sende det ind i en natriumsky, hvis temperatur er mindre end en milliontedel af en grad over det absolutte nulpunkt. Ved den kuldegrad står selv atomer stille, påstår forskerne.

Nu er der absolut intet i den fysiske verden, der står stille, alt er bevægelse, om end det kan være nok så små vibrationer, som det jo er i ekstreme kuldegrader. Hvis noget som helst står stille, tilhører det ikke længere den fysiske verden men er gået over på ”den anden side”, til den verden hvor der ikke findes tid og rum.

Hvad fysikeren Max Planck bl.a.skrev:

- må vi antage, at der bag verdensaltets kraft findes en bevidst, intelligent ånd. Denne ånd er alt stofs årsag.

Det synlige og forgængelige stof er ikke det eksisterende, virkelige, sande, thi uden denne ånd var stoffet overhovedet ikke til. Det sande er den usynlige, udødelige ånd.

Men da der heller ikke kan findes ånd i sig selv, men at der til enhver ånd hører et væsen, er vi tvungne til at antage eksistensen af et åndsvæsen. En GUD?

Og hvad er Udvikling i det hele taget? –

Udvikling er det samme som Overvindelse og vilde saaledes være en Umulighed, hvis der ikke var noget at overvinde. Den bærende Drivkraft i den førnævnte Udvikling har altsaa været den, at der har været noget at overvinde, og at denne Overvindelse samtidigt, som vi nu skal se, udgør den fundamentale Livsbetingelse, er det bærende i al Selvopholdelsesdrift. Som vi allerede har stiftet Bekendtskab med, var det Princip, som i Form af det overfaldne Dyr's Dødsskrig og dettes videre sejrige Udvikling til Skabelsen af alle de moderne tekniske Fuldkommenheder i Verden, til Skabelsen af moderne Videnskab og Kunst, jo i sig selv af en absolut opbyggende eller livgivende Art.

En Manifestationsform eller Kraftudfoldelse, som dette opbyggende Princip skulde overvinde, maatte saa udelukkende være af en modsat Natur, maatte være absolut nedbrydende, maatte være ødelæggende, sønderrivende, thi i modsat Fald var der jo intet at overvinde. Og da al Skabelse, al Frembringelse udelukkende kun kan være identisk med Forandring, og da Forandring igen umuligt kan finde Sted, uden at man er de

Realiteter overlegen, som man forandrer, vilde Omskabelsen af ”Dyr” til ”Menneske” saaledes aldrig nogen Sinde kunne have fundet Sted, ja vi vilde aldrig nogen Sinde være kommet til at opleve os selv eller noget som helst andet levende Væsen, hvis ikke der havde været noget at overvinde.

En absolut Stilhed vilde herske overalt i Universet. Ja, der vilde i Virkeligheden slet ikke være noget Univers. Ingen Sol, ingen Stjerner, ingen Himmel og ingen Jord vilde eksistere, thi alle disse Foreteelser er jo netop identiske med Omskabelser af andre Foreteelser, er sejrige Overvindelser af andre Kræfter.

Og intet Øje vilde komme til at opleve Lys, og intet Hjærte komme til at banke i Overvældelse eller Beundring for noget som helst skønt, storslaet, guddommeligt eller majestætisk. Kun en evig Død, en evig Nat vilde eksistere der, hvor Livets altovervældende Lysbølger nu funkler os i Møde og skaber vor Fornemmelse af Haab, Lyst og Længsel, skaber vor Evne til at skelne mellem Godt og Ondt, mellem Visdom og Daarskab, giver os Talenter for Frembringelse af Lykke, Kærlighed og Glæde.

Martinus: Logik side 66 i den originale udgave fra 1938

Mineraler og mineralier

v/Ruth Olsen

Da der på Instituttet sad nogen – jeg ved ikke hvem – som åbenbart mente sig en hel del klogere end Martinus, opdagede at Martinus skrev ordet ”mineralier”, tænkte denne ”nogen” vel, at han omsorgsfuldt ville skåne Martinus for at blive til grin ved ikke at vide, det hedder ”mineraler”. Så det er nu blevet rettet. Nogle steder kun, for det er et ord, Martinus har brugt tit, så man har ikke kunnet finde dem alle!

Selv om ingen ville kunne misforstå Martinus’ ord, og der derfor næppe var grund til at bruge ressourcer på at rette det, så har flere personer undersøgt, om ikke netop Martinus’ eget ord i virkeligheden var det mest dækkende eller i hvert fald var det mest almindeligt brugte på Martinus’ tid.

Ib Normann Larsen skrev: Jeg mener, at ordet mineralier oprindelig omfatter alt, hvad der eksisterer af mineralsk forekomst på det fysiske plan. Så når Martinus har brugt dette ord ’mineralier’, skyldes det måske, at det i hans optik også har indbefattet bl.a. mikroorganismerne i fx vores fødemidler. Når vi så igen bliver opmærksomme på et eksempel, hvor MI endnu engang har ændret i Martinus tekster - altså fra mineralier til mineraler, så henleder det læsernes opfattelse alene på de almindelige tunge faste mineralske forekomster som fx sten, jern, metaller, krystaller, guld og ædelstene mm.; men ikke umiddelbart på mineralerne i vores fødemidler.

Til dette bemærkede *Søren Ingemann:*

Ja, dette er et skoleeksempel på, hvad der kan ske, når amatører får lov at ”rette” i teksten.

Når man læser en tekst, forstår man jo kun det, man tror, man forstår, og så behandler man teksten derefter. Man risikerer på denne måde at indføre ens egen – forkerte – forståelse af en tekst og ødelægge muligheden for den forståelse, man ikke selv havde evner til at mobilisere, men som forfatteren (Martinus) forsøgte med sin tekst at bibringe. Vi må ikke glemme, at Martinus’ begavelse var en del hævet over andre menneskers.

Når de unavngivne rettere på MI ser ordet ”mineralier” i Martinus’ tekst, tænker de med det samme: åh, Martinus den stakkel ved ikke, at det hedder ”mineraler”. Vi skynder os at rette og siger ikke noget til andre, så andre ikke ser, hvor ”dum” Martinus er. Man skal jo ikke skræmme evt. nye læsere væk.

Et yderligere interessant forhold er, at ændringen fra ”mineralier” til ”mineraler” ikke engang figurerer på MIs rettelsesliste. Man opfatter åbenbart ændringen som en simpel sproglig opdatering, som ikke behøver at nævnes specifikt på listen!

Men hvordan kan disse anonyme rettere på MI være så sikre på, at der ikke er forskel på ”mineralier” og ”mineraler”? – Og hvordan kan de være sikre på, at Martinus, uanset hvad, ville ønske denne ”rettelse”?

Fra MI opfordres folk tit til at gøre opmærksom på, hvis nogen ”rettelser” er foretaget med urette, sådan at der utilsigtet ved ”rettelsen” er ændret i indholdet. – Men hvem påhviler egentlig bevisbyrden for, om der er en forskel på ”mineralier” og ”mineraler”? – Burde det ikke være MI, dem der foretager ”rettelsen”, som skulle bevise, at der ingen forskel er på de to ord? – Men det bevis får vi ikke, og som sagt fremgår ”rettelsen” hverken af en fodnote i teksten eller en kommentar i rettelseslisten.

Eksemplet med ”mineralier” er et klart og lysende tegn for den, der har ører at høre med og øjne at se med. Det viser med al ønskelig tydelighed, at der absolut ikke må ændres i Martinus’ original.

Hvad opslagsbøger fortæller:

Den ældste og meget væsentlige industritype på Bornholm er knyttet til undergrundens råstoffer.

Selvom Bornholm er en klippeø, findes der ikke kun granit. Bornholm har meget rige og alsidige geologiske forekomster, hvilket Christian den Fjerde allerede havde øje for. Udnyttelse af de bornholmske ”Mineralier” blev sidst i 1700tallet genstand for stor interesse.

Nationaløkonomisk Tidsskrift, Bind 3. række 47 (1939)
FORSYNING AF OG BEHOV FOR NOGLE MINERALIER
HOS 484 DANSKE ARBEJDERFAMILIER

; vore Mineralier, vore Byggematerialier, ja selv vort Drikkevand erholde vi ofte ved at foretage Sprængninger; kort sagt, overalt hvor Massernes døde Modstand og store Sammenhængskraft hurtig skal overvindes, der indtræder Krudtet i sin gamle Ret.

Ledsagende behandlinger med pakninger af planteaktivstoffer af honning, thalassoalger, kridt, mosejord, fango, høsæk eller leromslag med vitaminer, mineralier og sporstoffer understøtter dit vellykkede behandlingsresultat.

Referat fra Glamsbjerg:

Vi er kommet rigtig godt fra start!!!

I går aftes den 9. September 2013 startede vi Livets Skole i Martinus Åndsvidenskab, Det Tredie Testamente i Glamsbjerg på Køng Idrætsfriskole.

Køng Grundtvigianske Folkehøjskole blev oprettet i 1877, en af landets ældste. Nu Grundtvigsk friskole med idræt og friluftsliv som væsentlige fag. Idrætsfriskolen blev indviet Grundlovsdag 5. juni 2005 og i dette år 2013 er der 125 elever fra 0. til 9. kl.

Der er en rigtig god energi - gamle Grundtvig (iøvrigt en af Nils' forfædre) føles godt i det gamle hus. Peter Bendix er forstander på skolen og er min fætter's søn. --- spøjst ---

Det var en dejlig positiv oplevelse og den meget fine omtale i Lokal Avisen gjorde sin gavn. Vi blev ialt 10 personer og det er virkelig en glæde med så mange fremmødte den første aften. Jeg bød velkommen og skitserede aftenens forløb. Vi begyndte med en præsentationsrunde, og det er blandet hvordan og hvilken indfaldsvinkel og kendskab de forskellige har til Martinus, men alle virkede positive.

Karl Jørgensen kom den lange vej fra Veflinge, vi havde på forhånd aftalt at han skulle holde et lille indlæg om: «Hvem er Martinus.» På skolen har vi adgang til overhead så jeg havde fået lavet forskellige billeder af Martinus samt mæcenerne inden for sagen. Derefter gjorde Lene - efter eget ønske - rede for symbol nr. 14 «Det Kosmiske Spiralkredsløb.» En lille forsmag på hvad symbolerne handler om.

Efter kaffepausen talte vi om hvordan vi skal gribe det kæmpe værk an. Vi blev enige om at lade det summe til næste gang den 23. September.

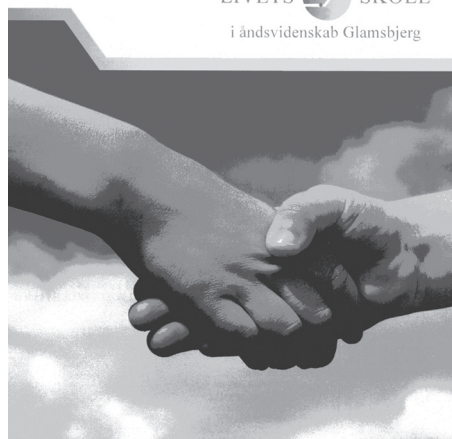
Jeg forærede alle småbogen: Omkring min missions fødsel, og så må vi se hvordan vi takler den.

(jeg har lige haft en god samtale med en af deltagerne fra i aftes som lige kom forbi efter mere info materiale)

Jeg har haft en utrolig travl sommer men tankerne omkring studiegruppen har hele tiden rumsteret i baghovedet og jeg må sige at det er gået over al forventning - jeg er meget glad og taknemmelig.

Jeg har en rigtig god fornemmelse af at budskabet Det Tredie Testamente vil slå rødder i den Vestfynske muld.

LIVETS SKOLE
i åndsvidenskab Glamsbjerg

Tak for al den gode support du yder, det er meget betrykkende at vide at du er der. Dit info materiale er super og jeg er meget glad for de fine brochure og plakaterne! Tak til dig også Majbritt!

De kærligste hilsener
Hanne

Kontakt for oplysninger om kommende møder:

Hanne Hulgaard tlf. 6474 1719 mobil: 2032 5979
mail: hannelh@hannelh.dk

Martinus i foredraget "Vejen til den sande lykke":

De mennesker, der vil være modtagelige for den kosmiske logik, er de mennesker, livet selv har uddannet. Det er dem, der har været igennem store vanskeligheder og er begyndt at føle, hvad der absolut ikke kan betale sig.

En ny form for tryghedsfølelse vil vokse frem i disse menneskers sind, de vil ikke være bange for døden, thi de vil lære at forstå, at der ingen død findes, men blot forandring fra én tilstand til en anden, en forvandling gennem reinkarnation eller genfødsel, der i sig selv er en udvikling.

Og denne udvikling vil med tiden føre mennesket frem til en tilstand, der er den sande lykke, idet den vil være blottet for utryghed, for sygdom og skuffelse og for alle de former for ulykker, der plager vor tids menneskehed.

Jan Langekær meddeler om kommende aktiviteter:

Aarhus: Udstilling i Aarhus om Martinus åndsvidenskab og hans epokegørende værk Det Tredie Testamente, på Krop Sind Ånd messen den 4. til 6. oktober 2013, i NRGi Park, Stand nr. 101
Udstiller: Fonden Det Tredie Testamente og LIVETS SKOLE i åndsvidenskab, Brøndbyøster
Foredrag: "Vegetarismens livgivende betydning" set i åndsvidenskabeligt perspektiv v/Hellebeth Hansen, Søndag den 6. oktober kl. 11.00

Frankfurt: Udstilling i Tyskland på Frankfurter Buchmesse, Das Dritte Testament und Martinus Geisteswissenschaft, den 9. til 13. oktober 2013,
Udstiller: Stiftung Das Dritte Testament, København.
Foredrag: Jan Langekær: „Das Alte, Das Neue und Das Dritte Testament von Martinus“

Jægerspris: Mini udstilling og foredrag i Rejsestalden i Jægerspris
Onsdag, den 20. november 2013 kl. 19:00-kl. 21:30
Foredrag af Jan Langekær "Gavekultur" Et menneskes udviklingstrin ses på det evne til at give, frem for at tage.
Et foredrag ud fra Martinus åndsvidenskab og hans epokegørende livsværk Det Tredie Testamente, som giver en positiv, logisk og kærlig livsforklaring for det moderne menneske.

At dømme menneskenes sande udviklingstrin på deres materielle rigdom eller fattigdom vil således være i strid med al absolut logik. Enhver, der udelukkende tager disse to nævnte faktorer som kendetegn eller målestok for udvikling, må nødvendigvis før eller senere komme til kort. Udviklingens mest ufejlbarlige kendetegn viser sig ikke i form af, hvor meget man ejer, men derimod i form af, hvor megen glæde man er i stand til at føle ved at yde sin næste noget af det, man ejer.

Vort forhold til dette "at give" er vort forhold til udviklingen. Herpå ses det, hvor man står. Herpå ses det jordiske menneskes afstand fra at være et "færdigt" væsen, hvilket vil sige, den væsenstilstand, der i "Livets Bog" udtrykkes som "det rigtige menneske". Dyrets natur er princippet "at tage", - det virkelige menneskes natur er princippet "at give".

HELT NY OPDATERET HJEMMESIDE: www.livets-skole.info

Sommerkursus i Martinus åndsvidenskab og hans værk Det Tredie Testamente,

på Kragshøjgaard i Odense, fra lørdag den 28. juni til fredag den 4. juli 2014, Fra 2.500,- kr per person per uge med fuld kost og logi(vegetarmad).

Undervisningen er gratis. Og hjemmeboende kursister kan gratis deltage i undervisning og foredrag.

Tilmeldingerne er allerede begyndt at løbe ind og vi modtager derfor også gerne nu din tilmelding på telefon 2015 7811

Livets Skole i Brøndby:

Søndag d. 13.oktober kl. 13-15. Jan Schmidt:

«Stilhedens, Nærværets og Nuets kraft»

Søndag d. 3. november kl. 13-15. Bo Boilesen:

«Krise, Kaos og Kærlighed»

Søndag d. 24. november kl. 13-15. Peter Wraae:

«Vores udvikling fra plante til menneske»

Søndag d. 15. december kl. 13-15. Vagn Noach:

«Julen, Mørket og Lyset»

Møderne holdes Vestre Gade 6, Brøndbyøster Landsby

Martinus: Denne bog er ikke i orden

v/**Jan Langekær**

I denne tid hvor Firkløveret er under meget stærkt angreb af Martinus Instituttets ledelse og medarbejdere med en retssag i millionklassen, og den 30 årige Kosmosredaktør Søren Hahn, i særdeleshed på facebook, som bannerfører bruger et meget væmmeligt sprogbrug (Firkløveret kaldes eksempelvis: kriminelle,

Blekingebandeforbrydere, voldtægtsforbrydere og pædofile). Søren Hahn er således en meget lidet flatterende repræsentant for Martinus Instituttet, ja så kommer hjælpen heldigvis ind fra højre og venstre til Firkløveret, med eksempler på ændringer og moderniseringer i værket.

Jeg krummer virkelig tæer og skammer mig på Søren Hahn's og Martinus Instituttets vegne.

Da jeg i sommers var i Ægypten, fik jeg desuden i en meget tydelig klardrøm om Martinus sagens sørgelige tilstand, idet Martinus klart tonede frem i drømmen og tog en helt bestemt af LIVETS BOG i hånden og viste mig præcise eksempler på i hvilke styknumre Martinus Instituttet havde ændret i hans værk. Derpå sagde han, idet han holdt bogen op for

mig og forsamlingen af gamle åndsforskere, med stor bestemthed ”Denne bog er ikke i orden”.

Klardrømmen viste også, at en anden ”sygdom” inden for sagen er, at man har ”skubbet Martinus og hans ønsker, helt hen i skammekrogen” og at alt for mange inden for sagen tror, de ”sidder alene på Guldets” og dermed tilraner sig en uklædelig vane med at ville ”brilliere”, og holde åndsvidenskaben ”for sig selv, så man kun kan få ”Guldet gennem dem”.

Du kan læse mere om dette ”åndelige kapitalist fænomen” i Martinus artikel ”Omkring mine kosmiske analyser” i kapitel 13. Det er her tydeligt beskrevet.

Hvad kan vi andre åndsforskere gøre. Ja vi må ved vores eget eksempel være de positive forandringer, vi ønsker inden for åndsvidenskaben og skole og informere om Det Tredie Testamente.

Der trænger i den grad til at komme andre boller(vegetariske) på suppen, og at blive ryddet op alle vegne.

Tieme ranapiri

(betyder *Min lov*)

Følgende digt er skrevet af en maori, den oprindelige befolkning på New Zealand.

Der kan komme en sky for solen, men solen vil altid følge sin bane indtil kredsen er fuldført.
Og når systemet splittes og slynges til kaos, skal Bygmesteren atter genskabe en ny verden.
Der kan komme en skygge på din vej, sås tvivl om dit mål: gå videre – for din bane er prentet i din sjæl.
Og skønt den kan føre ind i nattens mørke, skal Bygmesterens fakkell bringe den nyt lys.

Du var. Du skal være! Vid dette mens du er: Din ånd har rejst vidt og bredt.
Den kom fra kilden, til kilden vender den tilbage – gnisten som antændtes brænder evigt.
Den sov i en juvel. Den sprang i en bølge. Den strejfedes om i skoven. Den steg op fra graven.
Den iførte sig mærkelige klædninger gennem æoner af år, og nu dukker Den op i din egen sjæl.

Fra krop til krop haster din ånd videre, den søger en ny form når den gamle er borte,
og den form den finder, er den vævning du vævede på sindets væv med tankens tråde.
Som dug drages opad for at falde ned som regn, således svæver dine tanker bort og blander sig med forsy-
net.
Du kan ikke undslippe dem, for om de er ubetydelige eller storslåede, onde eller ædle, så skal de forme din
skæbne

Et sted på en planet, engang og på en eller anden måde vil dit liv afspejle dine tanker i nuet.
Min lov er usvigelig, intet blod kan gøre afbigt – den bygning du skabte, skal du leve i – alene.
Fra kredsløb til kredsløb, gennem tid og rum, skal dine liv bestandig holde trit med dine længsler.
Og alt hvad du beder om, og alt hvad du ønsker, skal opstå på dit bud som flammer opstår af ild.

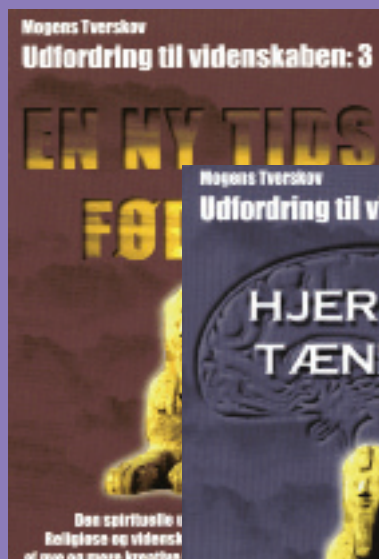
Lyt én gang til den stemme, og al tumult forsvinder – dit liv er den Uendelige Enes liv.
I det jagende ridt er du opmærksom på pausen, med kærlighed til formålet og kærlighed til sagen.
Du er din egen djævel, du er din egen gud, du skabte den sti som dine fodtrin har trådt.
Og ingen kan frelse dig fra fejltagelse og synd før du har lyttet til Ånden i dit indre.

tilbud

Martinus: Livets Bog 1-7
i oprindelig udgave
Alle 7 bind for kr.1000

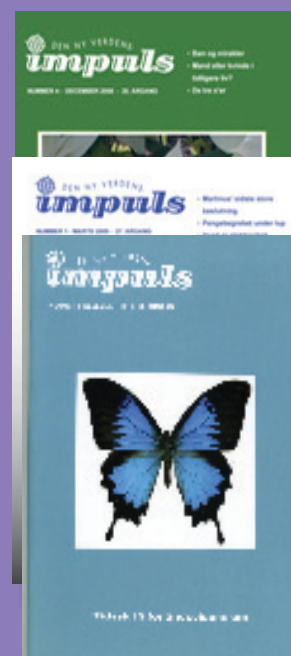
Alle tre Tverskov-bøger for 100 kr!

Kurt Christiansens
Martinus biografi i to bind
1280 A4 sider - kr. 100

Sv. Åge Rossen
Martinus' verdensbillede
480 sider - kr. 200

Ældre numre af Impuls
fås for 5 kr

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk